ALICE

hoffman

REGINA DE GHEAȚĂ

Colecția Cotidianul

EDITURA UNIVERS

ALICE HOFFMAN

Regina de gheaţă

Traducere de GIGI MIHĂIŢĂ

Colecţia Cotidianul
Nr. 119

EDITURA UNIVERS
Bucureşti 2007

ALICE HOFFMAN
The Ice Queen

CUPRINS

Despre autor

Capitolul unu. **Zăpada**

I

II

Capitolul doi. **Lumina**

I

II

Capitolul trei. **Focul**

I

II

Capitolul patru. **Adevărat**

I

II

Capitolul cinci. **Aur**

I

II

Capitolul şase. **Speranţa**

I

II

Capitolul şapte. **Frate şi soră**

I

II

Despre autor

Născută la New York în 1952, Alice Hoffman este o scriitoare prolifică, înclinată spre magic şi feeric, foarte uşor de imaginat într-un context crepuscular, povestind întâmplări cotidiene transformate în mit. În viaţa reală, în schimb, este genul de autoare care lucrează sistematic şi constant în biroul său din propria-i locuinţă, o casă victoriană în apropiere de Boston unde locuieşte împreună cu soţul ei, cei doi fii şi cei trei câini ai săi. Şi-a petrecut întreaga copilărie în Long Island, a studiat la Adelphi University şi a absolvit un curs de *creative writing* la Universitatea Stanford. La vârsta de 21 de ani a scris primul său roman, *Property Of.* Până în prezent a publicat peste cincisprezece cărţi, printre care două de proză scurtă şi şase de literatură pentru copii. Romanul *Practical Magic (1995)* stă la baza filmului omonim, cu Sandra Bullock şi Nicole Kidman în rolurile principale. *At Risk,* una dintre cele mai cunoscute cărţi ale ei, este prezentă în bibliografiile marilor universităţi americane. Drepturile de autor pentru best-seller-ul *Local Girls* au fost donate pentru înfiinţarea unui centru de cercetare a cancerului de sân în Boston. Cele mai recente cărţi semnate de Alice Hoffman sunt *Green Angel,* un roman pentru adolescenţi, *Moondog,* o carte ilustrată dedicată unuia dintre fiii ei, şi best-seller-urile *The River King* şi *Blue Diary.*

Regina de gheaţă (The *Ice Queen,* 2005) este o poveste scrisă la persoana întâi despre o lume întunecată de basm, în care orice este posibil. Cartea spune povestea unei femei lovite de fulger, amestecând elemente de fantastic şi real,

teoria haosului şi hazardul momentului, într-un stil viu, puternic şi feminin.

Ioana Calen

Capitolul unu.
Zăpada

I

Ai grijă ce îţi doreşti. Eu am simţit aceasta pe pielea mea. Dorinţele sunt brutale şi neiertătoare, îţi ard limba de îndată ce le-ai rostit şi nu mai poţi să le retragi. Te dor şi puroiul din ele coace, te bântuie ca nişte fantome. Mi-am pus mult prea multe dorinţe în viaţa mea – prima la vârsta de opt ani. Nu o dorinţă cum ar fi o îngheţată sau o rochie pentru petrecere sau un păr lung şi blond; nu. Altceva, felul acela de dorinţă care face să tremure carnea pe tine, apoi ţi se aşază în fundul gâtlejului, ca un broscoi roşu hrăpăreţ, care te sufocă până când nu o spui cu voce tare. Genul acela de dorinţă care îţi schimbă viaţa într-o clipă, înainte ca tu să poţi dori să o schimbi.

Mă aflam la locul nepotrivit în momentul nepotrivit, dar oare nu toate poveştile încep aşa? Străinul care vine într-un oraş şi dă totul peste cap. Bărbatul care se prăbuşeşte într-o prăpastie în ziua nunţii lui. Femeia care se uită pe fereastră şi un glonte sau o bucată de sticlă ori un ţurţure albăstrui îi străpunge pieptul. Am fost un copil care a dat din picior, şi-a pus o singură dorinţă, iar când a făcut-o, a adus sfârşitul lumii – a lumii mele, cel puţin. Singurul lucru care conta. Desigur eram egoistă, dar oare nu toate fetiţele de opt ani îşi imaginează că sunt reginele universului? Nu comandă ele stelelor şi mărilor? Nu controlează ele vremea? Seara, când mi-am închis ochii ca să adorm, mi-am imaginat că şi restul lumii a stat în loc. Credeam că

trebuia să primesc orice voiam. Că meritam orice îmi doream.

Mi-am spus dorinţa în luna ianuarie, în anotimpul gheţii, când în casă era frig şi nota pentru gaz rămânea neplătită. S-a întâmplat în data de şaisprezece, de ziua de naştere a mamei mele. Nu aveam tată, fratele meu şi cu mine. Nu o aveam decât pe mama. În special nu înţelegeam că trebuiau să-şi aibă propria viaţă. Mă îmbufnam oricând ceva o lua de lângă mine: facturile care trebuia plătite, locurile de muncă care se tot schimbau, vasele şi grămezile de rufe care trebuia spălate. Făr' de număr, făr' de număr. Niciodată terminate, în seara aceea, mama ieşea în oraş să-şi sărbătorească ziua împreună cu două dintre cele mai bune prietene ale sale. Asta nu mi-a plăcut deloc. Suna a distracţie. Mergea la Bluebird Diner, un local decrepit, faimos pentru sandvişurile sale cu carne de vită şi cartofii pai cu sos de friptură. Erau doar câteva ore de libertate. Era doar o petrecere minusculă.

Nu-mi păsa.

Poate tatăl meu fusese egoist; poate am moştenit de la el asta şi ochii de aceeaşi culoare cu ai lui. Voiam ca mama să stea acasă cu mine şi să-mi împletească părul, pe care îl purtam lung până la brâu. Dacă îl lăsam liber, părul mi se încurca în somn şi îmi făceam griji; fratele meu îmi spusese că în pod erau lilieci, îmi era teamă că zboară prin cameră noaptea şi îşi fac cuib în părul meu. Nu voiam să stau acasă cu fratele meu, care nu-mi dădea nicio atenţie şi era mai interesat de ştiinţă decât de oameni. Ne certam din orice, inclusiv din cauza ultimei prăjituri rămase în cutie, la care ne repezeam amândoi în acelaşi timp. *Dă-i drumul! Tu primul!* Lucrul de care trăgeam amândoi se rupea. Ned nu avea timp de capriciile surioarei lui; trebuia mituit ca să-mi citească. *Fac eu treburile tale. Îţi dau banii mei de buzunar. Doar ca să-mi citeşti, îţi dau banii mei de buzunar. Numai să-mi citeşti.*

Mama nu-mi asculta văicărelile. Era prea ocupată. Era pe fugă. Şi-a pus haina de ploaie şi o eşarfă albastră. Avea părul deschis la culoare. Şi-l tundea singură, chinuindu-se

să-şi vadă ceafa în oglindă. Nu îşi permitea o coafură adevărată la un salon; chiar şi aşa era foarte drăguţă. Nu vorbeam despre sărăcia noastră, niciodată nu am discutat despre ce nu aveam. Mâncăm macaroane de trei ori pe săptămână şi ne culcam îmbrăcaţi în pulovere groase; ne descurcam. Mi-am dat eu seama că era a treizecea aniversare a mamei, că era tânără şi frumoasă şi fericită măcar atunci? Pentru mine ea era mama. Şi nimic mai mult. Nimic din ce nu mă includea pe mine.

Când a dat să plece, am alergat după ea. Eram pe verandă în picioarele goale şi podeaua aspră mă înţepa. Stropii de ploaie îngheţaseră şi loveau acoperişul ondulat din fibră de sticlă de culoare verde. Suna ca o mitralieră. Gheaţa a ajuns pe podea şi a transformat lemnul în sticlă. Am implorat-o pe mama să nu plece. Eram Crăiasa universului. Fata care nu se gândea la nimeni decât la sine. Acum ştiu că certurile cele mai cumplite se iscau din cauza unor lucruri stupide. Momentul care îţi schimbă viaţa este unul invizibil, care se dizolvă ca zahărul în apă. Dar încearcă să-i spui asta unei fetiţe de opt ani. Poţi să-i spui oricui; şi vezi cine te crede.

Atunci când mama mi-a spus că Betsy şi Amanda o aşteptau şi că ea întârziase deja, mi-am spus o dorinţă. Imediat am simţit cum mă arde. Am putut să-i simt amăreala; totuşi am continuat. Mi-am dorit să nu o mai văd niciodată. I-am spus-o drept în faţă. Mi-am dorit să dispară atunci, chiar în acel moment.

Mama a râs şi m-a pupat. Sărutul ei a fost limpede şi rece. Tenul ei era alb, ca zăpada. Mi-a şoptit ceva, dar nu am auzit-o. Voiam să facă numai ce voiam eu. Nu gândeam mai departe de propriile mele nevoi.

Mama a dat mai multe chei până a pornit motorul. Era fum în aer. Acoperişul verandei vibra în ritmul motorului înecat. Simţeam toată amărăciunea din mine. Iar ceea ce era ciudat în privinţa dorinţei mele, cea care a făcut-o să dispară: mă durea.

— Hai înăuntru, proasto, mi-a strigat fratele meu. O să-ţi îngheţe fundul.

Ned gândea logic; era cu patru ani mai mare decât mine, un expert în constelaţii, furnici roşii, lilieci şi nevertebrate. Deseori îmi spusese că sentimentele erau o pierdere de vreme. Nu-mi plăcea ce auzeam de la Ned, chiar şi atunci când avea dreptate, aşa că în acea seară nu i-am răspuns. Mi-a strigat că îmi va citi ceva, chiar dacă erau poveşti, ceva ce el dispreţuia. Nişte chestii iraţionale, imposibile şi ilogice. Nici măcar această promisiune nu m-a făcut să-mi întrerup aşteptarea. Nu puteam să nu mai mă uit în lungul străzii goale. Destul de repede fratele meu a renunţat să mă convingă. Oare nu au renunţat toţi? Picioarele mi se învineţiseră şi mă dureau, dar am mai stat o vreme pe verandă. Până când nu am mai simţit limba cum mă arde. Când, în sfârşit, am intrat, m-am uitat pe fereastră şi chiar Ned a venit să privească, dar nu era nimic. Doar zăpada.

Mama a avut accidentul pe drumul care ducea la autostrada interstatală. Poliţia a constat că s-a întâmplat din cauza poleiului de pe drum şi a cauciucurilor uzate care ar fi trebuit schimbate. Dar noi eram săraci, parcă v-am spus asta? Nu ne puteam permite cauciucuri noi. Mama a întârziat o jumătate de oră la petrecerea de ziua ei, apoi o oră, apoi prietena ei Betsy a sunat la poliţie. A doua zi dimineaţa, când bunica a venit să ne aducă vestea, mi-am împletit părul pentru prima dată, apoi l-am tăiat cu o pereche de foarfece de grădină. L-am lăsat acolo pentru lilieci. Nu-mi păsa. Am început să mă întreb dacă nu cumva fratele meu avusese tot timpul dreptate. Să nu simţi nimic. Nici măcar nu încerca.

După înmormântare, Ned şi cu mine ne-am mutat la bunica. A trebuit să lăsăm unele lucruri în vechea casă: fratele meu, colonia de furnici, iar eu am lăsat toate jucăriile mele. Acum eram prea mare pentru ele. Bunica i-a spus freză băieţească la ceea ce-mi făcusem cu părul, dar putea ea să numească cumva ceea ce îi făcusem mamei? Eu ştiam, dar nu voiam să spun. Bunica era o femeie prea de treabă ca să ştie cine locuia sub acelaşi acoperiş cu ea. Am distrus-o pe mama doar cu câteva cuvinte, astfel

cuvintele au devenit duşmanii mei. Am învăţat repede să-mi ţin gura.

Seara mi-am spus o poveste, fără cuvinte, în mine, una care îmi plăcea mult mai mult decât cele din cărţile mele. Fata din povestea mea era tratată cu cruzime, de soartă, de familia ei, chiar şi de vreme. Picioarele îi sângerau pe drumul pietros; păsările îi smulgeau părul de pe cap. Mergea din casă-n casă, să-şi găsească un adăpost. Nici măcar un vecin nu i-a deschis uşa, aşa că într-o zi fata a renunţat să mai vorbească. Locuia pe coasta unui munte unde, în fiecare zi, era zăpadă. Stătea afară, fără acoperiş, fără adăpost; în curând s-a transformat în gheaţă – carnea, oasele şi sângele ei. Parcă era un diamant; o puteai zări de la câţiva kilometri depărtare. Acum era atât de frumoasă încât toţi o doreau: oamenii veneau să îi vorbească, dar ea nu le răspundea. Păsările i se aşezau pe umăr; ea nu se obosea să le alunge. Nu era nevoie. Doar o singură dată dacă o ciuguleau, ciocul li se rupea în două. Nimic nu o mai putea răni. După un timp a devenit invizibilă, regina gheţii. Limbajul ei era tăcerea, iar inima ei a luat culoarea argintului perfect. Era atât de tare încât nimic nu o putea sfărâma. Nici chiar pietrele.

— Imposibil din punct de vedere fiziologic, mi-a spus fratele meu, singura dată când am îndrăznit să-i spun povestea. La temperaturi atât de scăzute, inima i-ar fi îngheţat şi apoi i-ar fi plesnit. Ar fi ajuns să se amestece cu propriul sânge.

Nu am mai discutat cu el astfel de lucruri niciodată.

Ştiam care era scopul meu în viaţă. La şcoală, am fost fata liniştită, cea mai bună prietenă, cea care venea întotdeauna pe locul doi. Nu am vrut să atrag atenţia asupra mea. Nu am vrut să câştig nimic. Au fost unele cuvinte pe care nu le puteam pronunţa; cuvinte ca *distrugere, dragoste* şi *pierdere* îmi întorceau stomacul pe dos. Până la urmă am renunţat la ele cu totul. Dar am fost o nepoată bună, îmi terminam repede treburile, eram copilul favorit al bunicii. Cu cât mai multe lucruri erau de făcut, cu atât mai puţin timp aveam de gândit. Măturam, spălam

rufe, stăteam până târziu ca să-mi termin lecţiile. Când am ajuns la liceu, eram confidenta tuturor; ştiam să ascult. Eram întotdeauna acolo pentru prietenele mele, un munte de forţă, întotdeauna gata să le ajut în special când era vorba de prietenii lor, mai mulţi dintre ei s-au culcat cu mine în ultimul an de liceu, recunoscători pentru sfaturile mele privind viaţa lor amoroasă, fericiţi să se culce cu o fată care nu voia nimic în schimb.

Fratele meu a continuat la Harvard, apoi la Cornell pentru diplomă; a devenit meteorolog, o alegere perfectă pentru cineva care voia să impună ceva logic unei lumi imperfecte. I s-a oferit o funcţie la Universitatea Orlon din Florida şi în scurt timp a fost profesor universitar, căsătorit cu o matematiciană, Nina, pe care o idolatriza pentru gândirea ei raţională şi tenul ei frumos. Cât despre mine, îmi căutam o carieră în care a şti să taci era un avantaj. Am continuat la universitatea de stat, la câteva oraşe mai departe, mi-am luat un masterat în biblioteconomie. Pe fratele meu îl amuza ideea că munca mea era considerată o ştiinţă, dar eu am luat-o chiar în serios. Am fost repartizată la secţiunea informare bibliografică, în continuare oferind sfaturi, la fel ca în liceu, în continuare cea la care veneai pentru o informaţie. Toată lumea de la bibliotecă mă plăcea, angajata model care aduna bani pentru cadourile de nuntă şi organiza petreceri cu ocazia venirii pe lume a unor copii. Când o colegă s-a mutat în Hawaii, m-am lăsat convinsă să-i adopt pisica, Giselle, deşi eram alergică.

Dar mai era o altă parte ascunsă a mea. Adevăratul eu. Cel care îşi amintea cum cădea gheaţa, bucată cu bucată amară. Cel care visa inimi reci de argint. O adeptă a morţii. Devenisem un fel de expert privind multele feluri în care se în poate muri şi la fel ca orice expert aveam lucrurile care îmi plăceau cel mai mult; înţepături de albină, băuturi otrăvite, şocuri electrice. Erau serii de categorii de care nu mă mai săturam: moarte prin imprudenţă sau plănuită, pacturi ale morţii, moarte pentru a evita viitorul, moarte pentru a fenta trecutul. Mă îndoiam că oricine altcineva de la bibliotecă ştia că *rigor mortis* se instalează cam în patru

ore. Că ştiau că atunci când este încălzit, arsenicul are un miros asemănător usturoiului. Comandantul poliţiei din oraş, Jack Lyons, care, la liceu, fusese în aceeaşi clasă cu fratele meu, deseori îmi cerea informaţii despre otrăvuri, sinucideri, boli infecţioase. Şi el avea încredere în mine.

Din momentul în care am început să mă interesez despre moarte, nu m-am mai putut opri. Era chemarea mea; cred că era o pasiune. Mi-am comandat texte medicale, cărţi de entomologie, manualul farmaceutic Merck pentru a fi cât mai informată în privinţa efectelor secundare în cazul în care mă vizita Jack Lyons. Cartea mea de referinţă favorită era *O sută de feluri de a muri,* un ghid pentru bolnavii în stadiu terminal, cei care aveau o disperată nevoie de asemenea metode şi proceduri pentru propriul lor sfârşit. Totuşi, de fiecare dată îl întrebam pe Jack dacă nu avea pe cineva mai calificat decât mine care să facă cercetările, dar el îmi spunea:

— Ştiu că nu voi primi decât fapte de la tine. Nu interpretări.

În acest sens nu avea dreptate. Tăceam, dar aveam propriile opinii: atunci când mi se cerea sfatul în privinţa celor mai potrivite poveşti pentru un copil de opt ani, de exemplu, dintre cele ale lui Andersen sau ale fraţilor Grimm, întotdeauna alegeam fraţii Grimm. Oase legate în pânză de mătase puse sub un ienupăr, băieţi destul de prostuţi să joace cărţi cu moartea, surori rele a căror răutate le făcea să se spânzure sau să se arunce cu capul în fântână, în mai multe rânduri au fost reclamaţii către bibliotecarul şef când, fără voie, mame sau profesoare înfuriate speriaseră de moarte vreun copil, la recomandările mele. Cu toate acestea, eram de neclintit. Lumea lui Andersen era plină de personaje virtuoase şi respectabile. Preferam poveştile în care fete egoiste, care o luaseră pe alte cărări, trebuiau să-şi croiască drum printre spini ca să ajungă acasă, şi fraţi neghiobi şi neatenţi transformaţi în măgari şi lebede, cu purici care îi înţepau cumplit, cu sângele apărându-le strălucitor de sub pene. Nu credeam că oamenii primeau ceea ce meritau. Nu credeam într-o

lume raţională şi binevoitoare care se putea aranja pentru a ni se potrivi, o existenţă care se presupunea că se potrivea perfect într-o logică inventată. Nu aveam încredere în diagramele omenirii în care cei răi erau despărţiţi de cei buni, iar *pentru totdeauna* era în opoziţie clară faţă de *aici şi acum.*

Când o luam către casă în serile cu vânt, cu trombe de frunze şi cu tot New Jersey în întuneric şi linişte, nu m-ar fi mirat să văd un om cu o singură aripă stând pe treptele primăriei ori să dau peste un lup înfometat la colţul dintre Fifth Street şi Main Street. Doar ştiam puterea unei singure dorinţe. Cu un efect invizibil şi inevitabil, ca un fluture care bate din aripi într-un colţ al globului şi printr-o singură acţiune se schimbă vremea în cealaltă parte a lumii. Teoria haosului, m-a informat fratele meu, se bazează pe teoria matematică care sugerează că schimbările cele mai mici afectează totul, indiferent cât de departe, inclusiv vremea. Fratele meu putea să-i spună cum vrea; pentru mine era soarta.

Fără să-mi dau seama, au trecut treisprezece ani de când eram la bibliotecă, iar apoi cincisprezece, încă mai port aceeaşi pieptănătură – cea pe care mi-am făcut-o pe când aveam opt ani şi care a devenit imaginea mea. Oamenii se aşteptau la anumite lucruri de la mine: să-i ajut, să nu vorbesc, să-i consolez. Nu aveau nici cea mai vagă idee cine eram. O vreme m-am văzut cu Jack Lyons, dacă poţi să-i spui aşa. Îmi telefona pentru informaţii, iar mai târziu în aceeaşi seară mă aştepta în parcare. O făceam în maşină.

Partida de sex era în grabă, plină de panică şi aiurea, dar tot o făceam. Ne asumam riscul. Ore la care veneau abonaţii, zile în care era atât de multă zăpadă, nămeţi de un metru se adunau în jurul maşinii. Poate voiam să ne prindă cineva, dar nu s-a întâmplat niciodată. Eram singuri pe lume. Jack ştia că nu îmi place să vorbesc; este adevărat, dar nu aveam încredere în cuvintele mele. Nu aveam această problemă cu cuvintele altcuiva. El putea spune tot ce voia. Putea chiar să trântească un „te iubesc”, atâta timp cât nu credea ce spune. Asta era important. Fata

într-o capsulă de gheaţă faţă în faţă cu muntele. Liniştea de gheaţă era atât de pură încât devenise inofensivă. Pentru mine, nu mai era nimic dincolo de munţi. Nimic către care merita să mă duc.

Întotdeauna Jack mă lăsa să plec acasă singură şi nu a încercat niciodată să mă urmărească. Credeam că mă cunoştea mai bine decât cei mai mulţi. Credeam că înţelegea că nu meritam bunătate, loialitate sau noroc. Apoi, într-o seară, Jack mi-a adus flori, o mână de margarete ofilite pe care le luase de la piaţă, dar oricum flori. Acesta a fost sfârşitul; aşa a stricat el totul, în momentul în care Jack s-a purtat de parcă eram ceva mai mult decât doi străini care aveau un interes comun privind moartea şi sexul, s-a terminat. De îndată ce s-a ivit posibilitatea ca lui într-adevăr să-i pese de mine, am încetat să mă mai întâlnesc cu el.

Fără Jack, viaţa mea era complet goală. La un moment dat, a fost clar pentru mine că eu trebuia să mă ocup de bunica mea care era pe moarte. Fratele meu era ocupat cu propria lui viaţă în Florida, iar eu nu aveam niciun fel de viaţă, doar biblioteca, doar mersul acasă singură, seara. Până la urmă era datoria şi responsabilitatea mea. Bunica m-a iubit, cu adevărat şi din tot sufletul, chiar dacă tot ce a primit de la mine în schimbul iubirii ei a fost supă de pui, pâine prăjită cu unt, ceainic după ceainic de ceai englezesc, tare, cu miere şi lămâie şi o mare cantitate de cărţi de la bibliotecă. Casa noastră era plină de cărţi – în bucătărie, sub paturi, prinse între perne – mult prea multe ca ea să le poată termina vreodată. Cred că îmi imaginam că dacă bunica îşi păstra interesul, nu va muri; va trebui să mai rămână să termine cărţile care îi plăceau atât de mult. *Trebuie să ajung în străfundurile acesteia,* spunea ea, de parcă o carte era un iaz sau un lac. Credeam că va citi o veşnicie, dar nu a fost aşa.

— Ar trebui să te bucuri de viaţă, mi-a spus bunica într-o seară pe când îi aduceam ceaşca ei de ceai. Până şi ceaiul era greu de băut pentru ea. Lua înghiţituri mici, ca o pasăre, îi ţineam capul sus; mirosea a lămâie şi praf. Îmi

venea să plâng, deşi aşa ceva era imposibil pentru mine. Plânsul nu era ca mersul pe bicicletă; renunţă la el şi în curând vei uita cum se face. Uită-te în oglindă şi strâmbă-te, taie ceapă, uită-te la filme triste. Nimic din toate astea nu-ţi va aduce lacrimile înapoi.

În seara aceea, sfatul subit al bunicii m-a luat total prin surprindere. Crezusem că dintre toţi oamenii ea a înţeles cel mai bine că mă distrusesem cu mult timp în urmă. Nu meritam să fiu fericită. Cum de nu înţelegea bunica mea dragă atâta lucru? Eram deja mai mare decât fusese mama în acea noapte cu gheaţă când a plecat cu maşina să se întâlnească cu prietenele ei. Cine eram eu să mă pot bucura de ceva?

— Întotdeauna eşti atât de tristă, mi-a spus bunica.

— Tu ai toate genele pozitive. Uluitor, dacă ne gândim la situaţia ei, dacă ne gândim la situaţia întregii lumi.

În ultimele zile de boală, până şi bunica a trebuit să înfrunte tristeţea. Plângea în somn. Nu mai suportam să o aud suferind. Am lăsat pisica pe care o adoptasem să aibă grijă de ea, ghemuită pe patul de spital pe care l-am închiriat şi m-am dus să stau afară, unde puteam respira aerul sărat. Era primăvară şi peste tot era polen de pin; totul căpătase o culoare galbenă ca sulful, în acea noapte mi-am dorit ca toată viaţa mea să fi fost altfel şi să pot să o iau de la început, în Paris sau Londra, în Italia, chiar pe malul celălalt al fluviului în New York, unde am mers la şcoală. Eram încă tânără. Mi-am dorit să pot năpârli, să scap de vechea piele, să plec departe, să nu mă mai uit înapoi. Dar un nou început în viaţă nu era domeniul meu. Moartea era talentul meu; înainte de a mă putea opri, mi-am dorit ca durerea bunicii să se termine. Mi-am dorit ca lumea aceasta să nu o mai reţină.

A murit în acea noapte în timp ce eu dormeam pe canapea. Pisica era lângă ea, iar când am auzit-o pe Giselle mieunând, am ştiut ce se întâmplase. Fratele meu nu a venit în New Jersey decât la câteva zile după moartea bunicii; înmormântarea a trebuit să mai aştepte pentru că erau examene la universitatea Orlon. Ned şi-a dat seama ce

mi se întâmpla de îndată ce a intrat în casă. Eram ca o pasăre care fusese eliberată din colivie doar pentru a afla că nu putea trece mai departe de fereastră, în toţi anii aceia plănuisem cum să scap din New Jersey, iar acum nu puteam nici măcar ieşi din camera de zi. Aproape nu mai mâncăm nimic, în afară de cereale cu lapte, singurele lucruri pe care le puteam înghiţi. Nu mai făcusem duş şi emanam un vag miros de igrasie, mirosul celor distruşi şi pierduţi. Sunasem la bibliotecă să le spun că nu mă mai întorc. Informarea documentară era prea mult pentru mine. Totul era prea mult. Jack mi-a trimis o scrisoare de condoleanţe pe o hârtie cu antetul poliţiei; scria că îi lipsesc, mai mult decât ar fi crezut, şi spera să mă întorc cât mai curând la serviciu. Dar nu aşa ceva urma să se întâmple. Abia dacă îmi găseam vreun motiv să mă îmbrac, ca să nu mai spun despre cercetări privind chestiuni fără sens ori să fac sex cu cineva de care nu-mi păsa pe bancheta din spate a maşinii lui. Uneori pur şi simplu stăteam în halatul de baie. Mi-am pierdut dorinţa de a mă spăla pe faţă, de a mă privi în oglindă, de a ieşi afară din casă, de a respira aer curat.

Fratele meu şi cu mine nu mai purtasem o discuţie de ani de zile. Prea ocupaţi, vieţile noastre prea diferite. După înmormântare s-a aşezat lângă mine pe canapea. Era alergic la pisici, tot aşa cum eram şi eu, iar ochii au început imediat să i se umezească din cauza Gisellei.

— Asta nu îţi va face niciun bine, mi-a zis Ned. Nu mai poţi sta aici.

E logic încă, de parcă ar conta. A fost logic şi atunci. Mă gândeam la dimineaţa când a murit mama; înainte de sosirea bunicii, mă plimbasem pe afară în pijama şi l-am văzut în bucătărie. Cred că făcea curăţenie. De pe atunci era ordonat. *E prea devreme,* mi-a spus Ned. *Du-te să mai dormi.* Chiar aşa am făcut. Două zile mai târziu am stat împreună, unul lângă altul pe scaune pliante la înmormântarea mamei, la cimitir. Câteva dintre prietenele mamei erau acolo, toate îmbrăcate în negru. Ned purta un costum negru, probabil împrumutat. Nu-l mai văzusem

înainte. Eu purtam o rochie bleumarin cu un guler dantelat pe care l-am dat jos cu aceeaşi foarfecă pe care o folosisem ca să-mi tai părul. Era un sicriu simplu din lemn de pin, închis. Totuşi, citisem destul de multe poveşti ca să ştiu că morţii nu erau chiar pe cealaltă lume. Mama noastră putea fi adormită, sub o vrajă, gata să bată în sicriu şi să ne roage, *Daţi-mi drumul!*

Se putea întâmpla oricând. Cerul era gri; pe jos era gheaţă. Iar apoi l-am văzut pe Ned plângând. O făcea în linişte. Nu scotea niciun sunet. Nu cred că-l mai văzusem făcând asta, imediat m-am uitat în altă parte. Iar apoi sicriul a arătat altfel. Bine închis. Gata, s-a terminat.

La înmormântarea bunicii mele, Ned şi cu mine am fost singurii îndoliaţi. Acelaşi fel de sicriu simplu din lemn de pin, acelaşi cimitir. Nu am ajuns niciodată să punem un semn pe mormântul mamei mele şi asta mă bucura. Nu voiam să ştiu exact unde a fost înmormântată. Poate nici nu a fost înmormântată. Poate nu ştiam, dar ea într-adevăr a deschis sicriul de lemn şi a fugit în întuneric şi frig în momentul în care noi am părăsit cimitirul. Am căutat urme de paşi, deşi trecuseră mai mult de douăzeci de ani. Doar zgomotul făcut de păsări. Mai era ceva – urme de vulpe.

Ned nu s-a ocupat numai de problemele bunicii mele, dar s-a ocupat şi de mine, ca să îmi pună ordine în viaţă. Mi-a găsit o slujbă la biblioteca publică din Orlon şi o căsuţă de închiriat la numai câteva străzi mai departe de campusul universitar. Am discutat despre avantajele pe care le-aş avea în cazul în care m-aş muta. Din punct de vedere statistic, Ned nu prea avea argumente. Dacă ar fi fost vorba să fac un ban, aş fi pariat că viitorul meu însemna încă douăzeci de ani în casa bunicii, purtând un halat de baie. Dar fratele meu era un oponent redutabil, cel puţin metodic, iar riscurile nu-l făcea să şovăie, chiar dacă riscul, în acest caz, eram eu.

În timp ce eu îmi plângeam de milă şi mâncăm cereale, Ned a împachetat lucrurile din casă, a chemat agentul imobiliar şi mi-a pus cauciucuri noi la maşină. Şi asta a fost. Am plecat din New Jersey. Colegele mele de la bibliotecă au

vrut să dea o petrecere de rămas bun, dar fără mine, nu mai era nimeni care să organizeze aşa ceva. Am luat pisica cu mine. Nu am avut încotro. Giselle a sărit în maşină şi s-a instalat comod pe haina fratelui meu, asigurându-se că Ned va strănuta tot drumul până în Florida.

A fost neaşteptat de cald în ziua în care am plecat. Cerul era de culoarea sulfului, cu gri pe la margini, iar umiditatea era de 98.

— Asta te va obişnui cu Florida. Ned era suspect de vesel.

În faţa noastră, la ieşirea din New Jersey, norii erau luminaţi de fulgere din cele fără tunete, care sunt atât de vii încât pot lumina tot cerul. Fratele meu era încântat de vreme; departamentul lui se ocupa de studiul fulgerelor, iar el era unul dintre consultanţii acestui proiect.

— Dacă nu ar fi furtuni cu descărcări electrice, pământul şi-ar pierde încărcătura electrică în mai puţin de o oră, mi-a spus Ned.

Îşi nota informaţii despre furtună în timp ce era la volan. Mă obişnuisem să fiu singură, să vorbesc cu mine însămi; fără să mă gândesc, mi-am spus o altă dorinţă cu voce tare, chiar dacă mă ardea. Mi-am dorit să mă lovească trăsnetul.

— Pe dracu', cum să vrei asta, mi-a zis Ned. Una din îndatoririle departamentului de meteorologie de la Orlon era să lucreze împreună cu o echipă de doctori şi biologi, pentru studierea leziunilor neurologice suferite de victimele lovite de trăsnet. Nici nu ştii cât rău pot face. Habar n-ai.

Dar asta chiar nu conta, îmi pusesem o altă dorinţă legată de moarte şi deja ştiam ce urma după gustul amar din gură.

Era prea târziu ca să renunţ.

II

Pisica nu a fost prea încântată de mutare. Nu puteam fi

supărată pe ea. Orlon era departe de a fi un paradis. De fapt, pisicile sunt supuse obişnuinţelor, se spune că se ataşează mai mult de un loc decât de o persoană. Cu siguranţă, aceasta se adeverea în cazul presupusului meu animal favorit, căruia nu păruse niciodată să-i lipsească prima stăpână de la care l-am moştenit. Nici un singur moment nu a stat la fereastră, aşteptând să fie salvată. De ce ar fi stat, ea nici măcar nu părea să-şi dea seama că există şi oameni. Comoara mea. Animalul meu favorit.

Giselle, o strigam când era prin grădină, dar ea nici nu mă băga în seamă, doar dădea scurt din coadă de parcă aş fi fost o muscă, una din miile de muşte care se înmulţeau în Orlon. Nici propriei mele pisici nu-i plăcea de mine. Ce-aş fi vrut de fapt? Viaţa nu a fost mai bună aici în Orlon, în ciuda promisiunilor fratelui meu, era doar mai cald, mai plin de muşte, mult mai umed decât în cele mai proaste perioade din New Jersey. Biblioteca la care m-am trezit angajată era subfinanţată: mai era o altă bibliotecară, Frances York, care lucrase în aceeaşi funcţie timp de patruzeci de ani şi a cărei vedere slăbise – iată de ce eram aici. Oricât de puţină încredere ar fi avut în mine, trebuia să fiu ochii ei.

Iată ce am văzut: cele mai multe dintre rafturi erau goale. Reduceri de buget. Lipsa de interes a publicului. Aveam mai multe cărţi puse în cutii şi lăsate într-un depozit în New Jersey decât avea Biblioteca Publică din Orlon în total. Abonaţii nu aveau calculatoare la dispoziţie, doar la ghişeu era un vechi procesor de cuvinte, mai era încă utilizată o cartotecă de modă veche. Iar în ceea ce priveşte departamentul informare bibliografică, nu părea să fi existat unul. După mai multe săptămâni de lucru, au fost doar trei apeluri: două persoane s-au interesat de utilizarea corectă a fertilizatorilor, iar o a treia, o elevă de clasa a doua, voia să ştie unde a terminat facultatea de medicină dr. Seuss. Poate ar fi trebuit să o mint pe tânăra care sunase, dar nu-mi stătea în fire. Când i-am spus că autorul ei favorit nu era doctor, şi că, de fapt, numele lui nici măcar nu era Seuss, mi-a închis telefonul. Cred că nimeni nu i-a spus că nu trebuie să aibă încredere în cuvinte, nici chiar în

cele din cărţi.

Deoarece era un oraş universitar, studenţii din Orlon aveau o bibliotecă bine echipată, high-tech, aşa că mica noastră clădire era total invizibilă pentru ei. Pe de altă parte, pentru că bugetul nu ne permitea să cumpărăm nicio ediţie nouă, chiar localnicii se ţineau departe de noi. Singura activitate săptămânală era clubul de lectură pentru grădiniţe, dar s-a văzut că nu merge după ce am citit *Prinţesa gâştelor,* o poveste în care un personaj care spune numai adevărul, un cal credincios şi îndrăgit pe nume Falada, continuă să vorbească mult timp după ce i s-a tăiat capul şi i-a fost atârnat pe perete. Frances şi-a reluat funcţia de lector, deşi era aproape oarbă şi trebuia să ţină cartea foarte aproape de ochi pentru a putea vedea ce scrie. Frances a fost politicoasă atunci când mi-a spus că nu mă descurcasem bine, iar eu am înţeles-o. Moartea era talentul meu, nu nişte ţânci plini de viaţă. Am fost încântată să renunţ la grupul de la grădiniţă, fericită să evit vânzoleala unor fiinţe mici şi zgomotoase joia după-amiaza.

În timpul orelor de serviciu la bibliotecă, m-am trezit dorindu-mi întrebări despre moarte. New Jersey începuse să mi se pară un vis, mai degrabă decât un coşmar. Mă uitam la telefon şi îmi lipsea Jack Lyons şi telefoanele lui; cele mai lungi şi mai intime conversaţii fuseseră despre boli răspândite de ţânţari, în special virusul West Nile. În ceea ce-l privea pe fratele meu, el şi Nina erau prinşi cu munca lor la universitate; după ce m-au ajutat să mă instalez în noua casă – despre care fratele meu a uitat să menţioneze că nu avea aer condiţionat, avea doar un ventilator de plafon – rareori i-am văzut pe Ned şi soţia lui. Nu mă aşteptasem la mai mult, de ce să mă fi aşteptat? îşi aveau propria lor viaţă, până la urmă.

Seara, ascultam la radio şi mă ocupam cu omorârea muştelor, cu pliciul pe care l-am cumpărat de la magazinul Acres' Hardware. Un pic de moarte la îndemână. Ceva ce înţelegeam. Ceva la care eram bună. În scurt timp am ucis sute de muşte. Păstram grămezi de muşte pe pervaz. Asta făceam când s-a întâmplat. Eram cu pliciul în mână când,

chiar în faţa mea, am văzut ceva ce părea o minge de tenis. Fereastra era deschisă, ventilatorul de tavan era pornit, aerul era greu de căldură. M-am gândit că poate copiii vecinilor aruncaseră mingea pe geam. Nu-mi păsa de copii, de nicio vârstă sau mărime. Ştiam cum gândesc şi de ce erau în stare. Eram pe cale să strig la cei vinovaţi să plece de gazonul meu. Dar apoi am observat că mingea era ciudat de luminoasă, atât de strălucitoare încât a trebuit să mă uit la ea printre gene. Când mi-am întors privirea am constatat că pliciul pe care îl ţineam în mână avea marginile în flăcări, iar focul picura pe podea, ca un foc de artificii de 4 Iulie.

Am rămas paralizată, cred, incapabilă să fac altceva decât să privesc mingea căzând pe podea. Am auzit un zgomot colosal: un fel de explozie, ca o bubuitură de puşcă. M-am gândit la gheaţa care ricoşa de pe acoperiş când a plecat mama cu maşina. Sunetul morţii. Bubuitura a ceva ce nu putea fi oprit. Pentru o fracţiune de secundă, mi-a trecut prin minte, *Este sfârşitul lumii.* A lumii mele, am vrut să spun. Într-un fel era adevărat, în câteva secunde, s-a schimbat totul. Dacă m-aş fi întors spre stânga în loc de dreapta, poate nu s-ar fi întâmplat; dacă musca pe care am plesnit-o nu ar fi intrat printr-o gaură din plasa de la geam, dacă n-aş fi plecat din New Jersey, dacă un fluture din America de sud nu şi-ar fi desfăcut aripile şi cu o singură bătaie nu ar fi schimbat totul, *acum* şi *pentru totdeauna.*

Când m-am trezit la spital am ştiut că o parte din dorinţa mea s-a îndeplinit. Puteam să simt gustul arzător de moarte. Dorinţa pe care mi-o spusesem în maşină în timpul călătoriei către Florida se îndeplinise pe jumătate, dar eram pe jumătate vie. Puteam mişca partea stângă. Braţele, picioarele, trunchiul, totul fusese afectat. Nu fuseseră afectate multe organe – fără efect asupra rinichilor sau plămânilor. Dar inima îmi fusese afectată şi mai fuseseră afecţiuni neurologice, două din cele mai frecvente cauze ale mortalităţii în cazul victimelor loviturii de trăsnet. Oricum am fost informată că eram norocoasă să mă aflu în Orlon, unde aveau loc mai multe lovituri de trăsnet decât

oriunde altundeva în Florida – minunata Florida, pe primul loc în ceea ce priveşte morţii şi leziunile cauzate de trăsnete. Din această cauză, serviciul medical din districtul nostru era expert. Se presupunea că trebuia să fiu recunoscătoare. Aveam nevoie să fac fizioterapie şi să fiu supravegheată de un cardiolog, deoarece inima mea nu mai bătea cum trebuie. O simţeam în mine de parcă ar fi fluturat – ruptură în pericard, mi s-a spus. Era de parcă aveam o pasăre înăuntrul meu, o pasăre care ar fi trebuit să fie în afara cuştii mele toracice.

În timp ce mi se vorbea despre starea mea, cu Ned şi Nina privindu-mă, singurul lucru asupra căruia puteam să mă concentrez era clinchetul din capul meu. Nu era nimic neobişnuit în asemenea cazuri, m-a asigurat doctorul când a auzit de ce mă plângeam. Nici starea de ameţeală nu era neobişnuită, nici durerea din gât, nici faţa umflată, nici faptul că nu îmi simţeam degetele. Trebuia să mă gândesc la toate efectele de care scăpasem! Edem pulmonar, ruptură de membrană timpanică – surzenie produsă de sunet şi de şoc – arsuri termice de la hainele care luaseră foc, importante efecte vasculare, atac de cord, cataracte, leziuni ale creierului, ochilor şi pielii.

Fusesem inconştientă timp de treizeci şi două de ore şi din această cauză aveam perfuzii intravenoase. Bineînţeles, totul era confuz. Desigur, fratele meu şi Nina păreau îngrijoraţi. Aşa că nu am mai spus nimic în momentul în care asistenta a venit să-mi aducă masa de seară. Nu am scos un cuvânt atunci când am constatat că jeleul care mi s-a oferit avea culoarea pietrei. Chiar asistenta, care nu avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani, părea să aibă un păr alb lung. Florile pe care mi le-au adus fratele meu şi cu soţia sa păreau acoperite cu zăpadă. Atunci am înţeles. Nu mai vedeam culoarea roşie. Tot ce fusese odată roşu acum era alb ca un nor. Tot ceea ce vedeam era gheaţă; tot ceea ce simţeam era răceala propriei mele vieţi distruse. Poate era o reacţie oculară la căldura loviturii – hemoragia vitroasă era unul dintre multele efecte posibile asupra ochiului, alături de zgârieturi la nivelul globului ocular şi

cataracte. Habar nu aveam de ce absenţa unei culori ar fi putut să mă afecteze atât de profund, dar brusc m-am simţit complet deprimată. Pierdusem ceva înainte de a şti cât de preţios este, iar acum era prea târziu.

Am stat în spital aproape două săptămâni. Nu l-am prea văzut pe fratele meu, dar Nina se ducea zilnic la mine acasă ca să o hrănească pe Giselle. Când în sfârşit mi s-a permis să mă externez, încă folosind un cadru datorită părţii mele stângi, încă slăbită, Nina a venit să mă ia cu maşina şi m-a dus acasă. Am observat că Nina îmi umpluse frigiderul. Cred că dăduse şi cu aspiratorul. Am înţeles de ce fratele meu fusese atras de ea. Nina era logică, avea o mare încredere în ordine şi, la fel ca fratelui meu, nu îi păsa prea tare de sentimente. Stătea în picioare şi îşi frângea mâinile în timp ce eu stăteam pe canapea şi plângeam.

— Scuză-mă, i-am spus Ninei. A încuviinţat din cap şi mi-a făcut un semn cu mâna că nu era nimic. Am continuat să plâng până am terminat o cutie de batiste de hârtie. Era pentru prima dată după mult timp că mi se întâmpla să plâng şi am făcut-o mai mult decât era cazul. Stăteam şi plângeam în hohote, cuprinsă de tremurături. Brusc am fost copleşită cu totul, o epavă, acesta era adevărul. Părul îmi căzuse în smocuri, iar în ceafă aveam clinchetul acela groaznic, încă nu puteam mânca hrană solidă. Doctorul îmi spusese că simptomele erau similare celor ce sufereau de o boală de iradiere. Aşa mă simţeam – în oase, în degete - iradiată, în toată partea mea afectată aveam o senzaţie de strânsoare, de parcă ceva ar fi fost răsucit acolo. Un scurtcircuit în sistemul meu electric, presupun. Eul meu esenţial, eul meu propriu s-a dus. Atingeam lucruri şi nu le puteam simţi. Era de parcă tot ce era solid se îndepărtase de mine. Înăuntrul meu, inima îmi era îngheţată.

Vremea era încă umedă şi înăbuşitoare; cineva care nu era din Florida nu putea fi pregătit pentru aşa ceva. Nici măcar nu eram în apropierea verii, totuşi căldura explodase în aer, apoi se aşezase; acum te apăsa. Cu toate acestea, atunci când Nina m-a întrebat dacă vreau ceva, i-am cerut un ceai fierbinte. Stăteam şi tremuram, mai rece ca

niciodată. Aveam gheaţă în vene. Gheaţă şi în ochi, se pare. În timp ce cumnata mea făcea ceaiul, mă uitam pe fereastră. Afară totul avea culoarea gheţii. Mă întrebam dacă bougainvillea era stacojie: nu observasem înainte. Acum planta avea o culoare deschisă şi fantomatică, era degerată şi tremura în căldură. Mă simţeam de parcă aveam un picior în această lume şi un altul în cealaltă. Nu putusem nici măcar să-mi spun corect dorinţa, ca să mor. Eram ca acea persoană care a încercat să se sinucidă sărând de la etajul trei şi nu reuşise decât să-şi rupă toate oasele, încă vie, încă mai mult sau mai puţin intactă, încă prinsă în capcana aceleiaşi vieţi.

Înainte de a pleca, Nina mi-a spus că o fizioterapeută urma să vină să mă vadă. Când terapeuta a apărut a doua zi dimineaţa şi a sunat la uşă, nu i-am deschis. Poate nu voiam să mă vindec. Poate meritam tot ce mi se întâmplase. Poate aceasta era soarta pe care o meritam. Stăteam pe canapea cu Giselle şi îmi imaginam că eram ferită de binevoitori şi de cei săritori. Dar fratele meu avea o cheie de rezervă, pe care i-o dăduse fizioterapeutei. A spus că o cheamă Peggy Travis. De parcă mi-ar fi păsat. De parcă aş fi avut intenţia să transform totul într-o chestiune mai personală. Presupun că Peggy purta o rochie cu dungi roşii, dar pentru mine erau gri. A citit o listă de exerciţii pe care urma să le facem pentru a întări partea mea stângă. Mi-am cerut scuze. Bâjbâind cu cadrul, m-am dus la baie şi am vomitat.

— E normal să ţi se facă rău. Vizitatoarea mea nebinevenită practic apăruse în spatele meu şi se uita la mine cum vomit. La unii oameni durează puţin, la alţii este altfel.

Apoi s-a oprit. Dar am înţeles aluzia. La alţii durează o eternitate.

Eram chiar jalnică. Nu puteam nici măcar să strâng în mână o minge de cauciuc. Mai multe smocuri de păr mi-au căzut doar din cauza efortului. Dar Peggy nu era genul care să renunţe la ceea ce avea de făcut. Ea mai văzuse toate acestea lucrând împreună cu clienţii ei – schilozii, firavii,

terminaţii, ologii, şontorogii, mutilaţii, nefericiţii. Mi-a povestit despre ei la ceai – al ei cu gheaţă, al meu aburind. Transpirasem şi protestasem în timpul exerciţiilor, cu faţa mea tumefiată umflându-se şi mai mult, iar clinchetul nu se mai termina; nu mai simţeam nevoia unei conversaţii. Aşa te prind oamenii ca Peggy; aşteaptă să fii cu garda jos, iar apoi vorbesc până te termină. De fapt, mă simţeam ca o bombă cu ceas, dar mi-am băut cuminte ceaiul. Nu puteam decât să o ascult.

Am auzit povestea despre ultimul client al lui Peggy, un bărbat muşcat de un buldog. Când s-a terminat atacul, victima nu mai avea decât trei degete, cu toate, iar eu ar fi trebuit să văd ce repede s-a recuperat. Acum lucra la magazinul Acres' Hardware, înainte de asta a fost o femeie care a avut un accident de maşină şi care nu-şi mai amintea cum o cheamă, trebuia hrănită cu linguriţa, dar acum mergea şi urma cursuri de istoria artei la universitatea Orlon.

Ştiam precis ce urmărea Peggy. *Hai, fă asta! Vezi că merge! Şi tu poţi să faci! Ajută-te! Trage puţin mai tare!*

Toate cazurile lui Peggy erau nişte poveşti de succes. Poate ar fi trebuit să o avertizez; norocul ei era pe cale să se schimbe. Era încăpăţânată; cred că încercam să nu izbutesc, şi totuşi m-am recuperat puţin, poate doar la suprafaţă. Nu am pomenit niciodată despre lipsa culorii roşii, zgomotul de sub piele, clinchetul din cap. Singura fiinţă faţă de care nu puteam să-mi ascund efectele secrete era pisica. Uneori Giselle venea şi se aşeza alături de mine punând o lăbuţă pe braţul meu. Lăbuţa ei vibra violent şi după un timp şi-o retrăgea uitându-se la mine. Îmi imaginam că ştia ce era cu mine. Singura fiinţă din univers care înţelegea ce simţeam cu adevărat. Nici nu mă miră că nu mă plăcea. Nu am păcălit-o cât de puţin.

Frances York îmi promisese că o să-mi păstreze slujba la bibliotecă, locul acela fără cărţi şi prea puţin folosit. Când mi-a telefonat ca să-mi dea vestea, i-am spus, *O, ce bucurie!* Nu a observat sarcasmul din vocea mea; a crezut că eu simţeam ce spuneam.

Dar bineînţeles că aşa voi face, dragă. Suntem uniţi. Vom rămâne împreună.

Nu ştiam dacă se referă la bibliotecari sau la rataţi sau la femei singure, care se confruntau cu vreo tragedie, îmi imaginam că avea propriile ei tragedii, nu că aş fi vrut să aud despre ele. Am vrut să-i spun că la postul precedent, în mod regulat, obişnuiam să fac sex, fără noimă, cu cineva, în parcarea bibliotecii. Cu cineva care nu mă iubea şi care nu voia să mă iubească. Că o făceam chiar şi iarna, când peste tot era gheaţă şi respiraţia noastră aburea parbrizul. Am vrut să-i spun că de când m-a lovit trăsnetul, îmi petreceam nopţile vomitând şi ascultând clinchetul, că ochii mei - înlocuitorii pentru vederea ei slabă – mă dureau atât de tare încât probabil nu voi mai citi nicio carte vreodată. Am vrut să-i spun că reuşisem să-i pierd aproape pe toţi oamenii pe care îi iubisem cel mai mult pe lume, morţi prin aproximare şi dorinţe stupide, că încă nu puteam scăpa de mine. În schimb i-am spus, *Mulţumesc,* şi i-am promis că o voi ţine la curent cu starea mea; de îndată ce mă simţeam în stare, mă voi întoarce la bibliotecă.

Viaţa mea era goală şi acesta era un lucru bun. Era ceva cu care mă obişnuisem. Totuşi era ceva la care toţi se aşteptau de la mine, fie că îmi plăcea sau nu. Urma să fac parte din studiul asupra loviturii de trăsnet, m-a convins fratele meu să fiu printre cele câteva zeci de pacienţi testaţi de o echipă de biologi, neurologi şi meteorologi, ce se aflau la etajul trei al Centrului de ştiinţă de la universitate. Fratele meu părea să se simtă vinovat faţă de mine, din cauza accidentului pe care îl suferisem, şi totuşi mă evita. Cel mai bun lucru este să nu vezi ceea ce îţi strică liniştea. Cel mai bun lucru este să-l pui în ordine, să-l examinezi şi să-l foloseşti la un studiu. După cum înţelegeam eu lucrurile, teoria haosului era la baza sentimentului de vinovăţie al lui Ned. Atunci când îmi telefona, o făcea ca să discutăm despre valoarea probabilităţii în cazul loviturii mele de trăsnet. Dacă nu ar fi insistat, nu m-aş fi mutat în Florida. Dacă nu m-aş fi mutat, nu aş fi fost lovită de trăsnet şi aşa mai departe. Nu mai

voiam să aud aşa ceva şi, cu siguranţă, nu voiam să-l văd pe Ned suferind. Era de ajuns că unul dintre noi suferea.

Aşa că am acceptat.

Experţii m-au racordat la aparate, mi-au făcut o cardiogramă, mi-au examinat scheletul. M-a văzut un neurolog.

Un cardiolog. Apoi un psiholog. M-au supus unei serii de teste de inteligenţă şi mi-au spus că nu era o problemă dacă nu-mi aminteam numele unor personaje istorice pe care un elev de clasa a cincea putea să le spună pe nerăsuflate. Au mai fost şi teste psihologice; mă aşteptasem la aşa ceva. La întrebările acelea am spus că totul era fals.

Mi s-a spus că erau mai multe feluri de lovituri de trăsnet – apropiate, de contact, prin supratensiuni, traume din izbitură cu obiecte deplasate de trăsnet şi lovituri directe, în cazul meu a fost o lovitură apropiată – pliciul, se pare, a stat între mine şi forţa a ceea ce putea avea până la 120 de milioane de volţi. Nouăzeci la sută dintre victime supravieţuiau, dar douăzeci şi cinci la sută sufereau efecte importante, unele dintre ele nu erau vizibile decât după câteva luni sau după câţiva ani. Fratele meu mi-a trimis mai multe cărţi, iar personalul medical mi-au dat o mulţime de broşuri. Cred că toţi încercau nu numai să mă informeze, dar şi să-mi arate ce norocoasă am fost că mai eram încă în viaţă.

Pe la sfârşitul lunii, neurologul care se ocupa de cazul meu, dr. Wyman, mi-a spus că evoluam bine. Ştiam că nu este aşa. O, trecusem de la cadru la baston, de la fizioterapie în fiecare zi la de două ori pe săptămână şi în sfârşit îmi făceam exerciţiile singură. Peggy plecase la un alt pacient, un domn în vârstă care a căzut pe scări şi şi-a rupt toate oasele de la picioare. Eram gata din punctul de vedere al lui Peggy. *Hai sus şi să ne bucurăm de vremea din Florida,* sunt sigură că aşa îi spunea omului cu oasele rupte. Dr. Wyman, cu siguranţă, discuta cu colegii săi. *Ce progres frumos!* Chiar când i-am mărturisit problema oculară, el a insistat asupra faptului că a nu vedea o

singură culoare nu era nimic din ce să-mi fac griji. Poate pentru el nu era nimic, dar pentru mine faptul că nu mai vedeam culoarea roşie era ceva groaznic; golul cu care am rămas mă făcea să plâng, în lumea mea, o cireaşă nu era diferită de o piatră. O, ce-mi mai lipseau lucruri care înainte nu contaseră niciodată pentru mine. Un măr, o garoafă, pasărea zisă cardinal, care pentru ochii mei era gri ca un porumbel.

Nu erau cuvinte pentru a arăta cât de falsă era presupunerea lui Wyman privind situaţia mea. De fapt se deteriora. Plânsul, frigul din mine, teama de fiecare dată când ieşeam din casă. Cum puteam să-i spun doctorului ce nu era în regulă cu mine? Nici eu nu înţelegeam asta. Nu puteam transpune durerea în cuvinte; era o durere a vidului. Cauzele spaimei mele erau vremea, atmosfera, aerul însuşi. Cu ce mă mai puteau ajuta acum sfaturile privind protecţia? *A se evita apa, obiectele metalice, acoperişurile; nu staţi aproape de telefon în cazul unei furtuni; nu vă imaginaţi că sticla vă poate proteja; chiar dacă vă aflaţi la zece kilometri distanţă, nu sunteţi feriţi de o lovitură de trăsnet.* A se evita viaţa, poate acesta era răspunsul. Cel mai important sfat privind protecţia. *Nu staţi aproape de nimic.*

Fără cuvinte, doar acţiunea este suficientă. Pentru a-i arăta doctorului meu ce puţine progrese am făcut, pentru a-i arăta din ce era făcută lumea mea, mi-am scos mâna prin fereastră. A fost un lucru groaznic de stupid din partea mea, dar poate Peggy avusese dreptate. Poate voiam să fiu ajutată; poate eram disperată după aşa ceva. Era prinsă într-o capcană de sticlă, rece, goală, moartă pe dinăuntru. Astfel este situaţia mea, domnule doctor, dacă într-adevăr vreţi să ştiţi: sunt făcută zob.

Centrul de ştiinţă era rece, rigid, cu temperatură controlată. A fost un şoc să simt intrând un curent de aer arzător prin fereastra spartă în camera în care era un frig pătrunzător. Doctorul a sărit un pas înapoi. Sticla a acoperit podeaua cu bucăţi strălucitoare. Sincer vă spun, şi eu am fost surprinsă. Era de parcă fata din povestea copilăriei

mele brusc se izbise de cuşca ei de gheaţă albastră.

— Doamne! a spus Wyman. Ce faci?

Sângele, cred, îmi curgea pe braţ. Pentru mine parcă era pastă de dinţi.

— Eşti nebună? m-a întrebat doctorul.

Nu prea era o întrebare profesională. Şi, ca să spun cinstit, credeam că Wyman trebuia să-mi spună asta. El era diagnosticianul până la urmă; el era cel sigur că evoluam bine.

Echipele de întreţinere tundeau gazonul şi zumzetul activităţii lor se adăuga clinchetului din capul meu, aşa că nu-l mai ascultam pe doctor. M-au dus înapoi la spital cu ambulanţa, deşi aveam nevoie doar de câteva copcii. Am vrut doar să mă fac înţeleasă. Ce era rău în asta? Asta era, fiecare bucăţică din care eram făcută: sânge, panică, tristeţe. Cum trebuia să i-o spun mai simplu?

Am fost ţinută sub observaţie de internişti şi o echipă de psihologi timp de patruzeci şi opt de ore, perioadă în care am avut grijă să mă fac extrem de plăcută. Puteam face asta oricând voiam, învăţasem asta în liceu. Acel *eu* care trebuia să fiu, fata care ştie să asculte. Nu după mult timp asistentele îmi destăinuiau poveştile lor de dragoste, la fel ca prietenele mele din liceu. Dieteticienei, în special, îi plăcea de mine. Mama ei era pe moarte; a închis uşa ca să poată plânge cu mine de faţă. Nu i-am spus povestea mea, mama alergând la maşină, bunica plângând în somn.

Dar atâta timp cât am fost în secţia de psihiatrie, se poate să fi fost de gheaţă. Prima mea răbufnire de plâns a fost cu siguranţă o anomalie. Din salon, căutam munţii undeva departe, dar tot ceea ce vedeam erau ferestre cu plasă de sârmă, şi palmieri înalţi. Lucrurile de care eram foarte conştientă erau acele lucruri a căror culoare nu o puteam vedea: muşcatele din ghivecele de pe pervaz, pătrăţelele gri sau negre de pe panoul de plută, gura asistentelor în timp ce vorbeau cu mine, cu buze de un alb sticlos încât păreau îngheţate.

Când m-au externat – recuperată, din nou! – am luat un taxi ca să merg acasă. Am găsit-o pe Giselle plimbându-se

prin faţa uşii, lihnită de foame. De data aceasta Nina uitase de ea, aşa că i-am dat sărmanei fiinţe nişte ton din conservă şi o farfurie de lapte. Diagnosticul meu a fost tulburare de panică şi depresie, iar eu nu puteam decât să fiu foarte de acord. Stare indusă de traumă, mi s-a spus. Ei bine, da, asta era adevărat. Doar că trauma nu s-a petrecut aici în Florida şi nu avea nimic de-a face cu trăsnetul.

Când i-am dat drumul pisicii în curte, am simţit schimbarea din atmosferă. A fost cel mai ciudat lucru. Era de parcă eu eram un nor şi nu o fiinţă omenească. Am ştiut că va ploua cu câteva minute înainte să înceapă. Puteam simţi atomii încărcaţi din aer şi am chemat-o repede pe Giselle în casă înainte ca blăniţa ei să devină mată şi udă. În vreme ce eram în pat s-a produs un fulger la aproape şapte kilometri distanţă. Trăsnetul a rupt un pin în două şi a declanşat un incendiu care a făcut scrum mai multe case. Era un fulger de vară, cel care apare din senin fără niciun tunet. Dar nu a fost nevoie să-mi spună nimeni.

Era singurul lucru pe care îl puteam simţi adânc în mine.

Capitolul doi.
Lumina

I

Care este diferenţa dintre fulger şi magie? Aceasta este o glumă obişnuită printre meteorologi.

Magia are un înţeles. Fulgerul nu are, nici măcar pentru experţi. Fulgerul este aleatoriu, imprevizibil. Poate fi mic cât un bob de mazăre sau mare cât o casă. Zgomotos sau nu, cenuşiu sau luminos. Poate avea orice culoare – roşu sau alb, albastru sau fumuriu închis – şi pare să aibă o logică a lui. Fulgerul coboară în jos pe hornuri sau intră prin fereastra închisă, strecurându-se chiar printre moleculele care formează sticla. Fulgerul ştie ce are de făcut, spun majoritatea experţilor; îi este uşor să producă pagube în ciuda eforturilor privind siguranţa. Ascunde-te şi te va găsi. Fă-ţi un plan, dar planul tău va fi dat peste cap cu uşurinţă.

Fulgerul are favoriţi, alege pe unul din mai mulţi, anumiţi oameni din grupuri de câteva sute, chiar mii. Fulgerul face farse şi pare să-i placă. Fulgerul ajunge la 50.000 grade Fahrenheit, de cinci ori mai fierbinte decât soarele. Poate fi lung de câţiva kilometri şi subţire cât degetul mic de la mână. Efectele sale sunt deconcertante şi fără discernământ. Sunt copaci care au fost loviţi şi nu prezintă niciun efect, iar apoi, câteva luni mai târziu, brusc se usucă. Uşile sunt smulse din ţâţâni, maşinile iau foc, iar după aceea este descoperit un aparat de radio în stare de funcţionare, murmurând un cântec trist. Oameni aflaţi în siguranţa locuinţei lor vorbeau la telefon, iar fulgerul a

venit pe fir, le-a intrat în ureche şi i-a asurzit. O dată, un câine a fost lovit de trăsnet şi, mai multe săptămâni la rând, când trăgea un vânt scotea un fum sulfuros negru. Meşe au fost smulse de pe capul oamenilor lăsând să se vadă chelia, femei au fost despuiate de haine, copii au spus că au văzut obiecte de foc plutind prin camera lor, dar nu au fost crezuţi până când nu s-a întrerupt curentul şi pereţii au luat foc.

Alţi oameni se ridică după ce au fost loviţi de trăsnet şi îşi termină partida de golf, îşi văd de treburi şi chiar au ceva de povestit. Viaţa altora este distrusă pentru totdeauna.

Este aceasta magie? Are aceasta vreo noimă? Majoritatea fenomenelor meteorologice ciudate pot fi explicate pe cale logică. Ploile de sânge, despre care odată s-a crezut că arătau mânia cerului, sunt de fapt formate din fluide mecondiale eliberate de anumite lepidoptere în momentul ieşirii din crisalidă. Ploile negre, poveşti de babe, sunt de fapt pietre ridicate de vârtejuri şi care cad în altă parte. Broaştele care cad din cer, la fel, niciun fel de magie; sărmanele fiinţe sunt pur şi simplu măturate de furtună dintr-un loc şi aruncate în cu totul altă parte. Dar dacă broaştele ar deschide gura şi le-ar cădea perle? Chiar şi aici logica îşi spune cuvântul: broaştele au fost ridicate în aer undeva în mările Chinei, acolo unde există perle strălucitoare în zeci de nuanţe din cele mai neaşteptate: roşii, stacojii, purpurii. Perle care au culoarea inimii umane.

La universitatea din Orlon, echipa lucra în sens invers, încercând să înţeleagă fulgerai prin studierea efectelor asupra fiziologiei umane. Grupul nostru de supravieţuitori se întâlnea seara în cafeneaua de la Centrul de ştiinţă. Şcoala de vară nu avea încă sesiune; pe moment campusul era liniştit. Nu credeam în grupurile de întrajutorare; de ce aş fi crezut? Nimic nu mă putea salva. Cu toate acestea, fratele meu a insistat că grupul făcea parte din studiul la care participam şi eu. Era pentru binele general, ceva la care mă gândeam doar rareori. Ned m-a sunat în mod repetat pentru a-mi sugera că odată trebuia să termin şi eu ceea ce am început. Era un argument, cred. Dar nu aveam

niciun chef să traversez campusul Orlon, oricât de nepopulat era, cu părul care îmi tot cădea, cu bastonul de care mă foloseam pentru a-mi susţine pasul de piticanie. Spun piticanie pentru că aşa mă simţeam. Un pitic în sistemul meu nervos ciupea pe ici, pe colo. Reamintindu-mi cine eram şi cine nu voi fi niciodată.

Aş fi renunţat în ultima clipă, aş fi uitat fără nicio intenţie ora, ziua, locul întâlnirii, dar Ned mi-a trimis un raport care ştia că mă va intriga. Era un dosar intitulat *Omul gol.* Cum aş fi putut rezista?

Omul gol fusese dulgher, făcea acoperişuri – o meserie periculoasă, ştiam asta din informaţiile mele privind siguranţa. Era după orele de serviciu şi lucra la casa soacrei lui când a fost lovit de trăsnet. Avea patruzeci şi patru de ani, 1,90m şi 110 kilograme. Avea un început de chelie şi purta barbă, în momentul accidentului băuse două beri, dar cu siguranţă nu era beat. Lucra singur. Niciodată nu a câştigat la loterie, niciodată nu a avut un câine, niciodată nu a făcut promisiuni deşarte. Până de curând.

În acea seară cânta *Ring of Fire,* melodia lui Johnny Cash. Mai târziu şi-a dat seama că tocmai acest cântec îi venise în minte pentru că avea o legătură cu o femeie care lucra la mall-ul Smithfield. Soţia lui Johnny Cash a scris acest cântec atunci când s-au îndrăgostit, dar fiecare era căsătorit cu altcineva. Era multă dorinţă în acest cântec. Probabil de aceea repara acoperişul soacrei lui într-o asemenea seară sumbră. Vinovăţie şi dorinţă, o combinaţie proastă. Furtuna fusese anunţată, dar s-a gândit că avea timp. Îşi spunea că o faptă bună îi răscumpără greşelile.

Nu avea dreptate.

Pe când ajunsese la jumătatea lucrului, a auzit un şuierat şi s-a trezit gândindu-se la iad şi dacă va ajunge sau nu acolo, în cazul în care un astfel de loc exista. A început să simtă furnicături în degete. Şi apoi a văzut ceea ce el a crezut că era luna care cădea din cer. Dar luna avea o coadă şi cu siguranţă acesta era un semn rău. Era un fulger globular; a căzut pe acoperiş şi s-a rostogolit către el. Arăta ca o cometă care se îndrepta spre el, ceva negru albăstrui

la fel de material şi de real ca un camion sau un bocanc sau un om viu, respirând. Dulgherul s-a gândit că se afla faţă-n faţă cu diavolul însuşi, îngerul acela căzut. S-a gândit la aproape tot ce nu făcuse încă în viaţa lui. Dintr-odată cel mai important lucru de pe lume i s-a părut a fi să aibă un câine.

Şuieratul a devenit mai tare şi următorul lucru pe care l-a văzut dulgherul era că se afla în picioare pe gazon, complet gol, doar cu bocancii în picioare. Hainele îi erau o grămadă de cenuşă şi nu mai avea barbă, în fotografiile din dosarul său, Omul gol avea în spatele lui un ecran alb; arăta ca un copil, cu ochii larg deschişi, care tocmai a sosit pe lume. Fratele meu ştia că trebuia să-l văd în realitate. Eram bibliotecară, totuşi; voiam să ştiu cum avea să se termine povestea. Şi-a luat el un câine? A terminat relaţia aceea? Şi-a găsit o altă slujbă, una care nu mai era atât de aproape de cer?

M-am uitat după Omul gol imediat ce am intrat în cafenea. Părea să fi pierdut din greutate de când fusese lovit de trăsnet. Se folosea de un baston, la fel ca mine. Cu siguranţă avea şi el un pitic în sistemul său nervos, leziuni neurologice clare, dar era genul care nu vorbea. Privea drept înainte şi am avut senzaţia că fusese forţat să vină, tot aşa cum fusesem şi eu. Cineva insistase că ar fi fost bine pentru el să vină, că acţiunea aceasta era ceva catartic, de parcă ar fi putut să însemne ceva.

Majoritatea celor din grup erau mai mult decât încântaţi să vorbească despre efectele lor – ceea ce ei numeau simptomele lor. Omul gol continua să nu vorbească, dar ceilalţi se studiau între ei, de parcă fiecare ar fi fost un experiment chimic unic care a luat-o razna. După cele prin care au trecut, cine putea să le găsească vreo vină? Nu se văitau, nu se plângeau; erau foarte realişti. Majoritatea, la fel ca mine, aveau dureri de cap şi stări de vomă şi de dezorientare. Unii aveau efecte care nu-i lăsau să muncească, să doarmă, să gândească aşa cum trebuie, să facă sex. Circulau mituri legate de victimele loviturii de trăsnet ca fiind hipersexuale, electrice, am putea spune,

dar majoritatea cel mai adesea sufereau de efectul opus – impotenţă şi depresie. Unii din grup se scuturau din cauza spasmelor musculare, iar unii se bâlbâiau; unii păreau perfect normali şi poate chiar erau. Existau multe amnezii, gânduri pierdute, identităţi uitate. Un tip nu-şi putea aminti unde s-a născut. O fată nu-şi mai amintea al doilea nume. Pentru majoritatea, momentele dinainte de lovitura de trăsnet erau cele mai limpezi momente din viaţa lor. La fel cum şi-ar fi amintit de stelele căzătoare de pe cer, amintirea acelui moment strălucitor era ceva de care nu se puteau debarasa, oricât de mult ar fi încercat.

L-am observat pe bărbatul de lângă mine, un băiat de fapt, avea vreo douăzeci de ani. Înalt, stângaci, cu ochi căprui. Cumva ciudat, purta mănuşi. M-a surprins privindu-l, s-a aplecat înspre mine, aproape.

— Vrei să vezi?

Ticăitul din capul meu era mai tare; s-ar putea să fi dat din cap. Probabil a dedus că am răspuns afirmativ şi că voiam să ştiu ce se afla sub mănuşile acelea. De parcă mi-ar fi păsat. Pe băiat îl chema Renny şi era în anul doi la Orlon, urma să ia nişte cursuri de vară, încerca să recupereze semestrul pe care-l pierduse când a fost lovit. Când şi-a dat jos mănuşile am putut vedea că purtase un inel la o mână, când a fost lovit de trăsnet, şi un ceas la cealaltă. Amândouă bijuteriile îi lăsaseră urme adânci în piele, de parcă ar fi fost ars cu fierul roşu. Nu era nevoie să spună că îl dureau mâinile foarte tare; asta se vedea după adâncimea urmelor, după felul în care se mişca, cu grijă.

— Păcat că ceasul nu spune ora, a glumit Renny. Îşi puse la loc mănuşile. A făcut cu ochiul. Eram pe terenul de golf.

— Ştiai că cinci la sută din loviturile de trăsnet au loc pe terenul de golf?

— Chiar? Oamenii aceştia nu se mai saturau să vorbească despre experienţele lor.

— Eram cu toţi băieţii de la clubul nostru, aproape cincizeci; era o petrecere, un fel petrecere pentru colectare de fonduri ca să ne reparăm sediul. Ne simţeam bine şi apoi bum! eu am fost singurul lovit. Mi-a trecut prin cap şi a ieşit

prin picior. Lovitură directă, încă mai am o gaură pe aici pe undeva. Şi-a pipăit vârful capului până a găsit-o. Am găsit-o.

Întreaga discuţie devenea prea personală. Mai urma să mă întrebe dacă dorm fără cămaşă de noapte. Dacă lovitura mea de trăsnet îmi apărea în vis. Dacă mă panicam şi încuiam uşa la primul semn de ploaie.

Totuşi el era cu gura până la urechi. M-am simţit obligată să-i spun şi eu povestea mea.

— Eram în camera de zi. Pliciul pe care îl aveam în mână a luat foc.

Asta părea să-i placă. Aproape de parcă aş fi avut încredere în el.

— Ha, ha. Pariez că a fost o surpriză.

Era atât de interesat şi de prietenos, încât m-am hotărât să-i mai dau o informaţie.

— Era un plici de plastic, aşa că practic a început să se topească. L-am cumpărat de la magazinul Acres' Hardware. A fost o lovitură prin contact. Speram că sunase profesional.

— Bine că nu foloseai un ziar. Probabil ai fi luat foc. Ce-mi mai plăcea subtilitatea lui. Acum, când zâmbea, se poate să-i fi zâmbit.

Eram opt în acea seară – tineri şi mai în vârstă, bărbaţi şi femei, nimic să ne definească, nimic în comun. Pentru supravegherea noastră, pentru consilierea noastră, cred, erau o asistentă, un neurolog – un subaltern al dr. Wyman – şi un terapeut, în curând aveam să aflu că din toate cazurile înregistrate de lovitură de trăsnet din acest stat, două treimi avuseseră loc în districtul Orlon. Ce mai noroc pe capul nostru. Eram în centrul vremii rele din Florida. Nu era de mirare că fratele meu era încântat să locuiască aici.

Am fost obligaţi să ne plimbăm în cerc, să ne prezentăm unul altuia – doar numele mic, desigur – să avem ocazia să discutăm despre cum ne *simţeam.* Nu toată lumea era închisă. Suferinţele fizice erau una, dar asta era cu totul altceva. *Ce-a făcut lovitura din sufletul tău? Din viaţa ta sexuală? Acum după ce flăcările au trecut prin tine, este eul*

tău intact? Ori este prins cu ticăitul, cu scuturatul, cu tremuratul?

Nimeni nu a scos un cuvânt. Omul gol şi-a găsit de lucru aranjându-şi cizmele. O adolescentă cu un frumos păr cârlionţat şi ciorapi de culori diferite şi-a închis ochii şi a-nceput să fredoneze un cântec. Avea urme pe faţă de la ceea ce aveam să aflu mai târziu fuseseră stropi de ploaie ce se evaporaseră de pe pielea ei atunci când a fost lovită de trăsnet, s-au transformat în aburi şi i-au ars tenul ei perfect.

Noi nu voiam să vorbim despre starea noastră emoţională. Nimeni nu voia să fie atât de personal. Ne uitam unii la alţii şi râdeam mânzeşte.

— Următorul subiect, a strigat un crescător de păsări pe nume Marv; a fost primit cu aplauze generale.

Am trecut la ceea ce oamenii într-adevăr voiau să discute. Bârfele legate de trăsnet erau foarte populare în acest grup. Poveşti cu „mai mare decât", „mai rău decât", „ai auzit vreodată de". Ascultam povestea unui bărbat care fusese ucis de un trăsnet, apoi a fost mutat vreo zece metri şi pus într-o claie de fân. Unei femei i s-au spart jumătate din farfurii când dulapul i s-a zdruncinat la trecerea unui fulger care i-a măturat apartamentul. Am aflat că în câmp deschis era periculos, că fulgerul putea umple camerele cu fum, că vacile erau deseori victimele loviturilor de trăsnet, iar cele care supravieţuiau dădeau un lapte galben, covăsit. Dar subiectul de care erau cel mai interesaţi şi poveştile cele mai circulate erau despre oameni care fuseseră ucişi şi au revenit la viaţă.

Era o teorie, neverificată, dar acceptată de mulţi din cameră: teoria vieţii suspendate. Deoarece fulgerul era capabil să oprească metabolismul victimei la nivel sistemic şi cerebral, foarte asemănător unui scurtcircuit, o persoană putea fi „dusă" – să fie oficial şi medical moartă – pentru o durată mare de timp, dincolo de ceea ce pare logic recuperabil, şi apoi putea fi adusă înapoi. Nu se ştia de ce puteau fi resuscitaţi astfel de oameni. Totuşi, se întâmpla.

Era un bătrân lângă Jacksonville, de exemplu, chiar aici în

districtul Orlon, cunoscut drept Dragonul, despre care se spune că ar fi fost ucis de două ori de lovituri de trăsnet, dar nu-l văzuse nimeni în persoană. Dar chiar mai aproape, un om căruia ei îi spuneau Lazarus Jones, chiar în districtul Orlon. Acesta era un caz real, existenţa lui era înregistrată la morgă şi la spital. Seth Jones, acesta fusese numele lui înainte de a reînvia.

Am simţit că îmi trece ceva prin corp. Un curent. Din cauza menţionării unui individ care a înfruntat moartea. Deodată, eram interesată de ceva.

Nu mi se mai întâmplase de multă vreme.

Deci, ce putea să facă omul care fusese mort? Cât de mare era? Cât de rău? M-am aplecat în faţă, ca să aud mai bine, mi-am tras scaunul mai aproape de cercul interior. Ei bine, în primul rând, se spunea că Lazarus putea să facă un ou să se învârtă în cerc pe o masă. Prezenţa lui producea perturbaţii electromagnetice; lifturile urcau în loc să coboare, becurile se ardeau, ceasurile se opreau. Avusese 1,77 metri când a fost lovit de trăsnet, 1,83 după aceea. Trăsnetul l-a lungit, a pus în altă ordine ceea ce fusese el înainte, schimbându-l atât de mult încât era aproape de nerecunoscut. Acum iradia atât de multă căldură, încât putea să mănânce numai mâncare rece; tot ce era crud devenea mâncare gătită în momentul în care o înghiţea. Fusese „dus” timp de patruzeci de minute, fără activitate cardiacă, fără puls. Imposibil, desigur, şi totuşi era adevărat, cum era specificat de către serviciul de urgenţă. Când Lazarus s-a ridicat, ochii îi erau atât de negri încât era imposibil să spui dacă avea pupilele dilatate. Nu că ar fi lăsat pe cineva să-i facă teste. Nici la ochi, nici la inimă, nici la plămâni.

— Cum a reuşit să revină la viaţă? l-am întrebat pe Renny. Oare nu are leziuni pe creier după atâta timp?

— Nu, în cazul în care teoria diapauzei este adevărată. Vorbeam în şoaptă, genunchi lângă genunchi. Puteam simţi tremurul lui Renny. Dacă nu m-aş fi controlat, s-ar fi putut să-mi fie milă de el.

Au încercat să-l studieze pe tipul ăsta Jones, dar nu voia

să stea de vorbă cu cei de la Orlon. Cred că este super-paranoic. Am auzit că l-a alungat pe dr. Wyman de pe proprietatea lui cu puşca.

Wyman, neurologul care a vrut să ştie dacă sunt nebună atunci când mi-am trecut mâna prin geam.

— Poate a făcut ce trebuia, am încercat eu. Wyman este şi doctorul meu. Poate nu ar trebui să fim nişte cobai.

— O, mie nu-mi pasă. Cel puţin ne dau sandvişuri. Nu doar morcovi.

Renny a avut un zâmbet până la urechi, apoi s-a ridicat şi s-a dus până la masa cu gustări. Am văzut că şi el şchiopăta. Piciorul prin care trecuse fulgerul se zbârcise şi era diform, părea să fi suferit leziuni la nivelul nervului. Din această cauză a apărut şi tremuratul şi mersul nesigur. M-am uitat în altă parte. Nu voiam să mă gândesc la Renny pregătindu-şi lovitura pe gazon, o ieşire pentru o zi nemaipomenită, apoi nimic.

Voiam ca totul să fie rece, aşa cum a fost întotdeauna. Şi totuşi, oamenii aceştia m-au mişcat într-un fel pe care nu-l înţelegeam. Poate pentru că fiecare a fost distrus într-un fel unic, toţi reuşind împotriva tuturor probabilităţilor. M-am întors şi l-am văzut pe Omul gol cum stătea cu capul în mâini şi cu ochii închişi. Dormea. O femeie de lângă mine, lovită de trăsnet în timp ce tăia gardul viu, îşi ţinea un deget pe buze.

— Sărmanul, a şoptit.

Am observat că nu purta inel de căsătorie, că avea păr de câine pe pantaloni, un păr negru scurt, probabil un Labrador retriever. Poate că omul primise ceea ce şi-a dorit sau şi-a imaginat că dorise. Dar gemea în somn şi toţi ne-am întors privirea către el, surprinşi de acel sunet. Asta era, ca o broască lăsată liberă în grădină. Tristeţe.

Omul gol nu şi-a deschis ochii decât în momentul în care grupul pleca acasă. Atunci ne-a spus că tulburarea aceasta cu somnul i se întâmpla din ce în ce mai des; nu putea sta treaz. Putea avea o discuţie cu cineva şi brusc adormea profund, cu sforăituri. Nu mai ştia diferenţa dintre viaţă şi vis. Aceasta era problema lui. Discutase cu prietena lui,

Mărie, despre ce făcuseră cu o zi înainte, iar ea l-a privit surprinsă. Atunci a înţeles – nu fusese real. Barca de pe râu, maşina de pe drum, furtuna sau cerul limpede de care era atât de sigur, totul a dispărut de îndată ce a deschis ochii.

— Vreau să pot sta treaz, a spus Omul gol. Asta-i tot ce vreau.

Toţi ne-am întors privirea în momentul în care a început să plângă. Eu, una, speram că-şi va aminti asta ca pe un vis. O cameră ceţoasă cu oameni surprinşi şi tăcuţi care avuseseră decenţa să-i respecte intimitatea, înainte de a-şi da seama, va fi pe stradă plimbându-şi câinele şi nu-şi va mai aminti de noi, străinii aceia care nu-i voiau decât binele, care doreau ca el să se poate trezi cu adevărat.

Cu toţii ne-am fotografiat în acea seară. Făcea parte din studiu. Foarte necesare, ni s-a spus. Unul câte unul am intrat în camera de examinare. Ne-am dat jos hainele şi ne-am aşezat în faţa unui ecran alb. În timp ce stăteam şi tremuram acolo, mi-am amintit „Povestea tânărului care a vrut să afle ce este frica”. Era o poveste care, în copilărie, nu mi-a plăcut, despre un tânăr atât de curajos încât putea să joace cărţi cu morţii şi să domolească vampiri fără nicio tresărire. Când fratele meu îmi citea, întotdeauna insistam să treacă la următoarea poveste. Nu-mi plăceau poveştile în care Moartea era personajul principal. Până şi mie, povestea aceea mi se părea ilogică. Cine naiba ar putea să privească moartea drept în ochi şi să nu-i fie frică?

Când a venit momentul să fiu fotografiată, m-am aşezat şi am făcut ce mi s-a spus. M-am întors la stânga şi apoi la dreapta. Mi-am sprijinit spatele de hârtia albă. Fotografiile mele ajungeau în dosarul meu, la fel ca şi la ceilalţi. Expresia feţei mele semăna cu cea a Omului gol – clipeam în lumina strălucitoare şi rece. Poate asta îl făcea să fie deosebit pe Lazarus. Pe el, cel căruia nu-i era frică, care s-a luptat cu moartea şi s-a întors mai puternic decât înainte. Ţinea la intimitatea lui; unii oameni cred că atunci când cineva îşi spune secretele, îşi pierde forţele, şi poate Lazarus era un astfel de om.

M-am îmbrăcat fără grabă. Am fost ultima care a plecat.

Tocmai începusem din nou să conduc, ceea ce era probabil o prostie, încă nu eram bine. Uneori mă simţeam atât de rău încât trebuia să trag pe dreapta pentru a vomita. O dată, m-am trezit pe autostradă în afara oraşului şi mă întrebam cum am ajuns acolo şi cum voi reuşi să mă întorc.

La întoarcerea de la întâlnirea supravieţuitorilor, am trecut de două ori pe strada mea până mi-am recunoscut propria curte. Asta era: cel mai urât gazon de pe stradă, plin de buruieni şi neudat de multă vreme. Am intrat pe aleea din faţă, am fugit în casă şi m-am dus în dormitor. M-am dezbrăcat şi m-am uitat în oglindă. Am închis ochii când m-au fotografiat, de parcă aş fi putut ascunde propriei mele conştiinţe cine eram şi cum arătam. Acum vedeam. Era o pată deasupra inimii, locul unde fulgerul m-a atins înainte de a exploda şi de a cădea pe podea. Am atins locul; înspre interior era tare, de parcă o pietricică fusese implantată sub piele.

Ferestrele erau deschise şi puteam simţi vremea de afară strecurându-se prin plasa de la geamuri. Cel puţin acum, aveam noroc. Spre deosebire de Dragon despre care vorbeau oamenii, despre Lazarus Jones se spunea că locuia la doar optzeci de kilometri de Orlon. Mă gândeam la Tânărul fără frică care juca cărţi cu morţii, cum a zâmbit cu gura până la urechi şi a aruncat un as pe masă, cum a traversat cimitirul fără să tremure, cum ştia moartea şi pe dinăuntru şi pe dinafară, îmi doream un asemenea bărbat, unul imposibil de omorât, care nu se înfioară când îi doreşti moartea, care deja a fost acolo şi s-a întors.

Îmi adusesem în Florida o valiză de haine, haine de lână, haine bune pentru New Jersey, mănuşi, fulare şi pulovere. Aveam nevoie de lucruri noi. De ani de zile nu mai făcusem cumpărături, de când bunica căzuse la pat pentru prima dată. Hainele mele erau practice, potrivite unei persoane cu zece ani mai în vârstă decât mine. Nu aveam nici măcar o pereche de pantofi rezonabili, doar şlapi, pantofi sport şi o pereche de cizme de iarnă de care, cu siguranţă, nu voi mai avea nevoie aici. Dar să găseşti ceva de purtat în Orlon nu

era uşor. Trebuia să merg la mall-ul Smithfield, la trei ieşiri de pe autostradă distanţă.

Mi-am lăsat bastonul acasă şi doar ca să traversez parcarea pe o temperatură de 35° C mi-am consumat toată energia. Totuşi am continuat, evitând Kmart – care mi s-a părut că era prea mare şi că nu-i făceam faţă. Am găsit un magazinaş de haine şi am intrat. Am lăsat vânzătoarele să-mi aducă hainele în timp ce aşteptam în camera de probă. Era întuneric şi rece şi cred că tuturor din magazin le era milă de mine. Le-am lăsat să creadă că supravieţuiam unui cancer; era ceva mai uşor de acceptat decât adevărul: camera de zi, globul de foc, pliciul arzând, felul în care soarta m-a ales pe mine.

Una dintre vânzătoare s-a nimerit să-mi aducă un braţ de haine în momentul în care eram dezbrăcată. S-a uitat la mine şi s-a aşezat pe un taburet din colţul camerei.

— Scuzaţi-mă. Mi-am cerut scuze din cauza corpului meu. Am apucat prima rochie din grămadă şi am tras-o pe mine.

— Lovitură de trăsnet, mi-a spus vânzătoarea. Observase semnul de deasupra inimii, îmi dau seama imediat. Doamne, trăiesc cu asta în fiecare zi.

— Dumneata? am întrebat.

— El, mi-a spus. Prietenul meu. Şi aproape mă face să-mi pierd minţile cu efectele lui afurisite.

Pe ecusonul fetei scria Marie. Şi atunci am ştiut cine era. Dragostea Omului gol. Cea la care se gândea pe când se afla sus pe acoperiş. Ştiam prea multe despre iubitul ei. Ar fi putut deveni stânjenitor dacă nu m-aş fi obişnuit să fiu într-o asemenea situaţie.

— Lumea este crudă, mi-a spus Marie, îţi imaginezi că primeşti ce ţi-ai dorit şi te trezeşti în faţă cu un rahat. A încuviinţat din cap privindu-mă în oglindă. Asta arată chiar bine, mi-a spus despre rochia pe care o încercam. Vă dau zece la sută reducere pentru nenorocirea prin care aţi trecut.

M-am întors către oglindă. Era simplă, o rochie albă dreaptă. Arăta bine. Mă gândeam la dorinţa Omului gol, la ce şi-a dorit cel mai mult în momentul în care moartea

părea să vină la el.

— Aveţi un câine? am întrebat-o pe Marie.

— Un câine? Credeţi că pot să-mi iau o creatură care se uşurează peste tot prin casă? Nu prea cred. S-a întors la treaba ei. Aşa era ea, se concentra la ceea ce era chiar în faţa ei. Mi-a venit un gând că Omul gol avea o viaţă secretă, una despre care Marie habar nu avea. Nu cred că se poate mai bine de atât, mi-a spus Marie în timp ce-mi analiza imaginea în oglindă.

Mi-am zis că avea dreptate. Am cumpărat rochia, împreună cu o pereche de sandale, şi le-am păstrat pe mine la plecare, în maşină, am rupt etichetele cu preţurile şi am stat un moment să-mi recuperez forţele, cu aerul condiţionat dat la maxim. Simţeam acele furnicături în vârful degetelor despre care neurologii spuneau că erau perfect normale, dat fiind că am fost lovită de atâţia volţi.

M-am adunat şi am luat-o din nou pe interstatală. Singurul lucru de care eram sigură erau cauciucurile. Chiar dacă fratele meu părea să mă evite în ultima vreme, cel puţin îşi petrecuse o grămadă de timp căutând prin materiale informative pentru cumpărători, înainte să-mi cumpere din New Jersey cauciucurile noi. Nu existau riscuri să derapez, aşa că am condus în viteză.

Totul părea la fel pe drum. Erau egrete albe căutând în gunoaie. Iarba devenise maronie din cauza căldurii. Intram în vară, anotimpul căruia cei din Orlon îi spuneau iadul pe pământ. Făceau glume pe seama asta, dar niciunul dintre ei nu părea să aibă intenţia de a se muta în altă parte unde era mai răcoare. Am lăsat aerul condiţionat pornit, dar am deschis geamurile, în aceste părţi aerul proaspăt era ca aerul suflat dintr-un furnal. Curentul de aer mi-a ridicat rochia şi puteam auzi ticăitul din cap tare de tot în ciuda vântului.

Unul dintre „efectele” mele era că trebuia să mă duc la toaletă tot timpul. Din nou, perfect normal, am fost asigurată. M-am oprit la o staţie de benzină unde erau câţiva tipi care îşi pierdeau vremea pe acolo, bând ceva rece. Au fluierat după mine. Chiar au făcut-o, şi mi-a venit

să râd. Le-am făcut un semn cu mâna. Mi-am spus că probabil am ajuns în ţinutul unde nu erau femei dacă o figură demnă de milă ca mine atrăgea fluierături. Nu m-am privit în oglinda de la toaletă. Doar am folosit toaleta şi am plecat.

Am căutat adresa lui Seth Jones în cartea de telefon, apoi am luat o hartă a districtului Orlon. Destinaţia mea era mult mai departe decât mă aşteptasem. Florida era mai mare decât New Jersey, iar oamenii mergeau mai mult cu maşina. Nu părea să-i deranjeze niciun pic nici căldura, nici fulgerele, nici iguanele Anolis pe care le găseai strecurându-se pe lângă tomberoanele de gunoi. Dacă cineva îţi spunea că un loc era aproape, acesta putea fi la sute de kilometri distanţă. Aşa că m-am hotărât să nu-mi mai pese de timp. Cu ce m-a ajutat timpul? Când în sfârşit am ieşit de pe interstatală, erau livezi de pomi fructiferi de ambele părţi ale drumului. Drumul se îngusta din ce în ce mai mult, livezile deveneau din ce în ce mai mari. Lămâi, portocali, iar mai apoi un semn care te îndrepta către proprietatea lui Jones. Acolo se întâmplase. Peste câteva zile se făcea anul de când fusese lovit de trăsnet. Găsisem articolul într-un număr mai vechi din *Orlon Journal* pus undeva în subsolul bibliotecii, o notă informativă în secţiunea locală. Mai mulţi martori care se aflau pe autostradă şi care au văzut fulgerul au spus că părea să meargă drept de la est la vest, de parcă ar fi fost lansată o rachetă. A urmat o furtună puternică, mai mult de doi centimetri de precipitaţii pe metru pătrat în mai puţin de o oră. Cineva care trecuse pe lângă proprietatea lui Jones văzuse o groapă adâncă în pământ din care se ridica un fum negru.

O ambulanţă a fost trimisă imediat, iar cei de la urgenţă care au sosit primii au declarat victima moartă la ora 16:16. Nu mai avea nici activitate cardiacă, nici puls, nici nu mai respira. Au încercat să-i facă masaj cardiac, dar fără succes. Mortul a fost dus la morgă la subsol, iar la patruzeci de minute după lovitura de trăsnet, asistentul de serviciu a văzut pieptul victimei ridicându-se şi coborând sub

învelitoarea de plastic. A fost dus repede la terapie intensivă. Degetele de la mâini şi de la picioare îi erau negre de funingine şi încă mai sfârâia, era fierbinte la pipăit. Bătăile inimii erau încă slabe, aşa că l-au pus într-o cadă cu gheaţă, cu speranţa că şocul termic îl va readuce la viaţă. A funcţionat. Victima a mormăit, s-a scuturat şi s-a ridicat din cadă, cerându-şi hainele şi cizmele. Domnul Jones a părăsit spitalul o oră mai târziu, refuzând orice serviciu medical, şi a mers la o staţie de autobuz.

Altcineva ar fi avut leziuni cerebrale, în cazul în care ar mai fi revenit la viaţă. Dar Lazarus s-a urcat în autobuz şi a plecat acasă. Unii au crezut că gheaţa i-a păstrat organele intacte; alţii au spus că revenirea lui a fost un miracol. Sau că poate a fost un impostor. Poate nici nu murise, ci a fost ca unul dintre acei magicieni sau yoghini despre care s-a mai auzit; poate avea capacitatea de a-şi micşora numărul de bătăi pe minut şi de a-şi opri respiraţia în timp ce plutea între două lumi fără să înghită ceva sau să respire.

Patruzeci de minute, atâta timp a fost el „dus”. De aici acolo şi din nou înapoi. Mie mi-a luat mai mult timp să ajung din Orlon în acel loc.

Primul lucru pe care l-am observat după ce am luat curba pe drum a fost groapa din pământ. Nu numai că mai era acolo, dar era mai mare decât fusese scris în ziar – cam un metru lăţime. Mai mulţi pomi fuseseră smulşi din rădăcină de pământul aruncat de explozie şi erau căzuţi la pământ de curând. Cei de lângă groapă, care mai erau în picioare, erau ciudaţi; fructele păreau albe, ca nişte bulgări de zăpadă. Bănuiesc că pentru cei care nu aveau probleme de vedere la fel ca mine, ele erau de un roşu-oranj strălucitor. Am oprit maşina, am coborât şi am luat un fruct care căzuse pe jos. Cumva mă aşteptam să fie rece, dar era cald, cu miros parfumat. L-am desfăcut şi am gustat. Mă simţeam ca o persoană lipsită de vedere care brusc atinge faţa cuiva cu care s-a culcat, dar de fapt nu i-a văzut faţa niciodată. Surpriza totală de a cunoaşte ceva pe de-a-ntregul, gustul familiar de portocală. Am mâncat-o toată.

M-am şters pe mâini de rochia mea nouă şi am urcat din

nou în maşină. Am mers puţin mai departe, apoi m-am oprit, când am putut vedea casa. Nu avea nimic special. O casă veche cu un acoperiş de tablă. Ploaia, atunci când venea, cu siguranţă suna ca nişte alice; grindina, atunci când cădea, cu siguranţă răpăia ca nişte ciocane. Am stat în maşină patruzeci de minute, exact timpul cât fusese el mort. Am vrut să-mi dau seama cam cât de lung fusese, dacă asta era posibil. Puteau patruzeci de minute să fie o eternitate?

Puteai întâlni frica într-un fel şi să te întorci fiind cu totul altă persoană? M-am gândit la dimineaţa aceea când m-am trezit şi mama nu mai era. Gheaţa de pe glasvand. Razele oblice ale soarelui. Fratele meu făcând curăţenie în bucătărie, cu spatele la mine. *Du-te să mai dormi,* mi-a spus. *E prea devreme.* Şi am făcut cum mi-a spus. Am visat despre zăpadă şi gheaţă până când am auzit-o pe bunica strigându-mă.

Acum eram într-un loc unde erau portocale albe pe câmp. Unde erau norişori subţiri foarte sus pe cer. Încă mai simţeam dorinţă spusă atât de mult timp în urmă. A fost acolo tot timpul, instalată în piept, în locul în care ar fi trebuit să fie inima, imediat sub semnul loviturii de trăsnet.

Tot ceea ce voiam era să fiu altcineva. Asta însemna că ceream prea mult? însemna că ceream totul? De aceea eram aici. Deja se întâmpla acest lucru, doar pentru că parcursesem vreo optzeci de kilometri. Persoana care am fost niciodată nu s-ar fi apropiat de uşa unui străin şi nu ar fi bătut, nu o singură dată, ci de trei ori. O dată, pentru gheaţă. De două ori, pentru zăpadă. De trei ori, pentru cauciucurile de pe drum.

Totul mirosea a ceva fierbinte; praful se ridica şi îmi ardea nările de fiecare dată când respiram. Mă aflam într-un loc unde nu era niciodată gheaţă. Unde o zi de ianuarie era la fel ca o zi de iulie. La fel ca dulgherul care plânsese, voiam să ştiu diferenţa dintre ceea ce era real şi ceea ce era un vis. M-am pişcat să văd dacă mă doare. Când am luat mâna, aveam un semn pe piele. Mi-am imaginat că era roşu. Era un semn bun.

Eram pregătită să primesc ceea ce meritam.

II

În teoria haosului, oare contează culoarea fluturelui? Oare s-ar fi întâmplat ceva cu totul diferit dacă nu aş fi fost daltonistă? Oare ar fi deschis Lazarus Jones uşa dacă rochia pe care o purtam era albă, aşa cum credeam eu că era, când de fapt era roşie, aşa cum era pentru ochii oricui altcuiva?

Asta mi-a spus că a văzut de la fereastra de la etaj când pentru prima dată m-am dus să-l întâlnesc: o femeie într-o rochie roşie stând pe verandă. Care nu aparţinea acelui loc, care nu aparţinea acelui timp, care bătea la uşă fără ezitare. Cineva care îşi arăta intenţia clară de a intra în casă. De obicei, când venea cineva la el, ţinea jaluzelele închise, îl alungase cu puşca pe doctorul Wyman, era adevărat. Nu-l interesau vizitatorii. Nu stătea de vorbă nici măcar cu propriii lui lucrători agricoli. Dar rochia mea roşie i-a luat ochii. Asta-i ce mi-a spus el mai târziu. Poate i-am amintit de fructele din livada lui din ziua în care a fost lovit de trăsnet. Ceva la care nu se aşteptase, ceva care a trebuit să se întâmple.

Cât despre mine, eram pregătită pentru orice. Credeam că voi exploda, la fel ca atunci când mi-am trecut mâna prin geam. Mi-am spus că, dacă el nu iese din casă în cinci minute, voi pleca. Poate într-adevăr primeam exact ce meritam: nimic, încă vreo câteva minute şi probabil aş fi fost fericită să pot să mă întorc pe călcâie şi să fug, aşa cum făcusem întotdeauna. Dar nu plănuisem următorul pas. Să plec şi ce să fac? Să ajung cu maşina de pe autostradă într-un şanţ? Să sar într-o prăpastie? Să merg acasă, să zac pe canapea şi să mă uit la ventilatorul din tavan? Nu ştiam decât că voiam să o iau la picior. Voiam să fiu altcineva. Mă simţeam ca acele personaje din poveşti

care brusc se trezeau în pielea altor fiinţe, prizoniere într-o piele de focă, de cal sau de pasăre.

Lazarus Jones a ieşit pe verandă. M-am uitat în jos. Dacă mi-ar fi văzut faţa, s-ar fi speriat. Dacă m-aş fi uitat într-o oglindă, şi eu aş fi fost înspăimântată. Ştii, eram disperată. Eram prinsă între moarte şi dorinţe, prizonieră într-o piele străină. Eram măgăruşul cel urât care rage, prinţesa gâştelor care cere milă, cerşetoarea care are nevoie de o bucată de pâine. Bretelele rochiei îmi cădeau de pe umeri. Nu-mi păsa.

Aveam praf pe faţă şi pe degete. El avusese patruzeci de minute în care a ştiut totul; tot ceea ce voiam era puţin din ceea ce învăţase el în cealaltă lume. Nu voiam să-l disec ori să-l fotografiez sau să măsor radioactivitatea de sub pielea lui. Voiam doar să mă aflu în prezenţa unui om imposibil de ucis.

Erau păsări deasupra mea şi le vedeam umbrele plutind peste podeaua de scânduri a verandei. Mă durea când respiram. Ar fi trebuit să-mi cer scuze pentru că deranjam ori să-i spun că făcusem atâta drum numai pentru a-l întreba cât de frică trebuie să-mi fie de moarte. Ar fi trebuit să-i spun că unul dintre cele mai rele lucruri de pe lume era să ţi se îndeplinească ce-ţi doreşti. Dar nu am spus nimic, aşa cum mai făcusem de atâtea ori.

— Cine ţi-a spus să vii aici? m-a întrebat.

Ce ar fi trebuit să-i spun? Soarta? Un fluture din cealaltă parte a lumii? Pielea de măgar pe care o purtam, care mă înţepa, care nu mi se potrivea? O fetiţă de opt ani care a lăsat să-i scape o dorinţă şi a schimbat totul?

— Ai venit pentru un interviu sau aşa ceva? a vrut să ştie. S-a apropiat şi m-a luat de braţ. Mă testa în acest fel dacă spuneam minciuni. Putea el la fel de uşor să simtă trădarea cum putea opri ceasurile?

Atingerea lui a fost atât de fierbinte încât aproape am leşinat. Dar asta poate nu din cauza fulgerului.

— Sunt doar o bibliotecară, nu sunt ziaristă. Din Orlon. Voiam să te văd doar pentru mine. S-a vorbit despre tine în grupul celor loviţi de trăsnet din care fac şi eu parte. Se

spune că ai murit şi ai înviat, iar acum nu te mai temi de nimic. Aşa că nu văd de ce ţi-ar păsa că sunt aici sau nu? Nu te temi de nimic, nu-i aşa?

Acelea au fost cele mai multe cuvinte puse împreună pe care le spusesem eu de ani de zile. A fost obositor pentru mine să vorbesc. Mă simţeam de parcă ar fi trebuit să smulg fiecare cuvânt din fundul gâtului, de parcă ar fi fost nişte pietre cu margini tăioase pe care le înghiţisem. Jones mă privea mai atent acum când şi-a dat seama că şi eu fusesem lovită de trăsnet. Nu eram oricine, una care nu avea altceva de făcut şi care habar nu avea prin ce trecuse el. A dat drumul braţului meu.

— Dacă spun asta despre mine, sunt nişte idioţi. Şi dacă nu mi-ar fi frică de nimic, şi eu aş fi la fel de idiot?

Mă măsura de sus în jos. Îmi era prea cald. Mi-am amintit că eram în Florida. Mi-am amintit că aici nu va fi niciodată zăpadă. Puteam fi cinstită. Până la un punct.

— Lovitura mi-a afectat partea stângă, i-am spus. Leziune la nivelul nervului. Şi nişte leziuni cardiace. Şi nu pot să văd culoarea roşie.

A râs zgomotos; pentru un moment i s-a schimbat toată faţa.

— Ţi se pare caraghios? am întrebat.

S-a oprit din râs. M-a fixat cu privirea.

— Poate.

— N-o să scoţi puşca şi la mine cum ai făcut cu doctorul Wyman?

— Nu era încărcată, mi-a spus Lazarus. A fugit înainte de a afla.

Ceva ce nimeni nu menţionase despre Lazarus Jones era că arăta bine. Mai tânăr decât mine; douăzeci şi cinci sau treizeci de ani, nu puteam spune cu exactitate. Avea ochii de culoare închisă, mai închişi decât ai mei. Mă întrebam dacă ceea ce a aflat în cele patruzeci de minute l-au transformat în cenuşă. Purta o cămaşă albă cu mâneci lungi, o pereche de jeanşi vechi şi bocanci. Avea părul de culoare închisă, şi nu se mai tunsese de multă vreme; îl avea mai lung decât al meu. Când se uita la tine avea ceva

fierbinte în priviri, de parcă ar fi putut să te ardă de viu dacă ar fi vrut. Dacă îi dădeai vreun motiv.

— Ei bine, eşti aici, a spus Lazarus. Ce doreşti?

Asta îmi suna ca o întrebare înşelătoare. Dacă i-aş fi răspuns greşit, m-aş fi transformat în cenuşă. Arsă de vie.

Ne fixam cu privirea unul pe celălalt. Când mi-am trecut mâna prin geam nu se compara cu ce era acum. Eram aici acum, nu în alt moment. Acum când mă gândeam la New Jersey era de parcă mi-aş fi amintit de o ţară mitologică.

Trebuia să faci acel lucru de care îţi era cel mai frică, nu-i aşa? în fiecare poveste, calea cea bună era drumul cel mai dificil, cel care trecea peste stânci, prin mărăcini, prin foc. Am făcut un pas înainte şi mi-am pus braţele în jurul gâtului lui Lazarus ca să fiu aproape de el. Fiecare om are un secret, acesta era al meu: nu puteam începe nimic care nici pe departe nu semăna a viaţă până nu înţelegeam moartea.

Lazarus Jones mirosea a sulf. Oamenii cu bun simţ fug de foc, dar eu nu.

— Acum dacă ţi s-a întâmplat o dată, ţi-ar fi frică să mai treci din nou prin asta?

Drept răspuns, m-a tras mai aproape, pentru scurt timp. În acele momente nu am mai auzit ticăitul din capul meu, nici măcar o dată. Nu mai simţeam portocalele, nici nu mai simţeam praful scârţâind între dinţi.

— Asta-i ceva ce trebuie eu să ştiu. Nu cred că tu vrei să ştii.

Mi-a dat drumul şi s-a îndepărtat. Apoi s-a oprit şi s-a întors. Eram încă acolo. Nu eram în imaginaţia lui şi nici nu scăpase de mine. Nu încă.

— Vrei să ştii de ce îmi este frică?

Umbra lui ocupa spaţiul dintre noi doi. O umbră întunecată. Soarele nu mă mai orbea. Puteam să mă uit la el, drept în faţă. Poate am aprobat din cap. Probabil că da, pentru că a început să vorbească.

— Cei vii mă sperie cel mai mult, mi-a spus Lazarus Jones.

Apoi a intrat în casă. După ce a închis uşa, am auzit

zăvorul. Mă simţeam pierdută, stând acolo. Transpirând în soare. Era atât de cald încât nici păsările nu mai erau pe cer. Erau ascunse la umbră.

Un grup de oameni stătea la umbră, luând o pauză de la culesul portocalelor. Unul dintre ei s-a apropiat de mine pe când mă îndreptam către maşină. Era tânăr, de vârsta liceului, înalt şi zvelt. Pe faţă avea o expresie curioasă şi prietenoasă, iar părul îi era tuns de tot. Îmi amintea de Renny, dar acesta era sănătos şi puternic; avea mâinile aspre, pline cu băşici. Mă întrebam dacă îl dureau tare palmele. Dacă le dădea cu vaselină. Dacă vreo fată care-l iubea îi lua degetele în gură, să-l vindece cu un sărut.

— Cel cu care aţi vorbit a fost Jones? m-a întrebat băiatul.

— Da. Am vorbit puţin, i-am spus.

— Niciodată nu vorbeşte cu niciunul dintre noi. Lasă pe verandă ceea ce ne datorează. Apoi distribuitorul de fructe trimite camioanele şi nici băieţii ăia nu au nimic de-a face cu el. Nici măcar nu l-am văzut până azi. Dumneavoastră aţi fost aproape de el. Este total diform sau aşa ceva?

Diform, nu. Doar frumos. Dar nu cred că se cuvenea ca eu să comentez faptul că Jones voia să stea închis în casă.

— N-aş putea spune.

— Asta-i ce ne-am închipuit noi. A fost lovit de trăsnet şi este tot o cicatrice.

— N-am văzut nimic.

— Să ne spuneţi şi nouă dacă vedeţi ceva. Poate noi toţi lucrăm pentru un afurisit de monstru. Băiatul a râs la ideea asta. Poate e o creatură care suge sânge, venită de dincolo de mormânt.

— Nu e aşa, i-am spus.

Doar frumos, plin de cenuşă, şi mi-a închis uşa-n nas. Doar atât.

— Dar n-aveţi de unde să ştiţi, m-a provocat băiatul. Nu-i aşa? Ceilalţi ţipau, îl fluierau, îl strigau, aşa că a trebuit să se întoarcă la ei.

— La revedere, mi-a spus în timp ce se ducea agale la umbră.

Am urcat în maşină şi am pornit; eram zdruncinată. Am

intrat pe autostradă şi am luat-o în direcţia greşită, dar nu mi-am dat seama de confuzie decât după ce am trecut de vreo trei ieşiri înspre nord. Orlon era spre sud. Până la urmă, am întors maşina şi m-am oprit într-o parcare. M-am dus la toaletă; am cumpărat o sticlă de apă. Casiera mi-a lăudat rochia şi atunci mi-am dat seama de ce Lazarus a râs de mine că eram daltonistă. Am înţeles de ce bărbaţii de la staţia de benzină unde mă oprisem înainte fluieraseră după mine. Credeau că ştiau ce eram după culoarea roşie a rochiei mele. Mi s-a făcut cald şi eram încurcată; în locul unde m-a apucat de braţ apăruseră băşici ca de la opărire. Locul unde îmi şoptise la ureche mă ardea.

Am mers acasă, mi-am dat rochia jos şi am pus-o pe un umeraş în fundul dulapului. A doua zi dimineaţa, când m-am dus la maşină, am observat că nu-mi funcţiona kilometrajul. Mă întrebam dacă defecţiunea fusese un rezultat al apropierii de Lazarus Jones. Şi cu mine ceva era în neregulă. Categoric din cauza lui Lazarus. Peste tot unde m-a atins aveam mici semne de arsură uşor umflate. M-am dus la Centrul Medical al Universităţii Orlon pentru a mă întâlni cu asistenta care mă examinase pentru studiul referitor la loviturile de trăsnet. O chema June Malone şi era cu un an sau doi mai tânără decât mine.

— Aţi lipsit de la câteva întrevederi, mi-a zis.

— Da? De parcă mă voi mai duce vreodată. Chestiile astea chiar mă dor. I-am arătat braţul.

June mi-a dat un unguent pentru piele, dar părea să suspecteze ceva. Poate părea că m-am automutilat, că am ţinut un chibrit aprins aproape de piele.

— Sunt sensibilă, i-am spus.

— Se vede.

— Serios, cea mai măruntă chestie mă afectează, am asigurat-o.

— Trebuie să înregistrăm acest lucru pentru studiul nostru. Orice nou efect poate însemna ceva.

— Ştii, nu sunt genul care să facă parte din vreun studiu. Iar de aceste studii profită clinicienii şi oamenii de ştiinţă, nu pacienţii, nu-i aşa?

Am fost de acord să mă duc la un cardiolog, un tip pe nume Craven, care se ocupa de cazul meu şi niciodată nu părea să mă recunoască. Slavă Domnului, îmi recunoştea inima. Cred că asta era important. Făcusem o nouă electrocardiogramă, iar Craven studia rezultatele. L-am întrebat dacă inima mea o luase razna. Mi-a spus că da. Mi-a prescris nitroglicerină şi mi-a spus că în cazul în care mă durea inima să pun o tabletă sub limbă. Din când în când se putea să am crize de angină declanşate de şocul neurologic sau cardiac în urma loviturii de trăsnet. Un lucru obişnuit. Am ieşit de acolo şchiopătând, cu unguentul şi nitroglicerina, o epavă.

L-am zărit pe Renny în timp ce traversam campusul. Era prima săptămână a şcolii de vară şi urma cursul de arhitectură modernă; specializarea lui. Drept să spun, voiam să-l evit; nu voiam să am vreun prieten. Dar m-a observat şi m-a strigat să-l aştept, ceea ce am făcut.

— Încerci să pleci pe furiş? Renny purta nişte pantaloni scurţi kaki, pantofi sport, un tricou cu însemnele universităţii Orlon şi mănuşile lui mari de piele.

— Am făcut un tratament pentru o nesuferită de problemă măruntă a pielii. I-am arătat braţul. Ne-am aşezat pe o bancă sub un palmier.

— Vrei să facem schimb? m-a întrebat. Când a văzut reacţia mea, a adăugat: Glumesc. O mică frivolitate. N-ai nicio vină dacă efectele mele sunt mai rele decât ale tale. Noi am trecut de asta. Suntem tovarăşi de supravieţuire şi aşa mai departe.

Presupun că noi ne potriveam ca prieteni într-un fel ciudat. Mi-a povestit puţin despre viaţa lui – părinţii lui erau medici în Miami, sora lui mai mică era încă la liceu. Singurul lucru care îl interesase vreodată era să construiască ceva; fusese obsedat de arhitectură încă de pe vremea când se juca de-a constructorul. Acum din pricină că avea mâinile afectate, îşi făcea griji că nu mai putea urma arhitectura.

Renny avea doar douăzeci şi doi de ani, dar părea mai în vârstă de îndată ce începea să vorbească, îi privea pe ceilalţi studenţi care treceau pe lângă noi. Puteam vedea ce

era în ochii lui. Ceilalţi habar nu aveau prin ce trecuse el. Se mişcau într-o lume în care oamenii nu şchiopătau şi nu aveau găuri în cap. În universul lor nimeni nu purta mănuşi atunci când temperatura se ridica la 38°C. Nimeni nu se trezea în mijlocul nopţii cu dureri, singur. Un străin în propria-i viaţă.

— Crezi că fiecare om are un secret care îl caracterizează? m-a întrebat Renny.

Am râs, gândindu-mă la secretul meu cel mai actual, Lazarus Jones.

— Crezi că suntem mai complecşi decât atât? Oare nu avem nenumărate secrete?

— Mici, total neimportante. Desigur. Nu mă refer la acelea. Pe cine iubeşti? Cu cine te culci? Toată lumea le are. Vreau să spun un secret care îl caracterizează. Esenţa acelui om. Dacă îl înţelegi, înţelegi enigma acelei persoane.

— Aşa vrei tu să mă faci să am încredere în tine?

— Poate. Spune-mi doar unul dintre secretele tale total neimportante. Dar ai grijă. Asta s-ar putea să ne facă prieteni.

M-a luat prin surprindere. Deşi era un străin pentru mine, m-am gândit că el credea că suntem prieteni. Renny, după cum s-a dovedit, nu era uşor de prostit. Cred că se obişnuise ca lumea să-l evite. Soarele îi venea drept în faţă, mascându-i cumva trăsăturile. Una peste alta, Renny nu arăta rău, dar nicio fată care a trecut pe lângă noi nu i-a aruncat vreo privire. Şchiopătatul, piciorul descărnat, gaura din capul lui, mănuşile. Asta vedeau la el.

Oare ar fi bine să-i spun ceva? Un amănunt?

— Am fost să-l văd pe Lazarus Jones.

Renny m-a scrutat cu privirea, apoi şi-a dat capul pe spate şi a râs. Ar fi putut doar să chicotească.

— Ei, asta chiar e o aiureală.

— Serios. Am fost.

— Aiurea, chiar aiurea. De două ori.

— Bine. Nu trebuie să mă crezi.

— Bine, atunci spune-mi. Chiar l-a alungat pe Wyman cu puşca?

— Descărcată. Nu a vrut să fie cobaiul lor de laborator.

— Măi, să fie. Ai toată simpatia pentru diavol. Poate chiar l-ai întâlnit.

— El nu este diavolul. Iar eu abia dacă am vreo simpatie pentru el. Ei, asta chiar era o aiureală. Are o livadă de portocali. Am zis destul. Ei bine, acum spune-mi tu un secret de-al tău.

— Uite-l, a spus Renny cu tristeţe.

I-am urmărit privirea. Mai multe tinere se îndreptau către cămin. Sincer, mi se păreau toate la fel. Toate erau drăguţe şi tinere.

— Cea din stânga. Cea blondă.

— Iris Meginnis. În primăvara asta, a fost cu mine la cursul de istoria artei. Nici nu ştie că exist. Sunt nebun după ea.

— Acesta nu-i secretul care te caracterizează, nu-i aşa? în loc să-mi răspundă, Renny mi-a zis:

— Uită-te la ea. Nimeni nu se va îndrăgosti vreodată de mine.

— Nu eşti singurul pe lume cu o viaţă amoroasă grozavă. Şi eu stau la fel de bine.

Nu era nevoie să ştie de poliţistul din parcare sau de prietenii prietenelor mele din liceu sau de faptul că-mi plăcea că simţeam arsurile de pe braţul meu, îmi plăcea că îmi aminteau de cineva... Stând acolo cu Renny, mă întrebam dacă alegerea rochiei roşii fusese o întâmplare. Oare mai era o parte din creierul meu care încă mai percepea culoarea roşie, tot aşa cum percepea dorinţa?

Când Renny a plecat la oră, m-am dus la maşină şi am luat-o către bibliotecă. M-am hotărât să fac ordine în fişele bibliotecii. Era cel mai mărunt lucru pe care-l puteam face pentru a-mi recupera absenţele. Am luat notiţele de mână ale lui Frances şi le-am introdus în procesorul de cuvinte. Pe fişa fiecărui abonat, Frances îşi dăduse toată silinţa să noteze fiecare carte care fusese împrumutată. Era o femeie, de exemplu, care împrumutase toate cărţile de arhitectură disponibile, apoi a cerut mai multe. M-am întrebat dacă nu cumva exista o soluţie pentru singurătatea

lui Renny, până când am ajuns la data de naştere şi am văzut că această doamnă avea aproape optzeci de ani. Nu se compara, cred, cu frumoasa Iris Meginnis.

Era joi după-amiază, iar, în timp ce lucram, îmi era imposibil să nu aud grupul de lectură al preşcolarilor. Frances le citea *Fiecare om şi fiecare lucru la locul lui* în care pioasa eroină nici nu se compara cu Prinţesa gâştelor din povestea fraţilor Grimm. În această poveste, nu erau capete bătute în cuie pe perete. Nici cazuri de confuzie de identitate care nu se rezolvau uşor. Câteva mame se uitau la mine. Presupun că mai erau încă nişte ţânci care mai aveau coşmaruri de pe vremea când eu conduceam ora de lectură. Nu-i de mirare că mamele voiau să mă ţină la distanţă. Dacă aş fi vorbit, orice putea să-mi iasă din gură: sânge, broaşte, vise despre moarte, dorinţă.

Mi-am văzut de fişele mele. Toată după-amiaza am rămas la cei cu litera A. După scurt timp a apărut numele fratelui meu. Nu-l mai văzusem de câteva săptămâni; acum era de parcă m-aş fi întâlnit cu el din întâmplare, faţă-n faţă. Am fost surprinsă să văd că Ned frecventase această bibliotecă, pentru că biblioteca universităţii era mult superioară acesteia. Biblioteca ştiinţifică din zona de nord a campusului se afla pe aceeaşi treaptă ca şi colecţia Universităţii din Miami, rezultat al unei importante donaţii a unui absolvent care inventase un dispozitiv de prindere din plastic pentru cei cu probleme la rinichi. Dar fratele meu chiar avea o legitimaţie de bibliotecă aici şi, după cum s-a dovedit, o folosise. Am pus fişa lui în rucsac rătăcită ca să mă uit la ea mai târziu.

Când am plecat acasă, vântul se pornise. Vânt fierbinte. Am parcat şi am coborât. Mă simţeam aşa cum mi se întâmpla aici deseori, de parcă aş fi fost transportată în Florida prin nişte mijloace pe care nu le înţelegeam. Ca şi cum aş fi clipit din ochi şi viaţa mea trecută dispăruse. Giselle era aici, stând între ierburi, dând din coadă. Ca de obicei. A venit după mine la uşă şi, când m-am aşezat pe canapea, a sărit şi ea pe canapea, iar apoi m-a privit drept în ochi. Vântul intra prin plasele de la fereastră şi făcea

ventilatorul de tavan să se învârtă de parcă ar fi fost pornit. Am scos fişa fratelui meu, iar Giselle a atins-o cu laba.

Cioc-cioc. Cine-i acolo?

Nu mi-l puteam imagina pe fratele meu citind altceva decât reviste şi texte ştiinţifice. Cu toate acestea, el împrumutase colecţia completă a poveştilor fraţilor Grimm nu o dată, ci de două ori. Chiar a trebuit să plătească o amendă pentru întârziere. Ce-ar fi putut să facă cu astfel de poveşti? De ce, Doamne, le-a vrut? Trebuia să-i forţez mâna să-mi citească, pe când eram copii. *Te rog, pe asta. Aceea. Nu cea despre moarte,* întotdeauna avea de făcut un comentariu: genetic, este imposibil pentru oameni să se transforme în animale. E ridicol să-ţi imaginezi că o femeie poate să doarmă timp de o sută de ani. Este absurd să crezi că morţii pot vorbi în rime, iar oamenii vii ar putea să-şi pună dorinţe care să se îndeplinească. Dar logica poveştilor era că nu exista nicio logică: lucruri urâte se întâmplau celor inocenţi, o dorinţă spusă cu voce tare putea să se împlinească.

Am dat de mâncare pisicii, apoi am făcut o baie rece. Încă mai aveam băşici pe piele. Mie mi se păreau nişte fulgi de nea. Am tremurat în cada cu apă şi m-am uitat cum scădea lumina. M-am dus la Lazarus Jones pentru că am crezut că ar fi putut să mă ajute să înţeleg ce se întâmplase în acea zi de ianuarie pe vremea când eram copil. Ultimele ei momente, asta mă interesa, îi trece omului prin faţa ochilor toată viaţa, tot ce-a avut şi tot ce-a pierdut? Sau doar ultimele câteva momente erau cele care contau cel mai mult? Trecutul imediat dura o veşnicie, ca o casetă care tot rula undeva în univers? Ultimul lucru pe care l-a văzut mama a fost poleiul? Asculta ea la radio, cânta ea ceva? Cred că ceea ce într-adevăr voiam să ştiu era dacă mă dispreţuia pentru dorinţa pe care mi-am pus-o, dacă era cumva posibil, într-una din lumi, ca ea să mă ierte vreodată.

Am lăsat apa să se scurgă din cadă, iar după aceea m-am îmbrăcat şi am ieşit afară. Era încă foarte cald. Prea cald ca să poţi respira. Vântul zăngănea şi făcea lucrurile să

se lovească. Frunzele palmierilor se izbeau unele de altele. Giselle m-a urmat până aproape de gard, aşteptând cârtiţele care uneori se plimbau pe gazonul nostru. Mă întrebam dacă aici mă voi simţi vreodată acasă. Dacă vreodată ceva ar putea să mă facă să mă simt bine. Mă întrebam dacă această carte era secretul care îl caracteriza pe fratele meu sau doar o mică parte din ceea ce era cu adevărat.

În depărtare, erau fulgere, un lucru destul de obişnuit în Florida, ceva ce majoritatea oamenilor nu luau în seamă. Mi-l imaginam pe Ned înconjurat de un vârtej, la fel ca nucleul unui atom, captiv în interiorul său. Mi-l imaginam intrând în Biblioteca Publică din Orlon căutând răspunsuri, încă încercând să înţeleagă unde am greşit. Am vrut să-i telefonez fratelui meu şi să-i spun: *Spune-mi adevărul. Crezi că o dorinţă poate ucide? Crezi că am fi putut schimba ceva în seara aceea, să oprim gheaţa să se formeze, sa o oprim pe mama să urce în maşină? Dacă am fi fugit după ea pe şosea până când s-ar fi întors, dacă ne-am fi trezit şi am fi sunat la poliţie pentru că aveam o premoniţie, ar fi ea acum în viaţă? Spune-mi, Ned, am fi putut noi, tu şi cu mine, face lucrurile altfel?*

Capitolul trei.
Focul

I

Care este diferenţa dintre dragoste şi obsesie? Nu te-au făcut amândouă să stai treaz noaptea, să bântui pe străzi, o victimă a propriei tale imaginaţii, a propriei inimi? Nu te-ai scufundat în amândouă, cu capul înainte, în nisipuri mişcătoare? Nu era fiecare bărbat îndrăgostit un prost şi fiecare femeie o sclavă?

Dragostea era ca ploaia: s-a transformat în gheaţă sau a dispărut. Acum o vezi, acum nu o mai găseşti, indiferent cât mult cauţi. Dragostea s-a evaporat; obsesia era mai reală; durea, ca un ac în fund, o piatră în pantof. Nu dispărea într-o clipă. Un telefon de dimineaţă plin de regrete. O scrisoare care spunea, *Dragă, la revedere din partea mea.* Obsesia avea un gust familiar. Ceva ce ştiai de o viaţă. Se instala şi stătea la pândă; rămânea cu tine.

Am încercat să înţeleg ce se întâmpla cu mine. Mă hotărâsem să nu mă mai duc la livada lui Jones şi totuşi puteam vedea harta care m-a condus acolo cu, ochii închişi. Deseori luam prânzul cu Renny la cafeneaua şcolii, dar în ciuda salatei din faţa mea, tot ceea ce simţeam era gust de portocală, soiul acela dulce cu o margine roşie, soiul acela care pentru mine arăta ca gheaţa. Mi se făcea gura pungă. Inima mi-o lua razna. Mă gândeam la toate acele fete prostuţe îndrăgostite pe care le-am cunoscut la liceu şi pentru prima dată simţeam pentru ele puţină compasiune. Fiinţe proaste. Proasta de mine. Toată noaptea visam

lucruri periculoase: şerpi, scări, capete de cai bătute în cuie pe perete. Când ploua stăteam la fereastră, uitându-mă după fulgere. Câţiva tineri care studiau muzica locuiau mai în jos pe stradă şi când repetau seara, sunetul oboiului mă făcea să plâng, pianul mă făcea să-mi acopăr urechile. Cred că începeam să simt ceva, doar o mâncărime. Un fel de înţepătură. Aceasta era problema. Eram atât de novice încât nu înţelegeam ce însemna atunci când nu puteam dormi, nu puteam mânca, când gândurile care o luau razna prea adesea ajungeau la Lazarus Jones.

Cum nu credeam în dragoste, curând mi-am definit starea drept o preocupare înşelătoare. Obsesie. O emoţie care ar trebui legată şi aruncată la gunoi, înlocuită cu gânduri mai serioase, mai puţin dureroase. M-am întors la munca mea sau la puţinul care era de făcut la bibliotecă. Dar până şi aici natura mea obsesivă m-a dominat. Mă prefăceam preocupată şi veselă, introducând datele în calculator, ştergând praful şi punând ordine în rafturi, dar de fapt noul meu interes destul de bolnăvicios era să văd ce obiceiuri de lectură aveau cititorii noştri. Chiar era dezgustător. O invadare a vieţii private, o activitate infracţională asupra sufletului, începusem prin a mă uita la fişa fratelui meu; acum părea că nu mă mai puteam opri. Acesta era felul meu de-a fi, să iau ceva rău şi să-l fac mai rău.

M-am uitat să văd ce romane îi plăceau cel mai mult fizioterapeutei mele, tomuri groase din secolul al nouăsprezecelea în care problemele nu erau uşor de rezolvat prin mişcare şi regim alimentar. Am văzut că Matt Acres, proprietarul magazinului de fierărie, prefera biografiile aventurierilor, bărbaţi care lăsau în urmă o viaţă aşezată şi sigură. Fiica adolescentă a doctorului Wyman, care venea acasă vara, în vacanţă, de la şcoala particulară din New England, citise toate cărţile lui D. H. Lawrence. Pensionarii de la azilul pentru bătrâni din Orlon cel mai adesea cereau cărţi de călătorii despre locuri pe care cu siguranţă nu le vor vedea niciodată: Egipt, Paris, Veneţia, Mexic. Poştaşul meu citea poezie; nu e de mirare că puţina

corespondenţă pe care o primeam era boţită şi pătată. Grataragiul de la dugheană, care făcea o omletă teribil de proastă şi nişte clătite cu afine şi mai proaste, citea Kafka, în germană.

Dacă Frances York ar fi ştiut ce făceam, aş fi fost concediată pe loc. Ceea ce oamenii citeau arăta atât de multe despre ei, încât ea considera fişele de lectură o comoară plină de secrete privilegiate; fiecare fişă conţinea harta sufletească a unui om. Ştiam ce filosofie avea Frances. Nu era treaba noastră să monitorizăm cărţile pe care le cereau utilizatorii noştri, după cum nu era treaba noastră să le schimbăm obiceiurile de lectură, îmi plăcea de Frances şi o respectam, dar mă întrebam dacă m-ar fi angajat în cazul în care ar fi ştiut cine eram de fapt. Eram o pacoste cu mult înainte de a începe să-mi bag nasul peste tot. S-ar fi simţit ea în siguranţă cu o persoană care ştia mai multe despre efectele arsenicului decât despre sistemul de clasificare zecimală al lui Dewey? O împătimită a morţii şi o hoaţă care nu făcea diferenţa între bine şi rău, între alb şi roşu? Cel puţin mă ajutase Peggy să mă pun la punct cu un cod al culorilor pentru hainele mele; ştiam să port bluze albe şi fuste negre la serviciu şi să-mi las hainele roşii acasă. Dar rămăsesem tot eu, ascunsă în spatele unor pantofi rezonabili, a unei fuste peste genunchi şi a unor bluze cu nasturi de sus până jos.

Mulţumesc cerului, Frances nu avea niciun motiv să bănuiască ceva. Eram o angajată model: politicoasă cu cititorii, care ducea cu plăcere acasă cărţi celor care nu puteau ieşi din casă ori erau în spital. Chiar îmi făcusem un obicei săptămânal să merg la azilul de bătrâni cu o cutie de cărţi de călătorie. Oare putea cineva observa că nu eram o persoană de încredere? Nicio secundă. Ei bine, poate mamele acelea de la grupa de preşcolari, ele păreau să ştie, dar pe ele nu le luam în considerare. De fapt evitam secţia pentru copii.

Ilustraţiile pline de culoare, poeziile, marile speranţe, toate mă făceau să fiu nervoasă. Cititorii copii întotdeauna voiau ceva: să ajungă la baie, un pahar de apă, continuarea

unei cărţi care nu avea aşa ceva.

Secţia pentru copii avea ferestre înalte, iar soarele care se filtra în raze palide arăta cât de murdare erau rafturile. Erau fire de păianjen peste tot. Într-o dimineaţă m-am aventurat în acea secţie cu un mop şi un burete. Cel puţin era o zi de şcoală şi nu erau copii prin preajmă. Doar eu.

Din întâmplare am dat peste cartea împrumutată de fratele meu. Sau poate nici nu există întâmplări; poate am văzut cartea cu coada ochiului, iar creierul meu a prelucrat descoperirea într-un colţişor ascuns unde nu puteam ajunge. Oricum, s-a întâmplat, m-am întors şi am văzut-o, nu era pusă la loc pe raft cum trebuie, ci era aşezată puţin strâmb. Era o veche ediţie a cărţii fraţilor Grimm, cu litere negre şi argintii. Paginile miroseau a igrasie; când am dus cartea la nas am strănutat. Mi-au lăcrimat ochii. Şi ce? Am ridicat-o din întâmplare. Din întâmplare m-am aşezat pe podea cu picioarele încrucişate şi am răsfoit paginile.

Una dintre poveşti în special, în mod cert, fusese una dintre favorite, poate a fratelui meu, avea colţurile paginii îndoite şi două-trei pete de cafea. Era *Naşa Moarte,* una dintre poveştile pe care le uram, şi o săream întotdeauna, în povestea aceasta, ori de câte ori Moartea stătea la picioarele unui bolnav, acea persoană îi aparţinea. Pentru a înşela moartea, bunul doctor, personajul pozitiv, întorcea bolnavul astfel încât Moartea să fie la cap şi astfel nu-l lua. Logica unei poveşti poate fi încăpăţânată sau fluidă, iar eroul niciodată nu ştie care este această logică, în special dacă eroul este un om raţional. Acesta este.

Încă o singură dată şi te iau pe tine în loc, spune Moartea, dar doctorul este un om de ştiinţă până în măduva oaselor, crede în ordine şi în corectitudinea lucrurilor; nu poate accepta că aşa se joacă jocul vieţii şi al morţii. Trebuie să fie reguli, iar el este convins că tot ce trebuie să facă este să schimbe direcţia Morţii. Dar atunci când doctorul salvează fata pe care o iubeşte schimbându-i poziţia pentru a evita sfârşitul, Moartea îl ia pe el în schimb. Atunci şi acolo. Fără explicaţii, un simplu act final. O viaţă în schimbul unei alte vieţi.

Aşa se termină povestea? Cu siguranţă nu în povestirile lui Andersen, unde dreptatea şi cei puternici învinq, dar aici este vorba de fraţii Grimm. Este doar o singură regulă simplă a jocului dintre doctor şi Moarte, una pe care doctorul-erou a ignorat-o: când este vorba de moarte, nu mai contează că este cap sau pajură. Nu ai nicio scăpare până la urmă.

Este o poveste tristă, una care sfidează logica şi ia în derâdere încercarea oricărui om rezonabil care vrea să pună ordine în lumea naturală. Faptul că fratele meu, dintre toţi oamenii, alesese să citească şi să recitească această sumbră şi obscură poveste era un mister în sine. Mă gândeam la felul în care mă chemase atunci când stăteam pe verandă, privind-o pe mama cum pleacă. Să mă întoarcă, asta a vrut el să facă. Oare dacă aş fi făcut-o, ar fi trecut Moartea mai departe?

Chiar când mă gândeam că fratele meu era hotărât să mă evite – l-am întâlnit doar de câteva ori de când mă lovise trăsnetul – el şi Nina m-au invitat la ei la o petrecere. Am fost atât de surprinsă atunci când m-a sunat Ned, încât am spus da când voiam să spun nu. Nu-mi puteam aminti ultima dată când am fost la o petrecere, în afara celor de la biblioteca din New Jersey, şi eu le aranjam pe toate. Am ajuns să-mi dau seama că mă simţeam bine vorbind numai cu persoane care trecuseră prin experienţe dezastruoase, cel puţin indirect, la fel ca fizioterapeuta mea, Peggy, cu care mă mai întâlneam din când în când la o cafea. Şi, desigur, Renny, nu că el mi-ar fi fost prieten, nici pe departe. Acum mă duceam la o petrecere de matematicieni şi oameni de ştiinţă.

S-a dovedit a fi un eveniment anual, plin cu profesori şi absolvenţi de la departamentele Ninei şi a lui Ned. A fost o adevărată încercare pentru mine să ajung acolo; am luat o curbă greşită după care a urmat o alta pe drumurile acelea întortocheate care traversau campusul şi care toate arătau la fel. Atunci mi-am dat seama cu nu mai fusesem invitată acasă la fratele meu de la sosirea mea în Florida, şi găseam asta un lucru ciudat. Mă întrebam dacă nu cumva cumnata

mea avea ceva împotriva mea. Sau poate Ned avea.

Casa fratelui meu şi a Ninei era modernă, sticlă şi stucatură, într-o fundătură din capătul îndepărtat al campusului Orlon – zonă de locuinţe de înaltă calitate pentru profesori. Nu era de mirare că erau profesionişti foarte buni cei care predau la Orlon; aici era o viaţă plăcută, ceva ce îmi crea disconfort. Puteam simţi cum mi-au amorţit vârfurile degetelor, îmi auzeam ticăitul din cap când am tras maşina în parcare. La stres, simptomele se intensificau. Am coborât din maşină şi am luat-o pe aleea îngrijită. Gazon frumos. Flori frumoase. Mă gândeam la Lazarus Jones. Nu ar fi trebuit, dar după o săptămână încă mă mai ardea. Vedeam absolvenţi fericiţi prin ferestrele casei Ninei şi a lui Ned. Mă simţeam de parcă veneam dintr-un univers alternativ. Poţi să-i spui New Jersey, poţi să-i spui disperare, poţi să-i spui cum vrei.

M-am dus imediat la barul plasat într-un separeu. Mi-am turnat un pahar mare de vin roşu, probabil de calitate bună. Pentru mine arăta de parcă ar fi fost tulbure, în timp ce beam pahar după pahar, vedeam cât de devotaţi îi erau absolvenţii fratelui meu; am surprins pe cineva spunând că Ned va fi şeful departamentului atunci când dr. Miller, actualul preşedinte, se va pensiona. Mai multe voci şi-au exprimat dezamăgirea că Ned va renunţa semestrul următor să mai predea, ceva ce nu ştiusem, pentru a se concentra asupra cercetărilor sale. Studenţii Ninei au fost mai rezervaţi, până când au trecut pe vin; atunci s-au dezlănţuit. Au jucat o mulţime de jocuri cu băuturi ce se bazau pe reguli matematice pe care nu le înţelegeam. Şi ei păreau devotaţi, doar mai puţin vocali; i-am putut vedea în bucătărie, unde se adunaseră în jurul Ninei care gătea *bouillabaisse,* făcută în casă, mi s-a spus, ceea ce m-a şocat, îmi imaginasem că o persoană atât de teoretică şi distantă ca Nina nu ştia să gătească. Dar, bineînţeles, gătitul era probabil doar o altă ecuaţie pentru ea: scoici la sos tomat, busuioc la ardei, rom la limonada. Apatia mea anterioară privind-o pe cumnata mea se transformase în ostilitate. De ce nu m-a mai invitat, de ce nu a făcut

bouillabaisse pentru mine? Poate nu vedea în mine decât un alt proiect al fratelui meu, unul dintre multele care-i luau mult timp şi energie şi aveau un rezultat neînsemnat, sau niciun rezultat.

Am stat departe de bucătărie, dar aproape de bar. Unui absolvent de meteorologie i-a plăcut de mine. S-a prezentat şi m-a urmărit o vreme peste tot. Din nou purtam rochia mea roşie, cred că asta era. Absolventul, Paul, auzise de lovitura mea de trăsnet şi voia să vorbească despre efectele mele. Eram ameţită? Nu eram sigură pe picioare? Aveam migrene? Efecte psihologice de durată? Voiam o porţie de *bouillabaisse,* un pahar de punch? Cum era afectată viaţa mea sexuală, cam asta ardea de nerăbdare să afle. Eram mai pasională sau mai rece? Era o legendă privind hipersexualitatea, notată cu sfinţenie, doar pe jumătate crezută. Rearanjarea impulsurilor mele electrice luau răsuflarea partenerului, îl duceau la limita lumii cunoscute de noi?

Asta era puţin cam personal. Credeam că vom vorbi despre vreme, căldură, poate lucrări de seminar, nu limitele lumii cunoscute. Mă uitam la ce făcea fratele meu. Aproape nu-l recunoşteam. Părea mai bătrân, neîngrijit, mai slab. Oare nu observasem că îşi pierduse o bună parte din păr, că avea umerii mai căzuţi? Totuşi părea să se simtă bine. Vorbea cu mai mulţi profesori, râzând la o glumă. Mă întrebam dacă şi-a găsit fericirea în logică, în această lume bine ordonata creată din nimic, într-un loc unde nu era gheaţă. Poate Moartea stătea dincolo de ferestrele din Orlon. Poate nu putea trece prin sticlă.

M-am scuzat şi l-am lăsat pe absolvent cu ale lui. La bar nu era decât bere şi vin, iar eu aveam nevoie de ceva mai tare pentru a putea rezista toată seara. M-am dus în bucătărie, am găsit dulapul cu băuturi şi mi-am turnai nişte whisky. Bunica mai bea câte un pahar de whisky din când în când, iar uneori beam şi eu câte unul împreună cu ea. Ceai şi whisky, coctailul nostru favorit. Ne plăcea să stăm în salon şi să privim cum cade zăpada; ne jucam de-a cine ce vede mult timp după ce nu se mai vedea bine, iar eu eram

prea mare pentru un astfel de joc. Am ridicat paharul şi am băut în amintirea bunicii mele. Persoana care m-a iubit necondiţionat, indiferent ce sau cine eram.

Din cauză că îmi lipsea bunica, am băut whiskey-ul atât de repede, apoi, când l-am terminat, m-am întors spre fereastră. Din cauză că tot ce făceam era aiurea, inclusiv faptul de a participa la o petrecere, m-am trezit spionând pe cineva care stătea pe iarbă. Era teoria haosului sau doar haosul? Dacă o glaciaţiune putea fi declanşată de schimbări obişnuite în orbita pământului, ce se putea întâmpla din cauza unei femei înlăcrimate? în curte era întuneric şi la început crezusem că văd o statuie. Purta o rochie albă şi nu se mişca. Dar cea care plângea era Nina, matematiciană, soţia fratelui meu.

După un moment, Nina m-a văzut prin geam. Cred că a deschis gura. Trăgea puternic aer în piept, panicată. M-am gândit la Moarte, incapabilă să-i ia pe cei care erau întorşi de la ea. Chiar asta am făcut. Repede m-am întors cu spatele la ea. Poate puteam să mă prefac că nu o văzusem. Poate şi ea putea face acelaşi lucru. Oare nu aşa îşi duceau viaţa cei mai mulţi dintre oameni? Pune tot într-o cutie, leag-o bine, pleacă mai departe. Te rog, o, te rog, hai să plecăm.

În camera de zi studenţii devorau gustările. Cine ar fi crezut că ar fi putut fi atât de înfometaţi? Franzela, brânzeturile, căpşunile de o culoare albă ca zăpada, punciul, şampania, multă bere. Invitaţii erau veseli – nu mohorâţi şi serioşi, aşa cum mă aşteptasem. Oare nu cercetau ei toţi limitele universului cunoscut, limitele continuumului numeric, în continuu încercând să găsească un sens în coloanele de cifre care refuzau să coopereze? Nu ar fi trebuit studenţii aceştia să fie posaci, disperaţi? N-ar fi trebuit ei să-şi dea seama cât de puţin puteam înţelege din această lume?

— Fratele tău întotdeauna dă cele mai bune petreceri, mi-a spus cineva. Presupun că era un compliment. Mi s-a părut ceva din altă lume. Nu-l mai văzusem pe fratele meu vorbind atât de mult cu o altă persoană în afară de Nina şi

directorul de la pompe funebre din New Jersey când am organizat serviciul funerar pentru bunica. Sicriu de pin, o mică adunare, flori albe care arătau ca un troian de zăpadă. Nu-i cunoscusem această latură, tot aşa cum nu ştiusem despre interesul lui pentru poveşti.

— Pleci? Ned m-a ajuns în timp ce mă îndreptam către uşa de la intrare.

Poate nu-l cunoscusem niciodată, doar îmi imaginam că l-am cunoscut.

— Frumoasă petrecere, dar locul meu nu este aici. Uită-te la ei. Abia dacă pot vorbi limba lor. Matematică şi ştiinţă. Nu mă potrivesc cu ei.

— Biblioteconomia, o ştiinţă, mi-a reamintit fratele meu. Am râs amândoi. O mai făcusem noi vreodată?

— Ei bine, se pare că ţi-ai revenit mult. Cuvintele lui Ned sunau pline de speranţă. Nu-mi plăcea când era aşa.

— Şi mie mi se pare.

Fratele meu m-a privit cu atenţie.

— Ce vrei să spui?

Voiam să spun că moartea nu este la picioarele mele, oricum nu în acel moment, nu chiar acum. Mă gândeam la volumul de poveşti de pe raft. Am vrut să-l întreb pe Ned dacă mai era ceva ce nu ştiam despre el. În schimb am adăugat:

— Vreau să spun că da. Desigur. Mi-am revenit mult. Dar tu arăţi foarte rău.

Fratele meu şi-a trecut mâna prin ce-i mai rămăsese din păr.

— Probabil un dar de la tata. Chelia.

— Cred că tu ai moştenit gena de la mama. Eşti slab. Poate tu eşti cel care ar trebui să meargă la doctor.

— Trebuie să-ţi spun că mă bucur că ai venit la petrecere. Fratele meu chiar părea fericit că eram acolo. Ştiu că nu-ţi plac asemenea adunări.

— Nu voiam să fiu nepoliticoasă.

— Chiar aşa? Altădată asta nu te-ar fi împiedicat să refuzi. Prin mulţime puteam vedea până în bucătărie. Nina şi-a revenit. Se scuturase de tot ceea ce o cuprinsese în

grădină şi acum servea absolvenţii cu punci.

— Mulţumeşte-i Ninei în locul meu, te rog.

— Bine. Fratele meu s-a uitat în spatele lui. Nina avea nevoie de el în cealaltă parte a camerei. Ce noroc pe mine, mi-a spus şi mi-a făcut şi el un semn cu mâna.

Am plecat acasă, dacă puteai numi aşa o căsuţă închiriată. I-am dat drumul pisicii să intre, am băut un pahar mare de whisky şi am adormit pe canapea. Liniştea era copleşitoare, îmi plăcea să fiu singură sau cel puţin aşa am crezut întotdeauna. Am adormit repede; cred că eram ameţită, extenuată într-un fel foarte profund. Am visat-o pe Nina care era un fluture. Am visat-o pe bunica mea care mătura podeaua. Am visat că am băgat mâna într-o găleată de apă în care nu se vedea nimic şi am simţit peşti strecurându-mi-se printre degete; răceala apei s-a transformat în căldură şi mi-a urcat pe braţe, prin vene până în piept.

Se făcea că cineva bate la uşă, m-am întors prea brusc şi am răsturnat găleata. Apa s-a împrăştiat pe podea, strop cu strop. Limpede, iar apoi albă şi apoi roşie. Aşa iese adevărul la suprafaţă în poveşti, scris în sticlă, zăpadă, sânge. Când mi-am revenit, aveam un sentiment de teamă, la fel ca atunci în dimineaţa de după accidentul mamei. Poţi fi trădat în somn. Lumea-ntreagă se poate răsturna, în timp ce tu visezi fluturi.

Eram încă în limitele visului meu în timp ce mă îndreptam către uşă. Şobolani, pisici, lilieci, oricare dintre ei puteau veni pe alee. Am simţit cu adevărat panică. Era un sentiment pe care mi-l aminteam foarte bine. *Du-te să mai dormi, este prea întuneric, este prea multă gheaţă, este prea târziu.*

M-am simţit uşurată când am văzut că vizitatorul meu era un comisionar care îmi aducea un buchet de flori. Am râs şi l-am rugat să mă aştepte până îmi găseam geanta, l-am dat zece dolari, foarte extravagant din partea mea.

Giselle a intrat alergând, avea ceva în gură.

— Aveţi un mic vânător, mi-a spus comisionarul.

— O, ce drăguţ.

Două lăbuţe atârnau dintre colţii pisicii.

O ucigaşă. Un animal perfect pentru mine.

O dâră de sânge se întindea pe podea în urma ei. Nu puteam vedea culoarea, dar mi-am amintit-o. Speram să văd penele unei ciori afurisite sau mustăţile vreunui. şobolan, dar în schimb Giselle a lăsat jos una dintre cârtiţele pe care obişnuia să le aştepte lângă muşuroaie. Oarbă şi moale ca o mănuşă, neajutorată. Prinsă până la urmă.

Înainte de a mă ocupa de mizerie, m-am uitat să văd de la cine erau florile. Imediat l-am întrebat pe comisionar ce culoare erau.

A râs, apoi a văzut că vorbeam serios.

— Nu văd culorile, i-am explicat. Comisionarul era tânăr şi se scuza fără încetare.

— Scuzaţi-mă, am crezut că glumiţi. Sunt roşii.

Dar ele erau albe pentru mine, aşa cum ştia admiratorul meu că vor fi. Dualitatea cadoului m-a amuzat, dar de asemenea m-a înspăimântat. O singură vizită şi Lazarus Jones credea că mă cunoaşte. Poveştile sunt enigme şi oamenii sunt de asemenea enigme. Descifrează un om şi este al tău pentru totdeauna, fie că-ţi place sau nu.

Într-un colţ, Giselle se rotea în jurul prăzii sale; am alungat-o cu un ziar.

— Pleacă! Las-o-n pace!

Pisica îşi juca rolul, dar jocul părea total greşit. Cârtiţa era răsucită ca o frunză. M-am aşezat, iar când sărmana fiinţă nu a mai mişcat, am ridicat-o cu o bucată de ziar. Cârtiţa era fără viaţă. Cu toate acestea, am dus-o la ureche, aşa cum unii oameni fac cu scoicile pentru a auzi marea care se află departe.

După un timp am luat o cutie de pantofi din dulap, am umplut-o cu hârtie şi am aşezat-o înăuntru. Când voi avea timp, o voi înmormânta în apropierea muşuroiului, unde îi era locul. Acum mă ocupam de sângele de pe podea, o dâră care arăta ca zăpada topită pentru mine.

Giselle descifrase enigma cârtiţei: stai cât mai mult lângă muşuroi, va apărea şi va fi a ta. Oarbă şi blândă, bâjbâind

în întuneric, incapabilă să vadă nici stele, nici colţi, ea presupune că dacă a fost în siguranţă într-o zi, va fi şi în următoarea. Aşa puteai să prinzi pe cineva, uşor ca bună ziua, dintr-o lovitură. Aşa am fost prinsă şi eu. Am pus trandafirii în congelator pentru a doua zi. Păstrare la rece pentru o inimă rece. Nu ştiam dacă îi voiam sau nu. Dimineaţa, când i-am scos dintre cuburile de gheaţă şi cutiile de suc îngheţate, trandafirii licăreau. Asta-i tot ce-i trebuie cuiva care este prizonierul unei obsesii: singura posibilitate prin care o dorinţă poate deveni realitate, o cât de mică probă care să-ţi arate că nu eşti singur în întuneric. M-am gândit la sărmanul Jack Lyons, care mi-a oferit flori de câmp într-o parcare din New Jersey. Mă gândeam la Jack mult prea des, de fapt. Cu toate acestea, nu avea nicio idee cine eram. Dar trandafirii trimişi de Lazarus Jones erau atât de tăioşi încât cineva se putea tăia şi putea pierde sânge. Aceasta era cheia enigmei mele. Pentru tot ce făcusem, pentru tot ce-mi dorisem, un trandafir din gheaţă era exact ceea ce meritam.

Dimineaţa am plecat cu maşina, când cerul era încă întunecat şi căldura în creştere apăsa înspre pământ. Se prevestea ploaie şi am putut simţi schimbarea din atmosferă înăuntrul meu. Noaptea visasem că aveam părul negru. Corpul meu era acoperit de gheaţă, în vis mi-a fost atât de cald, încât m-am trezit tremurând. Acum în temperatura brutală a acestei dimineţi ceţoase am oprit la o staţie de benzină, am cumpărat o cola fără zahăr şi am făcut un plin. Am ronţăit gheaţă. Plutea un miros de benzină, portocale şi caniculă. De data asta am fost mai atentă în privinţa hainelor: un tricou negru, jeans, sandale, nimic din ce să facă oamenii să întoarcă capul după mine. Acum, mi-a luat aproape o oră să ajung la livadă, timp destul să mă răzgândesc. Nu mă gândeam prea mult. Nu prea speram nimic. Radioul era pornit şi înainte să-mi dau seama ascultam Johnny Cash. Mi-am amintit de dulgherul care fusese lovit de trăsnet în timp ce ispăşea pentru legătura pe care o avea; ar fi trebuit să ştie la ce era sortit atunci când a auzit melodia „Ring of Fire”. Şi iat-o din nou,

se transmitea la postul de radio. Oamenilor din Orlon le plăcea mult cântecul acesta. Auzeau avertismentul, apoi mergeau drept în inelul de foc, cu mintea limpede şi stupizi în acelaşi timp.

Aveam geamurile coborâte şi cerul se lumina din ce în ce mai mult. Dacă aş avea acum un accident, ultimul lucru pe care aş vrea să-l aud ar fi vocea lui Johnny Cash. Oare aş auzi-o o veşnicie, vocea aceea cu un sunet profund, toată durerea strânsă în suflet? Eram cu opt ani mai mare decât fusese mama atunci când s-a întâmplat, vârsta ei şi cu a mea s-au amestecat. Acum când mă gândeam la ea, părea atât de tânără, de parcă ea ar fi fost o fetiţă care pleca la petrecere într-o noapte de ianuarie, cu părul ei blond proaspăt spălat, cu eşarfa de un albastru plin de speranţă, gata să ia viaţa în piept. Eu eram micuţa bătrână de pe verandă, vrăjitoarea care bătea din picioare pe gheaţă.

Când am ajuns la livadă, am parcat şi am coborât, apoi m-am întins către bancheta din spate. Luasem cu mine buchetul de flori, împachetat cu gheaţă într-o pungă de plastic. Desigur, era vorba de un test. Eram nerăbdătoare să văd ce va face. Oare chiar mă cunoştea ori alegerea unor trandafiri roşii era o pură întâmplare?

Era încă devreme, dar Lazarus Jones se trezise. A auzit maşina, s-a uitat pe fereastră, a deschis uşa, iar acum se uita afară din pragul uşii. Uşa era pe jumătate deschisă, pe jumătate închisă. Vopseaua se scorojea de pe balustrada verandei. Pe câmp erau vreo cinci-şase oameni care lucrau. Câţiva s-au uitat în direcţia noastră, dar aveam îndoieli că puteau vedea ceva. Soarele, până la urmă, era orbitor. Te făcea să vezi pete în faţa ochilor.

Lazarus purta nişte jeans vechi şi o cămaşă albastră cu nasturi; părul îi era umed de la duş. Era o căldură ca-n cuptor. Mă gândeam că nu mai văzusem un bărbat atât de frumos în viaţa mea. Totul părea ireal – portocale albe, sunetul camioanelor din câmp, felul în care se uita la mine.

— Cred că am o vizită, a zis.

— Cred că ai vrut una. Mi-am spus că era o invitaţie. Am scos florile, cu petale acoperite de gheaţă, cu cozile negre

de frig. N-am mai primit trandafiri niciodată, de la nimeni.

A deschis larg uşa cu plasă de sârmă.

— Cred că am trecut testul, a zis. Am ştiut ce vrei.

El nu era genul de om cu care să rămân eu. Poate, cu o femeie superbă, povestea ar fi fost posibilă: se iubiseră în timpul liceului, şi-au fost credincioşi unul altuia din ziua în care s-au întâlnit. Doi oameni frumoşi, făcuţi unul pentru celălalt. Partea mea stângă era strâmbă, părul în smocuri, pielea pătată; eram cu zece ani prea bătrână pentru el. Dar eram acolo la uşă. Mie îmi trimisese florile.

Am intrat în casă şi ne-am oprit în holul de la intrare. Aici era un suport pentru umbrele şi un cuier plin de haine şi pălării. Mai era o banchetă de lemn pe care puteai să stai şi să-ţi tragi cizmele. În hol era întuneric şi praf. Peste tot era. Geamurile nu mai fuseseră spălate de multă vreme. De îndată ce erai în casă nu puteai şti ce vreme era afară. Avea propria atmosferă, despărţită de restul lumii. Era un zăngănit monoton, ceva plat, aproape o toropeală a aerului, care bănuiam eu era din cauza lui Lazarus. Supravieţuitorii din grupul meu jurau că el putea schimba lucrurile din jur.

De ce am rămas? Pentru că de data aceasta era ceva mai puternic decât ticăitul continuu din capul meu. Pentru că el a deschis uşa. Am fost surprinsă să văd cât de plină de dorinţă eram. Îmi treceau prin cap nişte lucruri aşa cum nu mi se mai întâmplase. Deci asta era. Ceea ce îi făcea pe oameni să facă lucruri stupide, ridicole; asta era tot, ceea ce se întâmpla aici în holul întunecat.

Am intrat în bucătărie. Micul lui dejun era pe masă: un pahar de apă cu gheaţă, un bol cu cereale reci, un şervet, o lingură. Mi-am dat seama că florile se topeau, aşa că le-am pus în chiuvetă.

— Cel mai rău dintre efectele mele este incapacitatea de a vedea culoarea roşie, îmi lipseşte, deşi niciodată nu mi-a plăcut. Ăsta-i norocul meu.

— Tu vorbeşti de ghinion? Pariez că mie mi s-au întâmplat mai multe decât ţie. Lazarus a dus mâna deasupra lingurii de pe masă. S-a mişcat înainte. S-a învârtit în cerc. Atunci când s-a oprit s-a auzit un clinchet.

— Ăsta-i un truc, i-am spus.

— Ceva electromagnetic sau altceva. Să spunem că este o disfuncţie.

— Ce poţi să mai faci?

Stomacul meu reacţiona violent. Am dat peste ceva. Dificil. Dacă rămâneam, îmi exploda trupul; mă voi face praf la picioarele lui. Fată proastă. Proasta de mine. Nu degeaba mă transformasem în gheaţă, pentru asta, un străin care nu era pentru mine oricum. Mi-ar lua ceva timp să fug pe hol şi să urc în maşină; să conduc peste limita de viteză, aş fi înapoi în Orlon în mai puţin de o oră. Dar deja ştiam că nu voi pleca nicăieri.

— Crezi că sunt un magician? A spus-o cu dispreţ. De parcă era obişnuit ca oamenii să se uite de sus în jos la el, era pregătit, se aştepta la aşa ceva.

Mi-am ridicat bărbia din piept. L-am privit drept în ochi.

— Poate.

— Ai nişte copii pe care vrei să-i distrez la o petrecere aniversară – asta era? Eu, un ponei şi nişte iepuraşi. Trebuie să plăteşti, şi costă destul de scump.

— Nu-mi plac copiii, i-am spus. A râs, surprins.

— Şi nu am pe nimeni.

A înţeles, în viaţa mea nu era nimeni.

— Atunci te voi distra doar pe tine.

S-a dus la masă şi a luat un şervet. Un moment am crezut că-mi va arăta un truc bun la petreceri. Doar ca să mi-o plătească. Din orgoliu. Un iepuraş din hârtie; o pasăre jucărie care se învârtea şi fâlfâia prin aer. În schimb şi-a pus şerveţelul de hârtie pe gură şi a respirat.

Robinetul de la chiuvetă picura; sunetul era mai puternic decât ticăitul din capul meu. Am văzut hârtia luând loc. Flacăra era albastră, atât de fierbinte era. Când a fost destul de mare a început să-i pârlească degetele, Lazarus a lăsat hârtia să cadă în bolul de cereale, unde s-a făcut scrum. Niciodată nu am ştiut că focul scoate un sunet, ca un suspin adânc, un geamăt, ceva viu.

— Eşti tu mai tare? mi-a spus.

Puteam să-mi pun o dorinţă şi să o transform în sânge şi

oase. Asta cum i s-ar părea? Aveam gheaţă în vene; eram mai rece şi mai distantă decât o planetă întunecată şi lipsită de soare. Dacă asta voia, în acest caz puteam fi femeia perfectă pentru el. M-am dus la masă şi am luat un pahar de apă cu gheaţă. Mi-am umplut gura cu gheaţă. O femeie care privea veşnic cerul, nemişcată, îngheţată bocnă. Dacă asta voia, asta primea. L-am sărutat, cu gura deschisă. Puteam simţi căldura din el cum topea tot, dar am rezistat. De aceea eram aici, acum ştiam. N-am putut să nu-l sărut. M-am auzit, mi-am auzit dorinţa şi nu-mi venea să cred că eram eu. Gemeam. Sunase ca focul, mai înainte, suspin adânc, un geamăt. Enigma din mine: Cum topeşti gheaţa? Cum te poţi mişca atunci când tu eşti îngheţată pe dinăuntru?

Când cuburile de gheaţă din gura mea s-au transformat în apă şi apa aproape fierbea, m-am retras. M-am dus la chiuvetă şi am scuipat înainte să mă opăresc. Aproape imediat am ştiut cum a apărut legenda despre oamenii loviţi de trăsnet care deveneau mai activi sexual. Pur şi simplu asta era: noi ştiam că puteam dispărea oricând. Stând la fereastră, sus pe acoperiş, jucând golf, la telefon. Posibilitatea de a ne aprinde ca un chibrit ne făcea să ardem.

— Ei bine. Lazarus părea surprins de ce i se întâmplase. Tu chiar ştii nişte trucuri.

Eram atrasă de el, ca o vrabie de un uliu, ca un uliu de o vrabie. Nu exista nicio logică atunci când m-am dus după el pe hol la baie. Nu aveam niciun motiv să fac ce făceam, în afară de faptul că simţeam ceva. Nu credeam că mai era posibil pentru mine. Nici acum, nici altădată. Că am făcut-o părea suficient să scuze aproape orice.

A umplut cada cu apă. Tot ce puteam auzi era apa de la robinet. Am înţeles că era singurul mod în care puteam fi împreună – elementele cele mai atrase unele de altele sunt cele care se distrug unele pe altele. M-am aplecat şi am pus o mână în cadă, împroşcând în toate părţile. Apa era rece ca gheaţa. O simţeam până pe şira spinării. Lazarus mi-a spus că nici pe departe nu era ca baia de gheaţă în care l-

au pus la spital, atunci când ardea de viu şi era nevoie să i se scadă temperatura, să-i menţină activitatea inimii. Asta l-a menţinut în viaţă. Gheaţă pur şi simplu. Acum tânjea după asta. O femeie rece ca mine. Cred că mai întâi visase la mine şi apoi am apărut eu cu rochia mea roşie.

Ziua aceea era umedă şi acum a început să plouă. Puteam auzi ploaia lovind acoperişul. S-a auzit un tunet. Puteam fi oriunde. Nu puteam pleca.

— Trebuie să fac întuneric, mi-a spus Lazarus.

Nu-mi păsa. Voiam orice voia el. A tras jaluzelele la fereastră, a stins lumina de deasupra chiuvetei. Abia ne puteam vedea. Apoi ultima lumină. S-a stins şi aceea. Eram în întuneric, bâjbâind, căutându-ne mâinile, inimile, pielea. Ca să fiu cinstită, eram recunoscătoare pentru întuneric. Nu eram frumoasă. Nu puteam uita că eram cu zece ani mai mare decât el. Mi-am dat hainele jos, am intrat în cadă, tremurând în apa rece. El a venit imediat după mine, disperat cred, dorindu-mă; asta trebuie să fi fost. Puteam simţi marginile căldurii în apă. M-am ţinui de pereţii alunecoşi ai căzii. M-am gândit la nişte peşti într-o găleată. Moartea stătea la picioarele patului. Când a venit peste mine, am crezut că o să mă înec. Poate aşa ar fi trebuit. După câte ştiu, aceasta a fost a doua jumătate a dorinţei melc de moarte – jumătate foc, jumătate apă. M-a tras sub el şi m-a sărutai, adânc, sub apă, la nesfârşit. Când ne-am ridicat pentru a respira, ardeam. Am dat drumul la apă rece în cadă. Pe umeri, pe piept, în întunericul pentru care eram recunoscătoare. Puteam fi oriunde altundeva, dar eram acolo. Aş fi putut să merg înspre vest sau est, dar eu am venit aici la el. Mi-am închis ochii. *Arde-mă. Îneacă-mă. Fă orice.* Când a intrat în mine, l-am tras şi mai tare.

După ce am ieşit din cadă, îmi tremurau picioarele. Pe podea era numai apă. Fiecare pas era alunecos, periculos, rece.

— Trebuie să fac ceva, am spus.

M-am învelit în prosop, apoi m-am dus în bucătărie să deschid frigiderul, îmi tremurau mâinile. Asta chiar era o nebunie. Am luat o bucată de gheaţă şi am împins-o în

mine, acolo unde mă ardea. Nu-mi păsa. A meritat. Nu cred că mai simţisem aşa ceva înainte.

— Te-am rănit, a spus Lazarus.

Şi-a tras hainele pe el şi a venit după mine. Nimic nu mă mai duruse din seara aceea pe verandă; nimic, câtuşi de puţin. Tremuram, încă udă, aşa că m-a luat în braţe. Puteam să-i simt căldura prin haine, îi auzeam inima cum bate, o inimă puternică, care a sfidat moartea, care se oprise şi a revenit la viaţă. Nimic nu mă putea face să-l doresc mai mult.

Nu eram mult diferită de fetiţa egoistă, stăpânită de patimi care fusesem mulţi ani în urmă. Doar că acum nu voiam universul, nu întreaga lume. Doar atât şi nimic mai mult: *Fă-mă să simt ceva, orice, în apă rece, pe un pat de gheaţă, într-o noapte atât de întunecoasă încât e imposibil să faci vreo diferenţă între cer şi pământ. Fie ca lucrurile să se întâmple din nou şi din nou, la nesfârşit. Fă să mă doară, să ştiu că sunt vie.*

II

Sunt oamenii atraşi unul de altul din cauza poveştilor pe care le poartă în ei? La bibliotecă, mi-a fost imposibil să nu observ că unii cititori împrumutau aceleaşi cărţi. Nu păreau să aibă ceva în comun, dar cine ştie cu adevărat din ce este o persoană tăcută? Necunoscutul, enigma, adevărul profund. I-am observat pe toţi: cei care şi-au pierdut direcţia, cei care şi-au trăit viaţa la maxim, cei care trebuiau întotdeauna să dovedească ceva, cei care, ca mine, şi-au pierdut capacitatea de a simţi.

Am continuat să merg la livada de portocali. Nu avea niciun sens şi nici nu trebuia să fac asta. Era de parcă aveam o hartă în capul meu şi mă conducea la omul care mă aştepta. Cineva care era la fel de singur – poate mai singur – decât mine; cineva a cărui poveste se potrivea cu a

mea – ars de vie, prinsă în gheaţă. M-am gândit la Jack Lyons – poate am învăţat de la el cum să fiu umană, dar la ce mi-ar fi ajutat? Era mult mai mult de învăţat de la Lazarus. După ce ne-am mai întâlnit de câteva ori, mi-am adunat curajul să-l întreb cum era să fii mort. L-am rugat să-mi spună, dar nu a vrut. Totuşi, nu m-am dat bătută. L-am sâcâit şi l-am implorat. A durut, a fost divin, a fost o lumină albă sau o neagră agonie? Lazarus a refuzat să-mi spună. Avea un zâmbet frumos, unul care mă făcea să-l doresc şi mai mult. A dori, aşa cum descoperisem, era ceva aparte, ca o ţară necunoscută. Orice altceva dispare de pe hartă; oceane, continente, prieteni, familie, *înainte, după* – totul dispare.

Singurul lucru la care am putut să mă gândesc toată vara a fost drumul la Lazarus. Visam, semnele de circulaţie, linia albă, curba, veranda de la intrare, uşa. Fratele meu m-a sunat de câteva ori şi mi-a lăsat mesaje, dar nu m-am deranjat să-l sun înapoi.

— Mai trăieşti? m-a întrebat vocea familiară a lui Ned, într-o zi când mi-am ascultat mesajele.

Practic, da, am vrut să-i spun. Surprinzător, destul de incredibil, se părea că da. Dar nu ar fi înţeles. Cum aş fi putut să-i explic cum în serile ploioase Lazarus şi cu mine stăteam pe veranda lui în întuneric, atraşi acolo de ceva ce era în noi, o vreme de afară prinsă şi oglindită în sângele şi oasele noastre. Mă simţeam atrasă de pericol, de bucuria de a fi în viaţă, încercându-mi norocul. Făceam dragoste afară, în întuneric, cu ploaia căzând pe noi. Ne duceam la eleşteu, ne întorceam cu spatele unul la celălalt, ne dezbrăcăm. Nu era nevoie să ne vedem pentru a şti ce vrem. Era o poveste pe care nimeni nu o mai cunoscuse.

Acum, când mergeam la grupul de supravieţuitori nu mai simţeam nimic, nicio legătură cu ceilalţi. Voiam să fiu departe de poveştile lor triste despre o viaţă distrusă. Ajungeam târziu, plecam devreme, o evitam pe fata cu şosete de culoare diferită când o vedeam pe stradă. Se apropia anotimpul uraganelor, o perioadă când supravieţuitorii loviturii de trăsnet erau mai stresaţi ca de

obicei. Orice se putea întâmpla oricând. La întâlnirile cu grupul, ni se dădeau sfaturi privind siguranţa. Nu staţi la fereastră; să vă faceţi un adăpost împotriva uraganelor. Iar eu eram pe verandă în nopţile când vântul aproape ne ridica de jos. Nu mă gândeam deloc la siguranţă.

— Unde ai fost? m-a întrebat Renny la o masă într-un snack bar după o întâlnire cu supravieţuitorii. Erau nişte prăjiturele cu ovăz, altele cu brânză şi altele cenuşii, care presupun că erau de culoare roşie, ceva ce părea să fie o specialitate a locului.

În ultima vreme fusesem mai egoistă ca niciodată. Aveam o lume secretă întunecată şi mi se potrivea. Din cauza faptului că eram atât de lacomă, uitasem de Renny. Nu eram o prietenă bună, cred, şi eram jenată de propria mea încurcătură în care mă implicasem. Renny părea nervos şi subnutrit. Nu că ar fi fost responsabilitatea mea.

— Prin lume, i-am spus.

— Te culci cu el? m-a întrebat Renny. Pur şi simplu, aşa direct. De parcă ar fi putut să-mi citească gândurile. Oare se vedea? Cu siguranţă nu aveam nicio expresie pe faţă. N-am avut niciodată.

— Doamne, ce suspicios eşti. Am luat o prăjiturică, deşi nu-mi plăceau fulgii de ovăz. Şi obraznic.

Renny nu era uşor de prostit.

— Vrei să spui isteţ.

— De fapt, asta am vrut să spun. Am râs amândoi.

— Tu, pe de altă parte, mi-a spus, eşti foarte proastă.

— Iar viaţa ta amoroasă este ceva cu care să te lauzi? Iris Meginnis. Fata care nici nu ştia că există.

— Că bine zici, mi-a replicat Renny. M-ai prins.

La baza prieteniei mele cu Renny era tema comună a durerii. Era un capitol global, principiul director general era: Ai grijă ce simţi. Cel mai bine e să nu simţi nimic. Cu mănuşile lui, Renny nu prea putea simţi nimic şi avea probleme să ridice un pai sau o piatră. Cu mâinile goale, simţea prea mult, senzaţia îl ameţea, îl năpădea cu totul. Până în acea seară la întâlnirea grupului, nu ştiam cât de mult i se înrăutăţise durerea, deoarece îl văzusem mai

puţin de când începusem vizitele la livadă. Părea mai nervos decât de obicei; semestrul de vară era pe încheiate, iar Renny avea prea puţină încredere în el. A doua zi după conversaţia cu Renny, am fost la bibliotecă. Din când în când, trebuia să-mi fac simţită prezenţa la serviciu, dar nu mă grăbeam; încet puneam cărţile pe rafturile lor, într-o stare de visare în care mă aflam ori de câte ori mă gândeam la Lazarus. Eram regina de gheaţă care voia să ardă de vie. Voiam să o iau pe calea plină de pietre care trecea prin pădurea de cenuşă. La capătul drumului găseam ceea ce orice fiinţă din poveste îşi dorea. Nu perle, nu regate, nu aur. Eu căutam ceva mai bun decât asta. Adevărata comoară. Adevărul adevărat.

— Trebuie să mă ajuţi, m-a rugat Renny.

— E din nou vorba de Iris? Iris Meginnis, nimfa tristeţii, atât de departe, de parcă ar fi locuit pe lună. Lui Renny îi plăcea să vorbească despre ea. De obicei doar îl întrebam şi îl lăsam să vorbească, dar nu prea mai aveam răbdare.

— Nu de Iris e vorba acum.

Nu îşi luase examenul la arhitectură; trebuia să predea proiectul pentru semestrul de vară, dar nu putuse lucra la el din cauza durerilor de la mâini. Lua Demerol, împreună cu Tegretol pentru tremurături. Simţeam cum creşte în mine sentimentul de vină de parcă ar fi fost o fiinţă vie. Voiam să-i spun nu. După serviciu plănuisem să-mi iau maşina şi să mă duc în acea ţară secretă unde portocalele erau albe. Voiam să intru în eleşteul rece în care Lazarus şi cu mine mergeam să înotăm în nopţile senine, după ce plecau muncitorii, după ce camioanele fuseseră încărcate şi plecaseră, după ce se lăsa întunericul. Noroiul dintre degete sub un cer negru fără stele. Mă gândisem la asta toată ziua în timp ce aranjam cărţile pe rafturi. Voiam să fiu trasă dedesubt, să uit de orice mai era în univers.

Dar cum îl puteam refuza pe Renny, prietenul meu, Renny cel trist? Cum aş fi putut să-i spun ceea ce de fapt îmi doream? *Pleacă, pleacă. Acum sunt într-o altă ţară, unde nu mă poate găsi nimeni, undeva unde nu este nicio diferenţă între foc şi apă.*

Ar fi trebuit să-i spun să-şi schimbe licenţa. Dar nu. Întotdeauna m-am oferit voluntar, aşa că i-am spus că aveam să-l ajut dacă mă instruia. Renny a venit în acea seară. Se vedea cât de disperat era. Ne asemănăm în acest sens. Tremuratul lui era mai rău. Îşi purta părul lung prins la spate. Nu făcuse baie. Toate semnele disperării. Când mă simţeam aşa, mi se instala în cap ticăitul. Uneori nu puteam auzi televizorul din cauza sunetelor din capul meu.

— Eşti gata pentru asta? l-am întrebat.

Oare băuse ceva, sau fumase iarbă? Avea ochii roşii. Şi atunci mi-am dat seama, *O, nu.* Plânsese.

Renny se uita la mănuşile lui; după expresia feţei lui părea că se uită la nişte copite de porc sau nişte labe de leu.

— Poate e momentul să renunţ la arhitectură.

Cine se aseamănă se-adună, poveste la poveste trage. Ar fi trebuit să-i spun, *Da, renunţă; studiază literatură sau istoria artei* – orice disciplină în care ar fi avut vreo şansă, mai degrabă decât un domeniu de studiu care cu siguranţă nu ducea la nimic bun. Dar nu a fost să fie aşa. Sari într-o fântână, dormi o sută de ani, leagă-te de un copac la poalele unui munte, unde zăpada cade în fiecare zi, iar gheaţa este groasă de trei metri.

— Nu fi prostuţ. Asta am făcut, l-am împins în fântână. Nu arhitecţii sunt cei care de fapt fac clădirile. Ei inspiră şi creează. Dulgherii fac toată munca.

— Ar trebui să renunţ. La arhitectură, la Iris. Vise ridicole.

— Renunţă şi nu vei mai avea această şansă niciodată. Vorbeam de parcă eram un personaj din Andersen, de partea înţelepciunii şi a bunătăţii. Eram cea care îl încuraja, eram prietena, tovarăşa lui, cea care îl minţea. Dă-i drumul şi sari. Las-o-ncolo de cască şi alte echipamente de protecţie. Poţi s-o faci dacă încerci cu adevărat! Calcă pe sticlă, scoate aşchia de gheaţă din inima ta, ia taurul de coarne. Depăşeşte momentul.

Îmi suna atât de fals, dar Renny a zâmbit cu gura până la urechi, era total cucerit. Cred că uneori oamenii au nevoie de poveşti cum sunt cele ale lui Andersen. Poveşti despre

cum trebuie să fie, despre ce poate să fie. Renny şi-a trecut mâna înmănuşată prin păr.

— Nu am nicio şansă, mi-a spus, dar auzeam în vocea lui – era forţat să creadă.

— Hai să încercăm, întotdeauna mergeam prea departe. Nici măcar nu voiam să fiu aici, iar acum mă implicam într-un proiect important. Mai întâi templul, apoi Iris. Inspiră-mă. Tu eşti şeful. Poţi să mă consideri un dulgher.

Renny a adus clei, baghete, lemn de balsa, bambus, plexiglas, hârtie. Şi-a desfăşurat planurile de execuţie pe tăblia mesei. Drept să spun, acum că se afla în faţa mea, sarcina aceasta mă înspăimânta. Niciodată nu am construit nimic. Jocul meu era distrugerea. Renny a observat expresia de pe faţa mea.

— S-o ia dracu', a spus. Poate soarta mea este să nu reuşesc.

Am eliberat masa de bucătărie şi am întins o foaie de plastic transparent pe care o adusese Renny ca bază pentru proiect. Urma să construim un templu doric, în cazul în care reuşeam să scoatem pisica din cameră, ceva ce până la urmă am reuşit cu o conservă de ton deschisă pe care am pus-o pe verandă. Mi s-a spus să încep cu beţele subţiri de bambus. Renny îmi dădea instrucţiunile, dar teama că aş putea ruina proiectul mă făcea să transpir. Niciodată nu am făcut ceva cum trebuie, de ce am crezut că îl puteam ajuta?

— Perfect, intervenea Renny de fiecare dată când reuşeam să prind bambusul cu un fir subţire de sârmă. Excelent.

Cu toate acestea, arăta ca un templu făcut din oase, atunci când am terminat ceea ce ar fi trebuit să fie structura.

— Eşti sigur că este bine? Am tras cu ochiul la planuri. Acest proiect însemna şaizeci la sută din nota lui Renny.

— Este doar scheletul, m-a asigurat el. Restul îl facem data viitoare.

Am comandat o pizza, apoi am închis uşa de la bucătărie pentru ca Giselle să nu poată intra şi să dărâme templul.

Am dat drumul la ventilator, dar cu el sau fără el, ticăitul din capul meu devenise mai puţin zgomotos.

— Atunci când va fi gata, îi voi da templul lui Iris, mi-a spus Renny. M-am gândit la asta de la începutul verii.

— Chiar aşa, i-am spus. Tremuram; aceasta putea duce într-un loc întunecat. Oare Iris ştia că Renny există?

Renny şi-a deschis portmoneul, l-a scuturat şi a scos o mică amuletă din aur cu forma eponimului lui Iris. Era trist, frumos şi minuscul în mâna lui mare, înmănuşată.

— Mi l-a făcut un bijutier de la mall-ul Smithfield. Îl vom pune la intrare. Pariez că nimeni nu a mai făcut aşa ceva pentru ea.

— Renny. Obsesie, dragoste sau amândouă? Îşi dădu seama de mila şi îndoiala mea.

— Crezi că sunt un idiot? Crezi că nu am nicio şansă.

— Nu ştiu dacă nu cumva cred că nimeni nu are nicio şansă, am admis.

Când a sosit pizza, a plătit Renny; îmi făcea cinste cu o cină ca să-mi mulţumească pentru ajutorul meu de meşteşugar. Când i-a întins banii, comisionarul s-a uitat fix la mănuşile lui Renny – speriat, presupun, că Renny ar avea vreo boală transmisibilă.

— E un idiot, am spus despre comisionar, după plecarea acestuia. Nu-i da importanţă.

Renny a pus amuleta în portmoneu; i-a luat ceva timp ca să reuşească, era şi atent şi neîndemânatic. De obicei nu observam mănuşile lui Renny, nu mai mult decât observam lăbuţele pisicii. Le-am observat acum. Mă gândeam la Iris Meginnis, era fără griji, ducea o viaţă de studentă, nu se gândea la o dragoste sumbră, amulete de aur, temple dorice.

Simţeam o schimbare a presiunii atmosferice; am ieşit afară şi am chemat pisica. Giselle a alergat în casă şi s-a dus cu pas sigur într-un colţ. Nici nu a băgat în seamă mâncarea de pe masă. Nu era tipic pentru ea. Din nou prinsese ceva. Lăbuţe mici. O umbră gri.

— Chestia aia este vie? m-a întrebat Renny.

— Ucide tot ce prinde între colţi. Am scuzat-o pe Giselle.

E în firea ei.

Renny s-a dus şi s-a bătut cu pisica pentru a doua cârtiţă. Mica tigroaică şi-a înfipt colţii în mănuşa lui.

— Doamne, ce rea e. Dă-i drumul! i-a poruncit.

Pisica nu avea de gând să primească ordine, aşa că Renny a luat-o de după gât şi a scuturat-o puţin. Cred că Giselle era oripilată – eu o tratam de la egal la egal – a scos un fel de mârâit şi i-a dat drumul cârtiţei, apoi s-a ascuns la pândă, scuipând.

— Ucigaşo, am strigat după ea. Animalul meu favorit, draga de ea. Mă ataşasem de ea. Îmi făceam griji când nu apărea noaptea; aşteptam nervoasă în curte până când venea, atunci când avea chef. Mă privea de sus în jos. Apoi se freca de picioarele mele. Începusem să cumpăr smântână pentru ea. Semn prost. Niciun ataşament, acesta era motoul meu. Niciunul, deloc.

— Se văd urmele colţilor. Renny a ridicat cârtiţa.

— E moartă?

Pizza ni se răcea, dar m-am dus să examinez cârtiţa. Nu mai mişca.

— Mai am una afară pe verandă.

— Serios. O altă cârtiţă?

L-am dus pe Renny afară acolo unde lăsasem cutia de pantofi. Am ridicat capacul.

— Asta-i clar că-i moartă.

— Faci colecţie?

Am râs, dar nu era chiar o glumă, în cutia de pantofi era o cârtiţă ca o frunză căzută, ghemuită, aproape numai piele şi oase. Oare mă ataşasem de mica fiinţă sărmană? Mirosea a praf şi a pământ, un miros trist, amar.

— Ei bine, asta-i vie, a spus Renny despre cârtiţa de azi. A pus-o în buzunarul jachetei sale. Pariez că şi asta a fost vie. Doar făcea pe moarta. Ştii, e greu să-ţi dai seama.

Încă mai eram fetiţa care dorea moartea. Te atinge o singură dată şi te transformi în gheaţă. De două ori şi s-ar putea să dispari.

— Ai încercat să vezi dacă a murit înainte de a o arunca la gunoi? m-a întrebat Renny.

După toate câte făcusem în seara asta pentru el, Renny părea să mă acuze de crimă sau, dacă nu era asta, atunci de neglijenţă. Acelaşi lucru. Aveam clei pe mâini şi mă dureau buricele degetelor de la atâtea beţe de bambus care trebuiau prinse. N-avea cum să iasă bine: ca şi viaţa mea sau a lui Renny.

Eram supărată şi nu-mi puteam ascunde amărăciunea.

— Mai bine ne oprim aici cu proiectul, i-am spus. Dacă toate le fac pe dos, cum aş putea construi un templu?

— Deci vrei să scapi de mine? Asta este? De ce nu? Toată lumea vrea să scape de mine.

Era atât de sensibil încât o singură picătură de otravă îl afecta, un cuvânt, o privire, un ciob de gheaţă. Avea capul plecat. Se uita la cârtiţă. Am văzut ceea ce nu voia să văd: Renny era cu inima zdrobită. Cei ce seamănă se adună. Ştiam cum se simte.

— N-am vrut să spun asta, Renny. M-am dus la el, aproape. Singurul meu prieten. Vedeam că animalul respira uşor. Acum vedeam că una din urechi îi era ruptă pe jumătate.

I-am spus lui Renny despre Lazarus, nu totul, desigur, nu despre felul în care îl simţeam în mine, doar cum mă sculam din pat la ore ciudate, cu dorinţa de pleca acolo; i-am arătat doar puţin să poată vedea despre ce era vorba. Totuşi i-am spus prea mult. Ai grijă cui îi spui povestea ta. În timp ce stăteam pe verandă, amândoi simţind schimbarea vremii, genunchi lângă genunchi, am făcut greşeala să-i spun că Lazarus şi cu mine stăteam întotdeauna împreună în întuneric. Presupun că era ceva care nu-mi da pace. De îndată ce am spus-o, am ştiut că ar fi trebuit să-mi ţin gura închisă.

— Şi asta nu te sperie? Tu eşti suspicioasă indiferent despre ce este vorba, dar nu asta? E clar, este ceva ce Lazarus nu vrea să vezi. La naiba, aş vrea să fac şi eu la fel cu Iris. Dar nici în întuneric, nu aş putea să o înşel. Ceea ce este în neregulă cu mine ar deveni mai evident, în cazul meu, întunericul înrăutăţeşte lucrurile.

Renny s-a hotărât să-mi arate acest ultim efect al loviturii

de trăsnet asupra lui. Cel pe care nu l-a arătat nimănui. Aveam sentimentul că acesta putea fi secretul ascuns, enigma lui. Nu eram sigură că voiam să ştiu. Dar nimic nu-l mai putea opri.

Toată treaba era prea personală. Voiam să scap. Voiam singurătate. Voiam să-i spun să nu-mi arate. Voiam să spun că doar păream să fiu o persoană care era atentă şi interesată. Dar nu am făcut decât să stau lângă el fără să spun nimic, îngheţasem.

Renny şi-a scos mănuşile, îl auzeam dându-le jos; scotea strigăte de durere, pielea mănuşilor se freca de pielea lui distrusă. Şi atunci am văzut. Uimitor. Bucăţi galbene şi verzi străluceau pe pielea lui. Era atât de ciudat şi într-un fel foarte frumos. Se vedeau doar pe întuneric, aurul din pielea lui se ţesuse în el, de parcă ar fi fost o tapiserie. Aurul depăşea zona unde l-a ars ceasul şi inelul, de parcă metalul s-ar fi împrăştiat peste ambele mâini. Dar am înţeles de ce se temea de dragostea lui tot atât de mult pe cât o dorea: mâinile lui nu arătau ca ale unui om.

— Mi-au făcut o biopsie pentru a vedea dacă îl pot extrage, dar aurul s-a amestecat cu grăsimea şi ţesuturile de sub piele. Nu voi scăpa de el niciodată.

Cu grijă i-am luat mâinile într-ale mele. Îmi venea să plâng. Mă întrebam dacă oamenii cu leziuni au reuşit vreodată să treacă peste ceea ce le-a provocat trauma.

— Deci eşti din aur. E mai bine decât să ai o piele obişnuită.

— Da, chiar aşa. Sunt un ciudat. Renny s-a dus şi a aprins lumina de pe verandă. Stătea cu spatele la mine şi îşi trăgea mănuşile. La fel este şi el, pariez. Amicul tău Lazarus.

Cei ce se aseamănă se înţeleg. L-am crezut. Renny s-a întors către mine.

— Ascunde ceva, mi-a spus prietenul meu.

N-ar fi trebuit să-i spun niciodată. N-ar fi trebuit să-i vorbesc niciodată. N-ar fi trebuit să mă implic niciodată.

— Ei bine, atunci, sper să fie ceva la fel de frumos ca mâinile tale.

Renny m-a privit de parcă aş fi fost total nebună.

— Nu înţelegi? Nu ascunzi ceea ce crezi că este frumos. Ascunzi ceea ce nu este în regulă. Ascunzi că eşti un monstru.

Am lăsat baltă subiectul, dar era prea târziu. Anumite idei, odată născute, cresc în ciuda voinţei tale. Începusem să mă gândesc la lucruri rele.

— Ce crezi că mănâncă cârtiţele? m-a întrebat Renny în timp ce-l duceam cu maşina înapoi la universitate.

Desigur avea de gând să păstreze cârtiţa, să facă din fiinţa asta oarbă şi rănită animalul lui favorit. Şi atunci? Îi va vorbi cârtiţa? îi va îndeplini lui Renny trei dorinţe? *Scoate-mi aurul din mână, inelul de pe deget, ceasul de la încheietură?*

— Larve? Am încercat să ghicesc. Fratele meu ar şti, dar este prea ocupat ca să stea de vorbă cu mine.

— Mâncare din larve. A râs Renny. Prăjituri din larve.

— Probabil se vinde hrană pentru cârtiţe la magazinul pentru animale. Sau încearcă la magazinul Acres' Hardware. Pare să aibă orice.

Mă gândeam la Ned care păstra mâncare pentru liliecii care îşi aveau cuibul în podul nostru. Făcea un amestec de seu, miere şi fructe şi îl lăsa în streaşină, îmi ascundeam capul sub pernă, dar el îi urmărea de la fereastră.

Ei pot găsi hrana fără să vadă încotro se îndreaptă, mi-a spus fratele meu. *Atât de ascuţite simţuri au. Zboară prin întuneric fără să vadă.*

Noaptea era linişte la universitatea din Orlon. Totuşi, mă simţeam de parcă l-aş fi dus pe Renny unde nu trebuia. Acesta era durerea lui. Campusul atât de elevat, atât de perfect, iar el se descompunea. O adevărată prietenă i-ar fi croşetat lui Renny nişte mănuşi din ierburi şi piele de cârtiţă; dacă ar purta astfel de mănuşi trei zile la rând, s-ar vindeca. Prima fată care ar trece pe lângă el în cafenea s-ar îndrăgosti de el, şi ea ar fi Iris. Iris Meginnis s-ar uita la el cu adevărat, l-ar vedea cum este în inima lui, iar când va vedea cât de mult o iubeşte, ar fi atât de emoţionată, încât ar începe să plângă.

Renny a dus mâna la buzunar după cârtiţă. Avea dreptate în privinţa mea. Probabil m-aş fi gândit că nu mai putea fi ajutată şi aş fi aruncat-o într-o cutie de pantofi împreună cu cea de dinaintea ei, pentru a deveni piele şi oase, o altă frunză răsucită. Nu aş fi verificat nici dacă îi mai bătea inima.

— E încă în viaţă, mi-a spus Renny.

— Nu putem avea pretenţii mai mari. Nu-i aşa?

— Uită ce am spus despre Lazarus. Poate am fost invidios că ţi-ai găsit pe cineva.

De parcă aş fi putut uita. Dacă era un singur punct negativ, mă agăţăm de el. O plută de salvare construită din îndoială şi teamă.

— Aşa e. Nu-ţi face griji, încercam să înveselesc situaţia. Şi n-avem de gând să ne căsătorim în viitorul apropiat. Nu este dragoste, Renny. Nu-i deloc aşa ceva.

— Sunt fericit pentru tine. Indiferent ce este. Crede-mă. Chiar era. Putea fi cu inima zdrobită şi era totuşi fericit pentru altcineva.

— O voi uita pe Iris. Era o idee stupidă să-i dau templul. Sau să mă gândesc că m-ar vrea. Cum ar putea cineva avea o relaţie cu un monstru?

— Nu eşti un monstru.

Simţeam ceva cald în ochii mei. Era compasiune. Ceva ce nu voiam să simt.

— Uite, Renny, chiar dacă nu va fi Iris, altcineva va considera că eşti perfect aşa cum eşti.

S-a uitat la mine şi am ştiut că indiferent ce spunea, încă mai spera. Voia să creadă.

— Ai încredere în mine, i-am spus.

— Poate ai dreptate, mi-a zis.

— Ştii doar.

Aproape m-am convins pe mine însămi. Renny a coborât din maşină şi a mers cu spatele ca să poată să-mi facă semn cu mâna.

— Monştri din toate ţările, uniţi-vă. Şi a ridicat un pumn înmănuşat în aer.

— Du-te şi studiază sau fă ce vrei, i-am strigat. S-a dus la

cămin. A dispărut, dar nu complet. Pentru că încă mai era cu mine. Sugestia lui Renny era tot timpul în reluare în mintea mea şi devenea din ce în ce mai pregnantă. Dar dacă Lazarus chiar ascundea ceva? Dar dacă era într-adevăr un monstru? Omul pe care credeam că îl cunosc putea foarte bine să fie o creaţie a imaginaţiei mele, un urs, un şarpe sau o broască cu ţepi. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mai multe întrebări îmi puneam. Era posibil să cunoşti pe cineva cu adevărat? Poate cunoaşterea să te rănească, să-ţi străpungă inima, să-ţi frângă oasele?

În loc să merg acasă, m-am dus la bibliotecă. Să-i ia dracu' pe oameni, întotdeauna m-am simţit mai în siguranţă cu poveştile decât cu cei în carne şi oase. Am intrat prin spate, apoi am încuiat uşa în urma mea. În bibliotecă, aerul era cald şi umed; nu era de mirare că paginile ediţiilor mai vechi se îngălbeneau. Am aprins veioza de pe birou. Un mic cerc de lumină galbenă. Frances a lăsat biroul în ordine şi bine aranjat, aşa că am fost atentă să nu deranjez nimic, în sală era un aer greu; în timpul zilei porneau vechea instalaţie de aer condiţionat, dar acum praful se aşeza peste tot. Am tuşit şi s-a auzit ecoul.

Frances îşi aşezase pe birou fotografii cu nepoate şi nepoţi, cu un câine negru pe nume Harry, cu canalele din Veneţia, unde îşi petrecuse vacanţa anul trecut. Pe biroul meu, nimic. Nimic evident, cel puţin. Doar imaginea invizibilă pe care întotdeauna o purtam la mine, a mea, fata care a bătut din picior pe verandă, respiraţia ridicându-i-se ca un fum, un mic animal, cu părul negru lung căzându-i pe spate, stelele de pe cerul negru fixate pentru totdeauna la locul lor, gheaţa pentru totdeauna strălucind, mai tare decât stelele.

Auzeam bondarii lovindu-se de plasa de la ferestre. Am auzit un suspin, de parcă erau cărţile cele care respirau. Simţeam că acolo era locul meu. Aici era locul unde trăiam. Tot ceea ce se întâmplase sau urma să se întâmple era un vis de un oarecare fel. Apoi am auzit o bufnitură. Mi-am ţinut respiraţia. Un zgomot real. Asta m-a făcut să revin la

realitate. Poate voiam să fie real. Poate voiam să fie din această lume. Îmi era teamă că un hoţ încerca să pătrundă în bibliotecă. Totul era pe gratis aici; nu era nimic de furat. Oricine era destul de nebun să intre aici prin efracţie, era destul de nebun să facă şi altceva.

M-am retras în întuneric. S-a auzit un clinchet şi am respirat mai uşurată. Nu era o efracţie, era un retur. Mi-am dat seama că un cititor a returnat o carte prin fanta specială din uşă. Nimic altceva. M-am apostrofat singură pentru că am fost atât de idioată şi m-am dus la uşă. Nu era nimic de care să-mi fie teamă. Pe alee, am văzut o persoană îmbrăcată în alb. Mergea cu picioarele goale pe ciment. Avea părul blond şi se grăbea foarte tare. În stradă era parcată o maşină, cu motorul pornit. Noaptea era întunecată, neagră ca un bondar. Nu am putut să-mi dau seama cine era până când nu s-a deschis portiera şi s-a făcut puţină lumină. Femeia era cumnata mea.

M-am uitat după ea până a dispărut maşina. Inima îmi bătea cu putere. Prea repede. Prea tare. O viaţă-ntreagă am trăit de parcă aş fi fost complice la o crimă. Nu era nimic nou pentru mine. Eram laolaltă cu cei care doreau moartea, o mincinoasă, o păstrătoare de secrete. Eram o asistentă a morţii, fără prea mult talent înnăscut. Un lacheu, o proastă, o salvatoare ale cărei acţiuni au dus la tragedii. Un pas, o dorinţă, o greşeală, o noapte de gheaţă. Şi acum o văzusem pe cumnata mea, Nina, grăbindu-se spre maşină şi plecând în noapte. Mi-am dat seama că era îmbrăcată într-o cămaşă de noapte.

Cartea pe care a aruncat-o în cutia pentru returnările de noapte; când am ridicat-o, încă mai era caldă de la atingerea ei. Am luat cartea cu mine şi am ieşit pe uşa din spate, unde îmi parcasem maşina în întuneric. M-am întors prin campus şi întâmplător sau nu, m-am trezit pe strada fratelui meu. Poate am vrut să mă asigur că nu Nina fusese la bibliotecă, ci o persoană care semăna cu ea. Vedeam în interiorul unora dintre case, pline de lumină galbenă şi de viaţă. Casa fratelui meu, totuşi, era în întuneric. Toată lumea dormea, înăuntru, toată lumea era în siguranţă.

Maşina pe care o văzusem era parcată pe aleea din faţa casei. Poate nu a folosit-o în această seară, nu eram prea sigură că voiam să ştiu. Nu am îndrăznit să cobor şi să ating capota maşinii să văd dacă mai era caldă.

Deasupra mea era un felinar: când m-am uitat la carte, pe copertă avea titlul: *O sută de feluri de a muri.* Era un manual pentru sinucigaşi la care deseori apelam în New Jersey, atunci când Jack Lyons îmi telefona pentru a-i da o informaţie. Am simţit ceva în gât. Am crezut că întotdeauna toţi cei care sunt asemănători se recunosc unii pe alţii, dar se pare că m-am înşelat în totalitate în privinţa Ninei.

Mă uitam la bondarii care zburau prin întunericul curţii lor. Mă întrebam dacă Nina a ajuns acasă şi s-a strecurat în pat alături de fratele meu, dacă acesta a observat că ea fusese plecată, dacă a observat că picioarele ei albe erau reci. Acum mi-am amintit că în ziua de dinainte de moartea mamei, fratele meu şi-a petrecut toată ziua pregătindu-i un cadou. Era o carte din hârtie ieftină, legată cu şireturi. Când l-am întrebat ce era, mi-a spus că era povestea vieţii lui. *E o prostie,* i-am replicat. Nici nu m-am uitat la el ca să văd dacă l-am făcut să sufere. *Cui îi mai pasă?* Eram geloasă. Ştiam că o carte era ceva real. În acest caz, dragostea lui era acolo pe hârtie, legată cu şireturi, oferită de bună voie mamei noastre. De aceea am fost atât de rea cu Ned. Eu nu aveam nimic. Nici măcar nu mă gândisem să-i dau un cadou. Nu mă gândisem deloc.

Casa în care locuisem în New Jersey putea, fără probleme, să încapă în sufrageria în care locuia fratele meu acum. Avea o structură frumoasă, chiar şi pe întuneric, înainte de această seară îmi imaginam că Ned şi Nina dormeau bine noaptea, un somn logic, fără vise, dulce. Acum, prin întuneric, vedeam o femeie aşezată pe peluză. Soţia fratelui meu. În cămaşa ei de noapte era aproape invizibilă. Dar era acolo. Era Nina. Nu se mişca deloc. Am încercat să mă retrag repede, dar m-a văzut. Am plecat cu luminile stinse. Poate asta nici nu s-a întâmplat vreodată, poate mă înşelasem, dar când m-am întors să privesc în oglinda retrovizoare, am văzut că se uitase la mine şi nu

părea să-i fi păsat. S-a uitat drept prin mine, de parcă nici nu o mai interesa această lume, de parcă tot ce conta nu mai putea fi văzut cu ochiul liber.

Capitolul patru.
Adevărat

I

Oamenii îşi ascund adevărata natură. Am înţeles; chiar am aprobat aceasta. Ce fel de lume ar fi asta dacă oamenii ar sângera pe trotuare, dacă ar plânge pe sub copaci, ar pocni pe oricine dispreţuiesc, ar săruta străinii, s-ar arăta aşa cum sunt? Ia-ţi o capă, aşa e bine, exact ceea ce trebuia să faci; prezintă o deghizare, exteriorul tău, cel pe care vrei ca lumea să-l ia ca atare. Cumnata mea era un exemplu perfect: matematiciană senină, aproape fără cusur, care, atunci când majoritatea oamenilor buni erau în patul lor, mergea cu maşina pe străzi liniştite în cămaşă de noapte, după ce studiase cele o sută de feluri de a muri. M-am hotărât deja să nu spun nimănui despre faptul că o văzusem la bibliotecă. O mincinoasă la fel ca toată lumea, gata să se prefacă că nu ştiam despre breşa din realitatea vieţii ei, ora târzie, uşa bibliotecii, cartea despre tristeţe din mâinile ei.

Absint, cu asta începea cartea – ingerat, desigur. Anemia provocată de refuzul hranei, anonimitate, arsenic, asfixiere, barbiturice (zdrobite în budinci ori sos de mere pentru a ajuta la digestie), înţepături de albină (a se vedea viespi, a se vedea cuiburi, a se vedea alergii), beladonă, spânz negru (fiert în ceai), maşini (accident, asfixiere), artere coronariene (cuţite, lame, pixuri), moarte prin înec, cădere de la fereastra deschisă (etajul opt sau mai sus), foc, sobe cu gaz, răniri prin împuşcare, spânzurare, heroină, moarte

prin îngheţ, iederă otrăvitoare (pulverizată sau fiartă în supă sau ceai), ciumăfaie, Oxycontin, busuiocul cerbilor, punga de plastic pe cap (a se vedea moarte dublă, a se vedea supradoză de siguranţă), cucută, rădăcină de cârmâz, eleşteie şi lacuri, moarte provocată de incidente cu poliţia (a se vedea urmăriri cu maşina, beţie în public, tulburarea ordinii publice), toalete publice, camere de motel, sedative, să te găseşti în locul nepotrivit la momentul nepotrivit, stimulente, moarte în urma unei dorinţe spuse.

Din noaptea aceea la bibliotecă, am mai văzut-o pe Nina doar în trecere, o dată la piaţă, o altă dată la cafenea în timp ce luam prânzul împreună cu Renny; în ambele cazuri mi-a făcut veselă cu mâna. Eu pur şi simplu i-am răspuns cu acelaşi gest şi mi-am văzut de treaba mea de parcă nu aş fi răsfoit *O sută de feluri de a muri* înainte de a pune cartea pe raft, ca şi cum cumnata mea nu ar fi stat pe treptele bibliotecii în cămaşa de noapte. Cartea era de la secţiunea Ghiduri.

Adevărul este că nu voiam să mă amestec. De ce trebuia să mă ating de viaţa unei persoane, să-i spun cuiva să o ia la dreapta în loc să o ia la stânga, pe lângă drum, şi nu pe drum? Implică-te şi ai să greşeşti. Inevitabil. Cine ştie ce efect poate avea sfatul tău, interesul tău, dragostea ta? începe şi s-ar putea să fie imposibil să te opreşti. Asta era ce se întâmpla cu Lazarus. Luasem doar o mărgică de îndoială pe care Renny a aruncat-o neglijent, şi am făcut un întreg şirag de perle roşii, invizibile pentru ochii mei, dar care era strâns în jurul gâtului meu, sugrumându-mă.

Cine era, de fapt? Aceasta era problema. Ce însemna să ai un iubit care te îmbrăţişează numai pe întuneric? Cine voia să ascundă nu numai eul său profund, ci şi tot ce era la suprafaţă? Nu cineva bun, cu siguranţă; nimeni în care puteai să ai încredere. Ceva, pe neaşteptate, te va muşca şi te va doborî la pământ. Ce uşor era să fii deconcertat de anumite lucruri. De aceste lucruri. Perle roşii. Adevăr. Ceea ce nu vrei să ştii trebuie să ştii, trebuie să ţii în palma mâinii tale. Prinde cu mâna urzica, viespea, ciobul de sticlă.

Fă-o. Apoi suportă consecinţele.

Ori de câte ori l-am întrebat pe Lazarus cum era să fii mort, râdea. *Ţi-am spus, n-o să vorbim despre asta.* Avea propriile reguli: asta, dar nu aia. În întuneric, toată noaptea, dar niciodată pe lumină. Dar, nu mă voi da bătută. Când m-am dat eu bătută? spuneam în şoaptă şi îl îmboldeam ca o soţie sâcâitoare, ca un copil care nu renunţa. Dă din picior, fetiţo. Taie-ţi părul de ciudă. Ia ceea ce vrei. Nu renunţa. Croieşte-ţi drum, imploră, plângi.

Au fost şi membri ai familiei la ceremonie? O gaură neagră? Timpul s-a extins la infinit sau era o singură bubuitură, buf! şi gata, la fel ca pasa pe care o face un magician cu batista deasupra unui iepuraş şi apoi acesta s-a dus, s-a dus, s-a dus?

A râs de mine. Erau vreo 38°C în acel moment, iar noi eram în bucătărie, cu jaluzelele trase. Lazarus purta o cămaşă albă cu mâneci lungi. Acum am observat: toţi nasturii erau închişi.

— De ce nu trăieşti clipa?

Lazarus şi-a pus braţele în jurul meu, m-a tras la pieptul său fierbinte şi mi-a şoptit la ureche. Vocea lui febrilă mă topea. L-am simţit lângă mine, coapsă lângă coapsă şi în acel moment am crezut că îl ştiam, într-un fel. Fierbinte, noapte, sex, sărut, piele, muşchi, căldură. Felul în care îi simţeam braţele în întuneric. Fiecare coastă. Scară, cuşcă, a lui, a mea. Mărimea şi căldura lui în mine. Cuvintele pe care le spunea şi care nu erau deloc cuvinte. Felul în care mă dorea. Nu era asta îndeajuns? Nu era asta dragoste? Tot ce se ştia despre asta era aici: ritm cardiac rapid, mintea dispusă la a crede orice; ea tânjeşte după întuneric, îl vrea când nu este alături de el, urcă în maşină la orice oră din noapte, merge pe drumuri întunecate. Mai multe simptome? Un puls ridicat, centrul eului se mută mai jos, în abdomen, sex, coapse, lipsa gândirii, lipsa acţiunii, lipsa singurătăţii, lipsa prezenţei tale, lipsa diferenţei dintre interior şi exterior. Toate semnele. Suficiente dovezi ale unui ataşament.

Şi totuşi mai era ceva. Forţa unei singure idei din mintea

mea. Ce era ascuns, ce nu era. În mintea mea era o bandă magnetică, una care nu putea fi dată înapoi. Era vocea unei păsări, şoapta unor cârtiţe: *Află.*

Nu se găseşte asta în miezul oricărei poveşti? Căutarea adevărului. Nevoia de a şti. Rupe pielea de focă, de măgar, penele, cătuşele. La lumina lunii, a stelelor, a lanternei, la lumina albastră. Oare nu asta voiau toţi: să vadă şi să audă. Dă jos vălul de pe ochii mei. Pietrele din urechile mele. Învârte-mă de două ori. Spune-mi. Indiferent de consecinţe. Nu contează preţul. Cel puţin nu până când este plătit. Cel puţin până când preţul te orbeşte, te asurzeşte, te arde de vie.

Data următoare, când m-am dus la Lazarus, am aruncat o privire pe rafturile de cărţi din sufragerie în timp ce el lucra în birou. Plătea facturile. A băut ceaiul cu gheaţă pe care i-l pregătisem eu. Ocupat. Având încredere în mine. Dintre toţi oamenii. Rafturile erau pline de praf. Toată camera era. Lumina albastră, lumină de lanternă. Nicio carte nu mai fusese atinsă de multă vreme. Ca bibliotecar îmi dădeam seama de astfel de lucruri, ce se întrebuinţa, ce era inutil. Stratul de praf, felul în care cărţile erau aranjate pe raft, nedorite şi nefolosite. Am trecut de la un raft la altul. Mai mult cărţi de călătorie. Ghiduri ale Franţei. Muzee din New York. Sate peruviene. Un raft întreg cu Italia. Toate în ordine alfabetică, atât de ordonat puse, atât de pline de praf. Un muzeu al cărţilor.

Lazarus a venit în cameră şi mi-a luat mâinile şi genunchii.

— Te pregăteşti pentru mine? m-a întrebat.

A râs. Am râs şi eu.

Ar fi trebuit să fiu jenată; era atât de multă tensiune sexuală între noi doi. Mă întrebam cum ar fi dacă n-am avea nevoie de gheaţă, de apă, de tot frigul acela. Dacă am avea doar o jumătate de şansă, nu ne-am opri niciodată; poate ne-am înfierbânta unul pe celălalt până ne-am transforma în cenuşă, în praf, ne-am înroşi ca fierul încins.

— Mă uitam la cărţi. M-am uitat în altă parte, întotdeauna făceam aşa atunci când nu aveam încredere în ceva sau în

cineva.

— Nu vezi destule la bibliotecă? Asta este? Era aproape de mine, cu mâinile pe talia jeanşilor mei, cu degetele destul de aproape de piele ca să mi-o ardă.

— Dacă ai de gând să-mi citeşti, atunci ia o poveste de citit la culcare. A zâmbit, ştrengăreşte, îmi plăcea zâmbetul acela, îmi plăcea ce voia să spună. Cred că m-am înroşit. Faţa îmi era roşie probabil.

Nu de ruşine. De dorinţă. Toată dorinţa pe care o aveam în mine, atât de multă încât nu o puteam ascunde. Ne-am petrecut aproape tot timpul în cadă; am făcut dragoste cam cum trebuie să facă şi peştii, în valuri, în frig, cu pielea tremurândă făcută solzi. Când ne aflam în pat, stăteam pe o pătură de gheaţă pisată. Degetele mi se învineţeau; nu-mi păsa. Oricum nu simţeam cu ele, doar atunci când îl atingeam.

I-am fluturat o carte în faţa ochilor. Mirosea a câmp verde, vin roşu, lumină solară. Mirosul subtil al cernelii tipografice.

— Te interesează Italia?

— Mă interesezi tu.

Se gândea probabil că acesta era răspunsul pe care îl voiam. S-ar fi putut să fie aşa. S-ar fi putut foarte bine să fie aşa. Doar că nu era.

— Serios. Ai atât de multe cărţi de călătorie. Nu o să-mi dispari, nu-i aşa? La Roma sau la Florenţa? Ai putea să-ţi găseşti o altă femeie, una drăguţă.

Mi-a luat cartea din mână. Mai putea să mă privească cineva în felul acesta?

— Pe tine te vreau.

L-am crezut. Ar fi trebuit să mă opresc. Dar deja începuse, planul pe care îl aveam, nevoia pe care o aveam, direcţia înspre care ne rostogoleam, mijlocul poveştii noastre, cea mai periculoasă parte, când orice se putea întâmpla.

Lazarus a suflat praful de pe carte şi a pus-o înapoi pe raft. Cărţile erau în ordine, pe oraşe, pe ţări. A pus cartea în secţiunea America de sud. Nu-i păsa de ordine. Brusc am

avut senzaţia că nu mai văzuse cartea aceasta niciodată. Aceasta sau oricare alta de pe raft.

— Poate ar trebui să mergem undeva. Voiam o reacţie. Cam cum fac copiii când ating cu un băţ lucrurile moarte. Viu sau mort? Rău sau blând? Vorbesc serios. Undeva unde n-am mai fost niciodată.

S-a uitat la mine. Cu zece ani mai tânăr. Genul de bărbat care nu ar fi trebuit să-şi piardă timpul cu mine niciodată. Frumos. Nu ştia el asta? Nu s-a privit niciodată în oglindă? Sau, de fapt, el pe mine nu mă vedea? Să fie o orbire de moment – eu nu vedeam culoarea roşie; el nu vedea urâţenia, înşelăciunea?

Dar simţea că ceva nu era în regulă. Plutea în aer, la fel ca firele de praf sau musculiţele. Avea o cută între ochi. De parcă încerca să-şi dea seama dacă vorbeam despre plecare când tot ce ne doream trebuia să fie aici.

— Hai să mergem în bucătărie, mi-a zis. Am pregătit masa.

Pur şi simplu aşa direct. Nu era interesat. Următorul subiect. *Aici şi acum.* Prânzul la masă. Ca nişte ţipi normali.

Am mers după el pe hol. Aveam sentimentul că eram goală pe dinăuntru, de parcă cineva ar fi luat şi puţinul pe care-l mai aveam în mine şi l-a spulberat în vânt. Acum eram sigură – niciodată nu citise cărţile pe care le avea pe raft.

Pentru prânz pregătise o supă de roşii. Şi lui îi plăcea rece, cu gheaţă. Şi-a turnat un pahar de suc proaspăt de portocale.

— Vitamina D, mi-a spus.

Trebuia să se gândească la astfel de lucruri. Avea tenul deschis; niciodată nu stătea la soare. Aveam senzaţia că dispare din faţa ochilor mei. Mă gândeam la muncitorul agricol care aproape că credea că lucra pentru un monstru.

M-am aşezat la masă. Nu aveam multe să ne spunem. Afară înserarea se apropia ondulându-se, printre nori, în valuri de lumină albastră, îmi simţeam inima zdrobită, iar eu nici nu ştiusem că aveam o inimă care să fie zdrobită.

Acesta este pericolul când ajungi la mijlocul povestirii. S-

ar putea să afli mai multe decât ai fi vrut să ştii vreodată.

Stăteam în bucătărie şi ne uitam la lumina care se stingea peste livadă. Tot acel albastru, toată acea lumină, în cazul în care rămâneam, spălam vasele, iar el îşi odihnea mâinile pe gheaţa din frigider, apoi venea la mine şi mă atingea până când ardeam toată. Dădeam drumul la apă să curgă. Îmi puneam mâinile reci şi umede în jurul lui. Dar nu aşa ceva s-a întâmplat în acea zi. Ne îndreptam către *după; atunci* şi *acum* şi *în curând va fi* deveneau domenii diferite.

Aceasta a fost fericirea, iar noi nu ştiam. Am trecut pur şi simplu mai departe. Habar n-aveam. Pas cu pas.

Simţeam că mă înţeapă ceva, ceva ascuţit. Ne trezeam din visul din bucătărie, după-amiaza, când ne doream unul pe celălalt. Când se întuneca, de obicei ne duceam în dormitor, în baie. Eram fericiţi o noapte. Acum eram obosită. Am avut o zi lungă. Iar noi încă terminaserăm. I-am spus că nu mă simt bine. Trebuia să dorm. Nu eram pregătită să aflu nimic, presupun. Nu încă. Simţeam că adevărul va răsturna situaţia.

— Îmi pare rău, i-am spus când m-a condus pe verandă.

— De ce îţi pare rău?

Pentru nimic. Pentru tot. Pentru tot ce eram pe cale să fac.

— Pentru că sunt obosită.

M-a luat în braţe şi m-a sărutat până când am simţit că-mi arde gura. Fără gheaţă. Nu azi. Mi-a dat drumul, m-a privit.

— Nu am vrut să te rănesc, a spus Lazarus.

Toţi spun aşa, iar apoi pleacă mai departe şi te rănesc. Când m-am întors acasă, mă simţeam nefericită.

Pierdusem ceva, o simţeam la fel de sigur ca atunci când am pierdut capacitatea de a vedea culoarea roşie, o culoare ce nu mi-a plăcut niciodată, una pe care o evitasem. Acum fiecare nuanţă a dispărut împreună cu ea, s-a topit, nu doar roşu stacojiu, roşu carmin şi roşu cinabru, dar chiar ruginiul părea gri; obiectele de cupru şi de bronz erau plate fără tonurile lor de roşu. Fără culoarea roşie, zorile de zi erau lăptoase, rubinul nu mai avea valoare.

Nu mai aveam încredere în el. Aceasta era pierderea. Căzută ca o piatră într-un lac. În niciun cuvânt pe care l-a spus, în nicio carte citită de el, nicio partidă de sex, în niciun sărut şi nicio privire, în niciun bol de supă, în nimic.

Am mers acasă şi acolo era pisica mea, dând din coadă, la pândă lângă muşuroi. Fiecare floare era albă ca varul. M-a ignorat când am luat-o pe alee, dar a venit fugind când am deschis uşa verandei cu plasă. Prieten din interes. Trebuia hrănită. Ştia ce voia; eu nu ştiam dacă toarce sau dacă îi chiorăie stomacul de foame în momentul în care se freacă de picioarele mele.

Veranda mea. Cheia mea. Casa mea. Nimicul meu.

Mai era cutia de pantofi, peste o altă cutie plină cu ziare vechi, pungi, şi alte lucruri disparate. Nu eram hotărâtă să îngrop cârtiţa şi nici nu puteam să o arunc la gunoi. M-am gândit la Renny. Mai lucrasem la templul doric şi era aproape gata. Trebuia să-l termine şi mă sunase, încercând să stabilească o dată când puteam să ne întâlnim. Dar eram ocupată, preocupată de altceva decât să-l ascult vorbind despre orele lui de la universitate sau ce bine o ducea şi cum lua în greutate cârtiţa pe care a salvat-o cu smântână şi larve. Am fost de acord să lucrez cu el duminica următoare, dar va trebui să aştepte până atunci. Aveam propriile mele probleme la care să mă gândesc.

M-am uitat în cutia unde se afla cârtiţa moartă. Nişte furnici ajunseseră la ea. Era un miros de piele jilavă, pământ, putreziciune. Nimic drăguţ. Nimic de păstrat. Privind la cutie, mi-am dat seama că nu puteam să renunţ la ea; nici măcar la asta. Am fost aşa toată viaţa, ţinând totul strâns. Nu puteam renunţa la nimic.

Cu excepţia lucrurilor care contau cel mai mult.

Am avut o întrevedere cu doctorul cardiolog, la scurt timp după aceea. Craven. Omul care a insistat că aveam o inimă. Ultima dată când m-am întâlnit cu el, am făcut prostia să mă plâng de o durere în piept, iar acum mi-a pus un monitor pe care trebuia să-l port douăzeci şi patru de ore.

— Ai aritmie, şi chiar dacă nu este neobişnuit în cazul

celor care au trecut prin experienţa unei lovituri de trăsnet, e bine să fii supravegheată.

— Este o problemă congenitală care nu a fost observată până acum? Mă gândeam la personajul acela înspăimântător din Andersen, a cărui inimă este străpunsă de un ciob de gheată.

— Eşti cât se poate de normală, luând în considerare circumstanţele, a spus Craven. Trebuie doar să te ţinem sub observaţie. Pentru orice eventualitate.

Anunţasem la bibliotecă că nu mă simţeam bine, pentru a petrece cât mai mult timp la livadă cu Lazarus. Epuizasem toate scuzele. Stare de vertij, urechi ţiuind, dureri în braţ, într-o parte, peste tot. Suferinţele mele erau cel puţin pe jumătate adevărate, aşa că sentimentul de vină nu mă prea deranja, poate că ar fi trebuit. Obsesia m-a împins, presupun. Să-ţi lipsească cineva, ceva. Riscuri pe care orice persoană şi le asumă din senin, minciuni atât de uşor de spus. Frances York nu m-a luat niciodată la întrebări sau nu s-a plâns. Generozitatea ei ar fi trebuit să mă facă mai puţin egoistă, dar nu a fost aşa. După vizita la doctor, m-am dus drept la serviciu. De îndată ce am parcat şi am intrat, am descoperit că abia aşteptam să mă întorc, îmi lipsise, de fapt. Toate acele cuvinte în care nu puteai avea încredere erau nevorbite aici, erau tipărite în siguranţă şi legate bine.

— Te simţi mai bine? m-a întrebat Frances când am sosit de la doctor. Era târziu, mult mai târziu decât ora la care ar fi trebuit să fiu prezentă dacă aş fi mers la serviciu în mod regulat. Vremea era caldă şi umedă şi vechiul aparat de aer condiţionat nu prea făcea faţă.

— Sunt bine.

O, desigur. Doar bolnavă după sex, după dragoste, după minciuni.

Frances mă studia. Poate îşi pierdea ea vederea, dar avea mintea ascuţită.

— Chiar aşa?

Mi-am ridicat tricoul şi i-am arătat lui Frances aparatul prins de pieptul meu.

— Şi ţi s-a spus că poţi veni la serviciu?

Ei bine, asta a fost şansa mea, aşa că am profitat.

— Probabil că nu. Am aritmie, în felul acesta mi se poate monitoriza inima. Dar mă simt ca un cal prins în hamuri. Sau ca un catâr.

— Cred că ar trebui să mergi acasă şi să te odihneşti, mi-a spus Frances.

Mă gândeam la Falada, acel cal credincios care nu putea să nu spună adevărul Prinţesei gâştelor, chiar dacă i s-a tăiat capul. Cred că am avut un moment de remuşcare, o scânteie de onestitate. M-a cuprins în timp ce eram în spatele cartotecii.

— Vreau să fiu aşa cum eram.

A fost o prostie să o spun cu voce tare. Nici nu ştiam ce voiam să spun. Eul acela care am fost, unde, când? Ieri? Ziua de dinainte ca mama să plece? Minutul de dinainte ca Renny să sugereze că Lazarus ascundea de mine adevăratul său eu?

Frances îşi făcea griji.

— Orice recuperare ia timp. Nu trebuie să te grăbeşti. Fiind atât de îndatoritoare, înrăutăţea lucrurile. Nu-i de mirare că mă ţineam departe de bunătatea oamenilor; îmi făcea mai mult rău. Poţi să lupţi împotriva cruzimii, cu unghiile şi cu dinţii, dar compasiunea te copleşeşte, te ia cu totul, te face să fii conştient de toate greşelile.

Mi-am dat seama că nu ştiam absolut nimic despre Frances, cu excepţia informaţiilor pe care le culesesem din fotografiile de pe biroul ei. Probabil şi ea credea că mă cunoaşte. Presupun că a văzut ce gol era spaţiul meu de lucru şi şi-a făcut propriile impresii. Sărmana, fără niciun fel de fotografii, fără obiecte personale, fără viaţă personală. Iar acum harnaşamentul acela care înregistrează inima ei care bătea aiurea – de ce, se adăuga altor fapte deja demne de milă: tunsoarea aia băieţească la o femeie matură, felul în care îngenunchează lângă grămezile de cărţi, de parcă ar avea de plătit păcate grele, şi groaznica ei piele palidă. Sărmana fiinţă. Biata de mine.

Mă gândeam în continuare la cărţile acelea ciudate de pe

rafturile lui Lazarus. Am fost atât de sigură că poveştile noastre erau asemănătoare, iar acum nu mai eram sigură de nimic. Nu am început să caut până nu a plecat Frances să ia ceva mâncare la pachet. Şi nişte salată pentru mine. Ceva complicat, am avut eu grijă de asta, astfel încât să fiu sigură că dura ceva timp până când cei de la cafenea o vor prepara Feta, ceapă, salată creaţă şi măsline. Şi fără ardeii aceia de un roşu închis.

— Eşti sigură că asta vrei, dragă?

Deloc. Dar eram sigură că o asemenea comandă îmi va da destul timp să fiu singură. Eram pregătită să încep investigaţiile; căutam urme. Am urmărit-o pe Frances până a plecat, apoi, repede, am luat fişa lui Lazarus. Seth Jones într-adevăr împrumutase ghiduri. Îl interesau deserturile, America de Sud, Florenţa, Roma şi Veneţia, îi ţineam fişa în mână şi mă uitam la titluri. O fişă destul de normală, cu excepţia unei însemnări în partea de sus a fişei. CONTINUARE. Aceasta nu era singura lui fişă.

Am pus-o înapoi în cartotecă. Deoarece am constatat că o fişă e pe numele lui Iris Meginnis; aceasta trebuie să fie Iris a lui Renny, fata visurilor lui. Ce putea găsi ea aici şi nu găsea la biblioteca universităţii? Poate doar avea nevoie de mai mult timp – noi permiteam împrumuturi pentru o lună, iar la universitate termenul limită era de două săptămâni. Împrumutase *Odiseea* şi *Iliada*. Îşi lua licenţa în literatură clasică? Era un cititor încet? O fată care prefera fiinţe mitologice?

Poate ar fi trebuit să notez numărul de telefon al lui Iris pentru Renny, dar mă grăbeam. Frances urma să se întoarcă în curând. Se apropia ora mesei. Am luat o lanternă şi am coborât la subsol, în depozit. Erau acolo cutii cu cărţi îmbibate cu apă, de pe vremea când au plesnit ţevile iar Frances a solicitat ajutorul localnicilor să o ajute să salveze ce se mai putea, în fundul sălii, în sfârşit, am dat de vechea cartotecă cu utilizatorii. Am deschis prima cutie şi am făcut o sortare rapidă prin harababura aceea. Multe nume aparţineau rezidenţilor de la căminul pentru bătrâni. Zeci de fişe îngălbenite, liste de cărţi împrumutate care

aparţineau aproape tuturor cu o vârstă de peste şaizeci şi cinci de ani care au locuit în Orlon. Iar apoi, Seth Jones. Am ridicat fişa în lumina care se filtra înăuntru prin singura fereastră. Mai multe cărţi de călătorie, Africa, Hawai, numere din *Naţional Geografic*. Încă o dată, nu era adevărat, CONTINUARE.

Am trecut la următoarea cutie, conţinea cele mai vechi fişe. Majoritatea acestor fişe aparţineau unor persoane deja decedate; *decedat* era înscris pe multe dintre ele cu scrisul citeţ al lui Frances, apoi mai era un scris pe care nu-l recunoşteam, care presupun că aparţinea unei bibliotecare dinainte de Frances. M-am uitat prin toată cutia; până la urmă, l-am găsit pe Seth Jones. Prima zi când a împrumutat prima carte de la bibliotecă era înscrisă cu cerneală albastră, acum aproape patruzeci şi cinci de ani. Cu siguranţă, acesta a fost bunicul lui Lazarus. Seth Jones ar avea şaptezeci de ani acum, nu ar fi un tânăr frumos care doar rareori ieşea din casă, cineva cu zece ani mai tânăr decât mine, un bărbat care era foarte fierbinte, cu ochi de cenuşă, cineva care ascundea ceva, totul, inclusiv cine era.

Până când s-a întors Frances cu mâncarea noastră, eu aranjasem cutiile, le-am pus din nou unele peste altele, apoi m-am spălat pe mâini de praf. Fişa de lectură a lui Seth Jones era ascunsă în sertarul biroului meu. Frances aşteptase douăzeci de minute până când Renee Platt dăduse o fugă la Quickmart să cumpere măslinele greceşti. Acum, după atâta efort, nu puteam mânca. I-am spus lui Frances că aveam o problemă cu stomacul. Poate din cauza monitorului pentru inimă care mă apăsa. Poate pentru că Lazarus mă zăpăcea şi mai tare ca la început. De ce aveam încă sentimentul că-mi ascundea ceva? Soţii, cadavre, piele de măgar, camere în care nu ar trebui să intri niciodată, scări care duceau în cămări cu diamante şi oase.

Mă gândeam la cârtiţa care bâjbâia pe lângă rădăcinile din muşuroi până când simţea o muşcătură rapidă, până i se răsucea gâtul. Mă gândeam la felul în care am bătut la uşa lui Lazarus. Mă gândeam la *Ring of Fire,* cântecul preferat al celor din Orlon împotriva oricărei logici, începea

să-mi pară rău de cei care făceau lucruri stupide. Dacă Iris Meginnis ar fi intrat în bibliotecă, m-aş fi dus drept la ea, dacă aş fi recunoscut-o, şi i-aş fi tras o palmă. *Habar nu ai cât de mult faci să sufere pe cineva care te iubeşte?* Asta i-aş fi spus. *Cine te crezi?*

— Du-te acasă, mi-a spus Frances. Biblioteca avea program de seară, dar ea evident simţea că nu-i eram de ajutor. Probabil arătam confuză; evident eram copleşită. Speram că am prins cutiile corect cu bandă adezivă şi le-am pus unde trebuia. Speram ca Frances să nu descopere niciodată cât de puţin aş fi meritat încrederea ei, poate după ce voi pleca de aici în altă parte.

Am luat maşina, m-am dus acasă şi m-am oprit în curte. Nici nu voiam să mă gândesc. Posibilităţile erau groaznice. Mă gândeam la toţi acei soţi din poveşti care nu-şi văzuseră iubitele în întuneric. Nesăbuiţi care se culcaseră cu regine haine ori surori ucigaşe, în vreme ce soţiile lor credincioase se aflau înlănţuite de zidul unui turn sau erau date pradă animalelor sălbatice din pădure să fie sfâşiate şi apoi uitate. Copil fiind, nu crezusem asemenea poveşti. Imposibil să poţi fi păcălit chiar aşa. Întotdeauna îţi vei recunoaşte iubitul, cu siguranţă, fără nicio îndoială. Nu înţelegeam ce misterioasă era fiinţa umană, cât de multe forme putea lua dragostea.

Seth Jones cel de pe fişa de la bibliotecă avusese această fişă o perioadă de două ori mai lungă decât trăise Seth Jones al meu. Nu-i de mirare că împrumutase cărţi de om bătrân. Nu-i de mirare că toată casa îi era plină de praf, că rafturile de cărţi erau neatinse. Fie Seth Jones era un bătrân, fie Lazarus pretindea a fi cineva care nu era.

Acum voiam să ştiu cu cine mă culcasem.

O lăsasem pe Giselle afară o zi întreagă, iar acum se freca de picioarele mele. Cine ar fi crezut că septembrie putea fi atât de cald? M-am uitat la Giselle cum căuta printre ierburi. Nu-l aşteptam pe fratele meu, dar el a oprit în faţa casei mele şi a claxonat. Aceeaşi maşină cu care Nina venise în noaptea precedentă. Mi-am dat toată silinţa să ridic mâna şi să-i fac un semn.

— Am auzit că azi ai fost la cardiolog, mi-a spus Ned în timp ce cobora din maşină. M-a sunat bătrânul Craven.

— Bârfitorilor, i-am spus. Amândoi.

— Vreau doar să mă asigur că toţi doctorii te tratează cum trebuie.

Ned avea un pahar mare de plastic într-o mână; s-a dus să ia nişte scaune de pe verandă şi le-a adus în curtea neîngrijită, cea mai urâtă de pe stradă. Probabil cea mai urâtă pe o rază de câţiva kilometri.

— Uf, a zis Ned în timp ce punea jos scaunele. Astea cântăresc o tonă. Porţi aparatul?

— Douăzeci şi patru de ore. Apoi îl dau jos. Venind către mine, fratele meu trecuse pe la sindicatul studenţilor şi luase un ceai verde mare cu gheaţă. Mă gândeam că proiectul său de cercetare la care lucra îşi spunea cuvântul; părea epuizat. A luat o înghiţitură de ceai.

— Ţie nu-ţi place ceaiul verde, i-am reamintit.

Oare ar fi trebuit să-i spun ceea ce ştiam? Să-l previn? Să-l protejez? Să-i spun totul despre Lazarus Jones? Să-i arăt viaţa mea secretă, soţia lui secretă? Ar fi trebuit să-i spun: *Soţia ta nu este cine crezi tu că este! Se plimbă prin noapte, căutând modalităţi de a muri. Nu doar două-trei, înţelegi? Nu-i ajung. O sută de modalităţi diferite. Chiar mai multe decât ştiu eu, experta, cea care doreşte moartea.*

— Antioxidanţi, mi-a spus fratele meu. Nina spune că ar trebui să bem trei căni de ceai verde pe zi. Oh, şi *tofu* şi *miso,* ei îi plac şi astea foarte mult. Ned părea fericit, aşa cum fusese şi la petrecerea lui. Numai când se gândea la ea. Doar gândul. Era oarecum vesel. Bine dispus. Şi-a sprijinit capul de spătar şi privea cerul. Poate luna era roşie, poate era gri; nu aveam nici cea mai vagă idee.

— Ştiai că ai lilieci? m-a întrebat Ned.

— Ce să-ţi spun!

Fratele meu părea mai bătrân acum că i se rărise părul, dar atunci când îl priveam mai îndeaproape, era încă acelaşi.

— Serios. Lilieci de fructe. Acolo unde sunt tufele de hibiscus.

Gardul viu înalt, acoperit cu flori mari lipsite de culoare.

— Tufele de hibiscus? Mi-am lăsat şi eu capul pe spătar. Un nor negru zbura pe cer. Lilieci. Fir-ar să fie. Ai dreptate.

— Nu trebuie să-ţi faci griji. Nu mai ai păr. Păr lung, s-a corectat atunci când m-am uitat la el furioasă.

— Dar tu? am spus. Drăguţa de mine. Tu ai mai puţin. Ned nu a luat în seamă remarca mea. Întotdeauna făcea aşa, te lăsa suspendat în propria ta răutate.

— Şi nici nu porţi ceva roşu ori galben. Astea îi atrag.

— Hâşşş! Am bătut din palme. Bunica îmi spunea întotdeauna că aşa poţi îndepărta liliecii. Zgomotul producea un ecou şi ei te lăsau în pace. Dar liliecii din curtea mea s-au apropiat mai mult.

— Ei cred că îi chemi, mi-a spus fratele meu. Ei înţeleg asta ca pe un semnal de dragoste. De aceea se izbesc de motoarele avioanelor. Ei cred să sunt seduşi de o femelă mare şi plină de dorinţe, făcută din metal, iar apoi – bum – sunt zdrobiţi, terciuiţi şi decimaţi.

Dovada teoriei mele: dragostea te distruge. Nu am putut să nu mă gândesc la Nina, la cartea din mâna ei, la cămaşa ei de noapte, la picioarele ei goale, la felul în care a privit prin mine.

— Dacă aş şti un secret, l-am întrebat Ned, ai vrea să ţi-l spun?

— O ghicitoare, nu-i aşa? A zâmbit, îi plăceau jocurile. Cu cât erau mai matematice, cu atât mai bine.

— Nu. Chiar vreau să ştiu, Ned. Ai vrea? Fratele meu s-a gândit la ce i-am spus. Purta o cămaşă sport şi nişte pantaloni militari. Nu am ajuns la nunta lui şi a Ninei. Bunica era deja bolnavă şi nu am vrut să o las singură, dar acum mi-aş fi dorit să fi fost.

Ned s-a gândit destul.

— Secretele sunt doar lucruri nedescoperite încă, mi-a spus. De aceea de fapt ele nu sunt secrete, ci doar un adevăr neexpus.

— Tâmpenii. Mi-am tras nasul şi m-am uitat la lilieci.

— E vorba de sănătatea ta? m-a întrebat Ned. Pentru că dacă este vorba de asta, poate trebuie să ştiu.

Ne-am uitat unul la celălalt. Amândoi eram nişte persoane extrem de prudente. Am învăţat lecţia asta în copilărie. Pune întrebări, dar nu prea multe. Ai grijă înainte de a sări. Cumpără cauciucuri noi. Ai grijă pe cine iubeşti.

— Mi-am pus aparatul doar pentru liniştea cardiologului meu. Sunt bine. Mai ratez câte o bătaie a inimii. Cui îi pasă? Mâine dimineaţă dau jos invenţia asta.

Ned părea mai liniştit. Cred că încă se simţea vinovat. Nu trebuia, dar el se simţea.

— Acum că ştiu că eşti bine, mi-a spus, vreau doar să mă uit la cer.

Stând acolo cu fratele meu, mi-am dat seama cât de puţine lucruri ştiam unul despre celălalt; eram ca doi străini care au fost forţaţi să stea în aceeaşi tranşee în timpul unui război sângeros şi ticălos, iar de îndată ce se termina, fiecare pleca pe drumul lui. Un moment mi-a venit să plâng. Ori de câte ori mama ieşea cu prietenele ei, Ned îmi citea, întotdeauna îl rugam să-mi citească poveşti, ceea ce el susţinea că nu-i plăcea. Credeam că-mi citea doar ca să nu mai plâng, să mă facă să tac ca să pot adormi. Acum mă întrebam dacă şi atunci se simţea vinovat, dacă nu avea şi el nevoie de consolare. Mă întrebam dacă nu voia şi el să audă acele poveşti.

— Dacă s-ar întoarce, am putea să o recunoaştem? a întrebat fratele meu.

O întrebare ciudată pentru el. Nu credeam că se gândeşte la astfel de lucruri.

— Am recunoaşte-o oricum. Suna convingător. Dar de fapt, îmi puneam aceeaşi întrebare. Dacă mama ar apărea de după gard chiar acum, ea ar avea tot treizeci de ani, cu eşarfa albastră peste umeri, cu cizmele cu toc înalt, cu părul ei blond.

De ce staţi în întuneric? Nu citiţi, nu-i aşa? Vă stricaţi ochii. Aşa n-o să adormiţi.

Mi-am întins picioarele în iarba ţepoasă. Gazonul meu era un dezastru pe care nimeni nu-l mai putea repara.

— Am recunoaşte-o, i-am spus. Cred.

— Presupun că da, a fost de acord fratele meu.

— Deci, eşti sigur că nu vrei să afli un secret?

Oare mă refeream la faptul că noi chiar am fi recunoscut-o pe mama, pierdută cu mult timp în urmă, sau la cine eram eu în sinea mea sau la ce citea soţia lui atunci când se stingeau luminile?

— Tu vrei?

— Tu ai secrete? M-a luat prin surprindere. Cumva, Ned întotdeauna mi s-a părut limpede, perfect cunoscut, logic, o bucată de sticlă din punct de vedere emoţional.

— Adevăruri neştiute, a glumit fratele meu. Cel puţin pentru tine. Nu pentru mine, bineînţeles. Teoretic, cel puţin. Ce ştiu şi ce nu ştiu, nu cred că aş putea judeca eu asta.

— Las-o baltă. Mă enervasem, în acelaşi fel în care mă purtam cu el pe când eram copii, iar el părea mai interesat de lilieci, de furnici, de stele, de muşte de bălegar, de teoreme, decât de fiinţe umane. M-am ridicat şi mi-am strâns scaunul pliant. Mulţumesc că ai trecut pe la mine. Cardiologul, un pesimist notoriu, mi-a spus să dorm bine. Poate ar trebui să-l ascult măcar o singură dată.

— Astăzi, m-am gândit la Dragon, mi-a spus fratele meu. N-am avut ocazia să discut cu el.

— Bătrânul din Jacksonville? Cel care a murit de două ori? Mă simţeam vinovată din cauza vieţii mele secrete cu un mort. Dar pe de altă parte, fratele meu nu a vrut să afle niciun secret, aşa că nu ar fi vrut să ştie despre Lazarus Jones.

— Ar fi fost interesant – doar ca întâmplare. De trei ori, am încercat să iau legătura cu el, pentru studiul nostru. Nu are telefon. Cred că ar trebui să renunţ, aşa cum s-a întâmplat şi cu tipul acela, Jones. L-a alungat pe Şam Wyman de pe proprietatea lui, cu puşca.

Voiam să mă întorc la discuţia despre Dragon.

— Du-te să-l vezi pe Dragon. Tu nu eşti genul care renunţă. Niciodată nu renunţi. Eu sunt aia.

— Da, bine, mi-a spus fratele meu. Domnişoara Sperioasa.

— Domnul Curajosu’, i-am replicat eu. Aşa vorbeam noi şi era mult mai confortabil decât să fii politicos. Mi-a amintit

de copilărie. De toate lucrurile. Am pornit către verandă. Nu prea voiam să discut despre bărbaţi care au murit şi au revenit la viaţă.

Nu cu Ned.

— Mai bine o iau la fugă. Fratele meu mi-a zâmbit cu gura până la urechi şi mi-a arătat liliecii care pluteau ca un nor deasupra noastră. Uhu! S-ar putea să vină după tine.

— Eşti rău. Am luat-o la pas, cu scaunul, pe care îl ţineam sub braţ, izbindu-mi coastele. Ei şi, încă mă speriam de lilieci, mare lucru. Fratele meu s-a ridicat, a strâns scaunul, apoi a venit după mine pe verandă, unde păstram scaunele împreună cu restul mobilierului de grădină. Veranda era sub orice critică, la fel ca toată viaţa mea. Pubele de gunoi. Unelte uitate de fostul proprietar. Umbrele. O cutie pentru portocale răsturnată, în care îi plăcea lui Giselle să doarmă. Fratele meu a observat cutia de pantofi. Eram sigură.

— Ce-i asta? A deschis cutia; înăuntru era o frunză mică sau o cârtiţă. Acum, uscată şi de culoarea cenuşii. Oase şi blană.

— Ai încercat să salvezi ceva, mi-a spus Ned.

Am râs. Cât de departe de adevăr putea fi fratele meu.

— Prostule. Nu vezi? Am omorât-o.

Ned s-a dus în bucătărie şi a venit cu o lingură mare. M-am luat după el până la gard unde avea intenţia să sape un mic mormânt, înjur zburau bondari, în aer era un miros de portocale, chiar şi aici, la câţiva kilometri de orice livadă. Cercul de lilieci era sus pe cer. De parcă ar fi vrut să ajungă la lună.

Genunchii fratelui meu au scârţâit când s-a lăsat jos pe pământ. Era cu treisprezece ani mai în vârstă decât era mama în seara în care a murit. A terminat de săpat groapa într-o clipă.

Era eficient, întotdeauna a fost. Ned a luat cârtiţa din cutia de pantofi şi a pus-o în pământ, apoi a acoperit-o cu nişte frunze de hibiscus. Mi-am dat seama că plângeam, ceva ce nu mai făcusem de la moartea mamei. Când îmi voi duce aparatul la cardiolog, doctorul, cu siguranţă, va vedea un vârf de activitate cardiacă exact la această oră. Ora la

care fratele meu şi cu mine am înmormântat ceva împreună în timp ce liliecii zburau pe deasupra noastră. Momentul în care am simţit ceva.

Îmi doream ca mama să apară de după gardul viu. Îmi doream să pot retracta tot ce am făcut, am spus sau am dorit cândva. M-aş arunca la picioarele ei şi i-aş cere iertare. M-ar înţelege, ştiu asta. Aşa era ea şi va fi mereu. Mi-ar spune să mă ridic, să iert şi să uit; mi-ar spune că nu mă învinovăţeşte cu nimic. Că inima ei era deschisă şi a fost mereu; că era la fel ca altădată, nicio zi mai bătrână; că dragostea nu se schimbă ca luna sau mareele, că era singurul lucru constant din univers.

Dar mai era ceva – chiar dacă eu o ştiam, nu eram la fel de sigură că ea mă va recunoaşte. O femeie în întuneric, matură, stând pe iarbă, la lumina lunii, sub un nor de lilieci, plângând la o înmormântare a unei frunze, a unei cârtiţe, a dragostei pierdute, a unei idei.

— Ei bine, e gata, a spus fratele meu.

Şi-a scuturat pământul de pe mâini şi liliecii s-au apropiat mai mult.

— Ce ţi-am spus. Amărâţii, îi atrage zgomotul.

Ştia că plângeam, dar era prea politicos ca să spună asta. Tot aşa cum eu eram prea politicoasă pentru a-i sugera că soţia lui era cineva pe care nu o cunoştea cu adevărat.

— Ei bine, mulţumesc, i-am spus. Aş fi păstrat-o o veşnicie. Am râs amândoi de felul în care mă agăţăm de lucruri.

Nu-mi plăcea nici măcar să-mi arunc gunoiul; în hol, aveam un teanc de ziare vechi de o lună.

— Dă-i drumul, mi-a spus fratele meu.

— Tu, primul.

Exact cum făceam când amândoi voiam acelaşi lucru - ultima prăjiturică, ultima sticlă de suc din frigider. Ne-am uitat la lună.

— E roşie? Voiam să ştiu.

— Orice culoare vezi este refractată de moleculele de apă din aer. Are culoarea pietrei, indiferent de cum ni se

pare, fato. E gri.

Oricum, era cu siguranţă cea mai frumoasă lună plină din an. În New Jersey, s-ar ridica deasupra mestecenilor, peste mlaştinile maro, peste hârtiile suflate de vânt de-a lungul trotuarelor.

Probabil avea culoarea inimii de om.

— Dacă ai fi acolo, ai putea pluti, mi-a spus fratele meu.

M-am mai gândit la asta după ce Ned a plecat acasă. M-am gândit la felul în care mă strigase să vin de pe verandă atunci când mama a plecat cu maşina şi cum nu am vrut să-l ascult. Până la urmă, bineînţeles, nu am mai avut de ales. Picioarele îmi îngheţaseră; mă dureau, în sfârşit, am intrat, în acea seară am fost imponderabilă. Amândoi am stat la fereastră împreună, doar o clipă, unul lângă altul, văzând acelaşi lucru o singură dată în viaţa noastră: lungul drum de la casa noastră, orizontul întunecat, viitorul şi tot ce ne putea aduce.

II

A doua oară am luat o lumânare cu mine când m-am dus la livadă. Câte femei din câte poveşti mai făcuseră aşa ceva? Să nu aibă încredere în iubitul lor, să-şi dorească cu ardoare un răspuns la o întrebare care nici nu era încă pe deplin formulată. Dacă un secret era doar un lucru de care nu-ţi dădeai seama, după cum spusese fratele meu, cum ar fi putut face rău? Cât de periculos putea fi un firicel de adevăr? Nu are ţepi, nici gheare, nici colţi, nici coadă, nici ac. Adevărul, dormitând de cealaltă parte a ceea ce eu ştiam. Desigur, erau o sută de versiuni ale aceleaşi poveşti: o femeie care trebuie să afle ceea ce deja ştie, cumva, undeva în sine.

Luasem şi chibrituri, în buzunar, bine puse lângă şold. Era un plan, nu o întâmplare. Nu era vorba de şansă, nici de circumstanţe. Era ceea ce credeam că voiam, că aveam

nevoie, că trebuia să am. Mi-am petrecut ziua aşteptând înserarea, aşteptam cu nerăbdare, la fel ca liliecii probabil tânjeam după ultima rază de soare, verde, aurie, făcându-se nevăzută. Mi-am dat jos aparatul cardiologie, apoi m-am oprit la Acres' Hardware pentru lumânări; eram în raionul de mercerie când am văzut un om care fusese atacat de un buldog, pacientul despre care mi-a povestit fizioterapeuta mea. Muşcat, sfâşiat, acum punea pe rafturi cutii de vopsea. Chiar de la distanţă, îi puteam vedea semnele de pe faţă, colţi şi gheare.

— Am portocaliu mandarină, i-a strigat unui client, de parcă nu ar fi avut nicio cicatrice. Şi poate nici nu avea. Reuşise să fie altceva decât cei mai mulţi oameni. În cazul său, îşi arăta enigma ascunsă, profundă; în sine, poate era limpede şi pur ca apa.

Am mers acasă şi am aşteptat sfârşitul zilei. Aveam stomacul strâns. Nu am putut să iau cina. Proiectul lui Renny mai era în bucătărie. M-a sunat să vadă dacă poate veni şi am jurat că vom termina templul duminică, ultima zi a proiectului era luni, iar fără templu, cu siguranţă, Renny nu lua examenul. Ei bine, nereuşita nu era nimic nou pentru mine. Aşa că i-am promis singurului meu prieten. L-am asigurat că aveam timp. Acum era vineri. Aveam toată noaptea. Toată ziua de mâine. Foarte mult timp pentru a-mi dovedi adevărul ori falsitatea îndoielilor mele.

Cerul era mai întunecat ca de obicei, înnorat, nici nu se vedea luna. Am plecat, apăsând acceleraţia la maxim. Florida trecea vâjâind pe lângă mine, un glob ameţitor. Caniculă şi întuneric, bondari lovindu-se de parbriz. Când plecam de la biblioteca din New Jersey aveam sentimentul că eram pierdută, deşi cunoşteam drumul către acasă. Acum eram cu totul altfel. Am trecut de ieşirile de pe autostradă cu denumiri necunoscute mie, oraşe în care nu am fost niciodată, dar ştiam foarte bine încotro mergeam. Auriu, verde şi negru, ca un liliac atras de sunetul palmelor în beznă, împotriva oricărei logici, un cântec de dragoste imposibil de înţeles.

El mă aştepta. Ceea ce m-a surprins. Nu-mi imaginam că

puteam conta pentru cineva. Era ceva suspect în felul în care mă dorea. L-am văzut când am coborât din maşină, am trântit portiera, am simţit miros de portocale. Alături de bondari, în noapte zburau molii, musculiţe şi ţânţari. M-a înţepat ceva şi m-a durut. Am alergat spre verandă. Voiam să termin odată.

— Hei, tu. S-a ridicat de pe vechea bancă de lemn, care stătuse pe verandă mai bine de cincizeci de ani. Purta o cămaşă albă cu mâneci lungi, jeanşi şi nişte cizme vechi, îl vedeam cum strălucea, ca o stea.

— Hei, tu, i-am răspuns.

— Ai întârziat. Eram pe cale să pregătesc cina.

Ca nişte oameni obişnuiţi. Părea să vrea să fie aşa.

M-am dus la el, l-am îmbrăţişat, m-am ridicat pe vârful picioarelor şi am început să ard.

S-a dat înapoi şi m-a privit drept în ochi. Eram eu. M-am ridicat şi l-am sărutat. O dată, de două ori, apoi a trebuit să mă opresc.

— Mi-ai lipsit, mi-a spus. M-a sărutat din nou, apăsat.

Fiecare poveste are ceva sângeros. Fiecare are colţi şi gheare.

— Dragul meu, i-am spus. Îi spuneam aşa. Era atât de frumos, mâinile sale, ochii cenuşii, gâtul, totul.

— Aş putea face o supă. Mi-a deschis uşa cu plasă. Mă gândeam că probabil întotdeauna îmi voi aminti cum se auzea. Era deschiderea către *după aceea.* Suna precum vântul într-o noapte liniştită.

— Nu mi-e foame, i-am spus, aşa cum spune o femeie flămândă, astfel încât să nu se dea de gol.

În holul întunecat, dincolo de cuier, hainele, cizmele de ploaie, tot ce-i aparţinea lui Seth Jones, oricine va fi fost el; Lazarus s-a oprit, m-a mângâiat, m-a lăsat să simt cât de mult îi lipsisem. Totul era atât de intens, aşa cum este *înainte de* întotdeauna. Gheaţa păcănind pe acoperişul de plastic de la verandă. Aşa cum te dor picioarele când ai izbit prea mult cu ele şi eşti desculţă.

— Ştii ce vreau, i-am spus. I-am spus-o drept în faţă. Nu avea nicio idee, desigur, dar credea că are. Spera să aibă.

M-a sărutat pentru a-mi dovedi. Lasă-mă un minut mai întâi, i-am spus.

M-am dus la baie. Rămăsesem fără respiraţie. Gâfâiala mincinoşilor, chiar şi a celor care caută adevărul. Am dat drumul la apă rece în cadă şi mi-am dat jos hainele. Stăteam în picioare privindu-mă în oglindă, îmi crescuse părul tăiat băieţeşte. Pielea îmi era albă. Am stins lumina, am oprit robinetul. Nu voiam să-l sperie ceva, nicio urmă de lumină pe sub uşă, nicio cadă goală. Mai aveam urmele de la aparat pe piele. Inima a pierdut o bătaie, dar cardiologul mi-a spus că acum ritmul meu normal era unul anormal. I-am strigat:

— Intră, am spus-o aşa cum făceam de obicei, de parcă l-aş fi dorit, indiferent cine era sau ce ascundea. De acum ne perfecţionaserăm la făcut sex, cel puţin în ceea ce ne privea pe noi doi. Fierbinte, dar fără să ardă, totuşi destul de încins. Ştiam să pun oţet pe arsuri, ştiam cât de rece trebuia să fie apa pentru a-l putea lua în gură fără să mă ard, îl ghiceam în întuneric, părţile corpului lui, întreg bărbatul care a mers alături de moarte şi s-a întors la mine, pentru mine, cu toate secretele lui.

Asta este tot ce ştiam despre el: cuşca coastelor lui, venele ca nişte frânghii, cât de tare îi era abdomenul, cât de tare era el în mine, felul în care ni se potriveau gurile, arsura, căldura cuvintelor pe care le spunea, ritmul când făceam dragoste, lichid, debordant, *nu te mai opri, nu este destul,* iar apoi este totul. Mai era ceva ce trebuia să ştiu? Am ezitat un moment. Mă gândeam la toate acele femei care făcuseră dragoste cu monştri în întuneric. Bărbaţi fără nume care erau urşi sau căpcăuni, bărbaţi care erau sub o vrajă sau erau supuşi sclaviei. Bărbaţi acoperiţi cu piele de focă sau cerb, bărbaţi cu gheare, bărbaţi care nu puteau spune minciuni, bărbaţi care nu puteau spune decât adevărul, deşi le putea face rău. Îngeri deghizaţi, îngeri dezvăluiţi; bărbaţi care muriseră şi reveniseră schimbaţi pentru totdeauna, transformaţi pentru totdeauna, care ascundeau ceea ce ştiau. Cine erau. Adânc în ei. *Veşnicul* de *după aceea.*

A intrat în baie, gata dezbrăcat. Nu-l puteam vedea; îi simţeam prezenţa. Carnea, arzându-i. Pasul lui pe gresie. Stăteam cu spatele sprijinit de peretele cu faianţă. Pregătită. Presupun că avea încredere în mine, la fel cum o cârtiţă are încredere într-o pisică, vede doar ce o aşteaptă, ca o umbră, nu ca un animal de pradă care vrea ce vrea şi ea, are nevoie de ce are nevoie, trebuie să aibă. A intrat în cadă. Auzeam apa; îl auzeam cum se aşază în cadă. Rece pe spatele lui fierbinte. Calmându-l, probabil, la fel ca ploaia din noaptea când s-a întâmplat, ploua cu găleata. Apa din jurul lui se mişca înainte şi înapoi. Gresia de sub picioarele mele goale era rece. Era atât de întuneric încât îmi găseam drumul pe pipăite. Nu era asta parte din poveste? Nu contează ce poţi pipăi ori vedea, ci doar ceea ce este în inima ta? Dar inima mea nu era una obişnuită, nu avea ritm. Se izbea de mine ca o piatră de oase. Ceva rece, ceva de piatră, ceva ce n-ar avea culoarea roşie în cazul în care mi-aş smulge-o din piept. O bucată de gheaţă. Limpede. Transparentă.

Am luat lumânarea şi am pus-o pe marginea căzii, acolo unde erau şampoanele şi săpunul. Pipăiam recipientele cu degetele mele lungi şi neîndemânatice. Unghiile mele roase. Recipientele s-au ciocnit unele de altele. Timpul nu se mai grăbea. Eram *înainte* şi acum plecam din acest punct. Mă simţeam cum îmi croiam propriul viitor, un păianjen care îşi construia plasa. Era un model de ţesut terminat, unul pe care credeam că îl ştiam.

Când am aprins chibritul, strălucirea a fost atât de puternică, încât, un moment, nu am putut vedea nimic. Am crezut că va fi mai uşor aşa, mai puţin brutal decât să aprind lumina, dar am greşit. Am aprins lumânarea şi a început să lumineze. Albastru. Galben. Aproape orbisem.

— Ce faci?

I-am auzit panica din voce, înainte ca ochii să mi se obişnuiască cu lumina. Era nervos. Era şocat. Ştiam că trebuie să văd. Nu acesta era planul? L-am văzut cum se ridică, cu apa curgând de pe el, repezindu-se să apuce lumânarea. Pe piept i-a căzut ceară; nu părea să fi

observat. A prins flacăra cu mâna, stingând-o între degete. I-am simţit mirosul de arsură.

— Ei bine, a zis. Asta este.

Bărbatul, care ardea, era rece acum. Auzeam trădarea. Asta era. La ce mă aşteptasem? Ce am făcut? Acum pentru că am văzut ceea ce ascundea el, continuam să văd prin întuneric. Marcat, aşa se spune? Amintirea care este mai puternică decât prezentul, care îţi rămâne imprimată în ochi, suprapunându-se peste orice vezi în prezent, în *aici şi acum*. Încă mai vedeam în întuneric.

Lazarus fusese însemnat de trăsnet, acoperit de ceea ce se numea figuri ale trăsnetului. Citisem despre ele într-o carte pe care mi-o dăduse fratele meu. De obicei arătau ca nişte copaci imprimaţi pe corpul celui lovit de trăsnet. Nimeni nu ştia dacă erau într-adevăr copaci ori erau căile interioare ale venelor şi arterelor. Unii experţi înclinau să creadă că acele semne erau umbre provocate de lumina extrem de puternică; similare imaginilor produse pe sticlă de mari descărcări electrice. Urme de mâini apăreau pe copaci sau umbra perfectă a unui cal putea fi surprinsă pe peretele grajdului; ultima imagine pe care cineva a văzut-o atunci când a fost lovit de trăsnet i s-a întipărit pe piele, în suflet. Toate astea rămâneau.

— Vrei să vezi mai bine? Ai vrut să vezi. Uită-te! Hai! A ieşit ud din cadă. A aprins lumina. A clipit, un peşte rece nedemn de încredere… Mă vedeam şi pe mine. Imaginea mea în oglindă, o femeie albă care era capabilă să-şi distrugă viaţa în mod repetat. Am înşfăcat un prosop şi m-am acoperit, îmi venea să plâng. Faci ceva şi nu poţi da înapoi, ca o bandă magnetică. Am ştiut asta, doar. Gheaţă pe verandă, cauciucuri pe drum, pune-ţi o dorinţă, aprinde o lumânare, distruge-ţi viaţa.

Erau urmele copacilor, ramuri de umbră pe braţele lui Lazarus. Braţele pe care le cunoşteam. Venele ca nişte frânghii.

Pe un braţ era o mierlă, speriată, gata să-şi ia zborul. Iar peste tot erau ramuri încolăcindu-se, de parcă Lazarus era o parte om şi o parte era făcut din scoarţă şi frunze.

— Îmi pare rău, i-am spus.

Abia dacă ajungea. Abia dacă era ceva. O căţea lipsită de loialitate, nedemnă de încredere, care tremura la simplul gând la ceea ce a făcut. Niciodată nu am putut să fac ceva cum trebuie.

— Nu, chiar aşa. Termină de privit. Uită-te la mine. Apoi m-a înşfăcat. Dar nu asta a fost cel mai rău, strânsoarea furioasă, mâinile fierbinţi. Mult mai rău a fost tonul pe care nu-l mai auzisem, doar în momentele noastre cele mai întunecate şi mai ascunse.

Fără tâmpenii, fără să încerce să-mi facă plăcere, pentru el. Doar pentru el. Indiferent ce era. Indiferent cine era.

— Uită-te la tot.

Suna ca o ameninţare. Suna ca un sfârşit. Şi ceva mai mult. Poate era o uşurare că, în sfârşit, arătase cuiva. Că se întorsese şi mă lăsase să văd. Am făcut cel mai rău lucru atunci când mi-a arătat spatele, am scos un sunet, un geamăt, în ciuda promisiunii pe care mi-o făcusem să nu reacţionez. Şinele lui cel mai ascuns, nu asta am vrut? Şinele adevărat, şinele real, şinele pe care îl ascunzi de restul lumii.

Pe spate avea umbra unei feţe. Gri şi negru, urma unui bătrân, cu gura pe jumătate deschisă, cu ochi înspăimântaţi.

Imediat mi-am dat seama ce era, experta de mine. Erau o sută de alte feluri, iar acesta era unul dintre ele. Umbra era momentul morţii unui om.

— Eşti mulţumită? m-a întrebat Lazarus.

Am fost – nu ştiu cât de mult*. Înaintele,* desigur. Momentul în care nu am ştiut a fost *înaintele,* atunci când aveam ceva ce merita, ceva ce îmi dorisem, ceva ce se putea transforma în cenuşă cu un singur chibrit. Câte poveşti nu mă preveniseră în această privinţă? Ţine lumina stinsă, ai credinţă, ai încredere în ceea ce simţi, nu în ceea ce vezi. Lasă chibriturile acasă. Las-o baltă.

Mă gândeam cât de fericiţi ar fi meteorologii să pună mâna pe Lazarus. Ce senzaţional ar fi fost pentru ei să-l pună în faţa unui ecran alb şi să-l fotografieze, dreapta,

stânga, dezbrăcat, o piesă de artă, o lucrare, omul cu umbra, omul cu moartea, Lazarus al meu sau Lazarus care a fost al meu. Un moment groaznic ca să afli adevărul, nu adevărul despre el, o, nu. Adevărul despre mine. Dar acesta era. Pe podea. O urmă de apă rece, un rest, un fir de aţă roşie, care era invizibilă pentru mine. Nu am ştiut că era dragoste, până când nu a venit lumina strălucitoare. Nu am ştiut ce simţeam până nu am trecut cu un pas mai departe.

— Acum ştii, mi-a spus Lazarus. Eu cel adevărat.

A ieşit din baie trântind uşa. Auzeam apa din cadă, vântul de afară. Auzeam zgomotul respiraţiei mele aspre.

M-am îmbrăcat, încă mai tremuram. Am ieşit după el. Nu mă mai gândeam la nimic. Niciodată nu a funcţionat la mine. Era cald afară pe verandă, unde l-am găsit. Prea multă umezeală ca să vezi stelele. Mirosul de portocale roşii. Nu se face parfum din ele? Ar trebui. L-aş cumpăra, deşi nu-mi place apa de colonie. O sticlă de portocale şi una de gheaţă albastră şi una de lacrimi şi una plină cu o poţiune care să ardă atât de tare încât atunci când o pui pe piele, aproape că mori. Dar nu de tot, doar să pluteşti pe deasupra a tot ce arde, tot ce este viu.

— Ar trebui să pleci şi să nu te mai întorci niciodată, mi-a spus Lazarus. Poţi să le spui dacă vrei. Telefonează la ziar. Nu te pot opri. Spune-le tuturor despre semnul ăsta afurisit de pe mine.

— Este o umbră întipărită. Am citit despre aşa ceva. Produsă probabil de o lumină strălucitoare.

— Asta este? Lazarus aproape a râs. Dar nu cu adevărat. Drace, am crezut că este pedeapsa mea.

— Poate eu sunt pedeapsa ta, i-am spus.

— Da, bine, rochia ta roşie este de vină pentru tot.

Tot, ca în s-a terminat? *Tot,* ca în început? Nu părea furios. Doar trist. Pierdut. Ştiam cum este. Copacii negri, calea ce nu poate fi găsită. Gheaţa care cade de sus ca o piatră.

Bondarii se auzeau ca un clinchet, aşa era şi în capul meu. Datoria mea dintotdeauna: desfă ceea ce s-a făcut. Voiam să dau repede timpul înapoi, hainele jos, lumina

stinsă, să deschid portiera, maşina pe şosea.

— Îl simt acolo în fiecare minut al fiecărei zile, mi-a spus Lazarus. Ştiu ce este. Indiferent cum îi spui. Da, este pedeapsa mea.

În povestea cu băiatul fără de frică, eroul nesăbuit juca o partidă de cărţi cu morţii şi se plimba prin cimitir fără teamă, dar nici măcar el nu purta un mort pe spate. Povara aceasta era imposibil de grea. Ştiam şi asta cum e.

Lazarus s-a întors către mine. Era în picioarele goale şi eram pe verandă. Şi numai atât şi îmi era deja frică. *Atunci* s-a ciocnit de *acum.* Cămaşa îi era umedă.

— Nu mă întrebi? Doar ai vrut să ştii, aşa că dă-i drumul, întreabă-mă.

Toate s-au întâmplat aşa, nu? Fiecare poveste, fiecare viaţă, fiecare coincidenţă. O curbă la stânga în loc de o curbă la dreapta. O bătaie din picior. O dorinţă spusă cu voce tare. O creangă căzând din copac. O furtună venind dinspre est. Un fluture. O lumânare. Un chibrit.

Pentru că nu întrebam nimic, s-a hotărât el să-mi spună.

— Poate nu ar trebui, i-am spus.

Aşa cum s-a dovedit, nu eram prea diferită de fratele meu atunci când era vorba de adevăr. Mă simţeam de parcă era să cad, cu capul înainte, într-un tunel din care nu mai exista posibilitate de întoarcere. *Ştiu că am întrebat, dar spune-mi mai târziu, spune-mi mâine sau niciodată. Asta ar fi de ajuns.*

Lazarus era în capul scărilor pe verandă. Afară în livadă, ceva zbura pe deasupra vârfurilor copacilor. Şi aici erau lilieci. Mai era maşina mea, nespălată, adunând kilometri de când începusem să vin aici. Avea să-mi spună dacă rămâneam.

M-am aşezat lângă el. M-am înţepat cu o aşchie de lemn - norocul meu – dar nu am spus nimic.

Seth Jones, adevăratul Seth Jones, cel din fişele de la bibliotecă, lucrase în această livadă toată viaţa. Se născuse aici, iar aceasta fusese afacerea tatălui său înainte de a fi a lui. A fost un bun fiu, care făcea ce i se spunea, chiar şi după moartea tatălui său, chiar şi după ce a trecut de

vârsta mijlocie. Era atât de prudent încât viaţa aproape a trecut pe lângă el, iar el abia dacă a observat. Ce putea spune despre toţi acei ani? Portocalele pe care le cultiva erau delicioase, terenul era neipotecat, muncitorii angajaţi erau cinstiţi, iar el se trezea în fiecare dimineaţă, cu dureri la umeri şi la picioare, dar viu şi sănătos cu toate acestea. Poate ar fi fost de ajuns.

Nu era.

Seth Jones, cel real, cel adevărat, îşi dorea cel mai mult să fi fost altcineva. Voia să nu mai fie el însuşi. Voia să călătorească în ţări despre care citise, visase toată viaţa.

Un an şi ar fi renunţat la jumătate din ceea ce poseda. Şi atunci s-a întâmplat, aşa cum se întâmplă astfel de lucruri, când te aştepţi mai puţin: un zilier de la un magazin de unelte, un tânăr de douăzeci şi cinci de ani, puternic, sănătos, un suflet pierdut, care fugise toată viaţa. Un copil înfiat, întotdeauna temporar, întotdeauna în continuă mutare. Pantofii tânărului erau rupţi; niciodată nu economisise mai mult de o sută de dolari, destul cât să-l ducă până în următorul oraş. Douăzeci şi cinci de ani şi era deja terminat. Prea multe state, prea multe drumuri, prea multe femei. Se săturase de viaţă. Visa la ceva permanent, stabil, copaci cu rădăcini, pământ care nu se transforma în nisip sub tălpile lui şi nu îi aluneca de sub picioare.

Într-o după-amiază, într-o zi ca oricare alta, avea de livrat un camion de muici, o treabă din multe altele. Era o slujbă temporară, desigur, deja se termina. Dar de această dată nu s-a întors în camionul magazinului şi nu a plecat. S-a plimbat prin livadă, atras de mirosul de portocale şi de apă. Stătea pe malul lacului. Se gândea să se sinucidă, dar ştia că în ultima clipă, oamenii luptă pentru supravieţuire. Toată viaţa călătorise, făcând cât mai puţin posibil, supravieţuind, încă mai era tânăr, mai avea o faţă frumoasă, mai avea putere. Poate ar fi fost de ajuns.

Nu era.

Seth Jones l-a văzut pe străin căzând în genunchi. Tânărul părea că se roagă, când de fapt blestema lumea. E un om bun, îşi spunea Seth Jones, poate trimis de Cel de

sus. Cu siguranţă era un semn, un om rugându-se pentru a fi îndrumat. Seth Jones s-a dus drept la străin şi i-a făcut o propunere pe care niciun om cu o sută de dolari în buzunar nu o putea refuza. Un an, nicio zi mai mult, iar în schimb, jumătate din tot ce avea. Au bătut palma pe loc.

Străinul şi-a părăsit slujba. Şi-a adunat lucrurile de la motel. Nu avea multe, aşa că nu i-a luat mult. În ziua stabilită, a luat taxiul spre livadă. Totul era pus la punct: de unde să angajeze muncitorii. Unde era carnetul de cecuri şi cum să semneze ca Seth Jones. Care era un preţ bun pentru o baniţă de portocale, o ladă, un camion. Nimeni nu trebuia să-l vadă pe străin; va fi Seth Jones, în timp ce adevăratul Seth Jones era în Italia. De acolo îşi va începe călătoriile. Cât despre străin, se simţea de parcă ar fi fost fiul cuiva. Poate acesta era visul lui: un fiu care moştenea jumătate din averea care se întindea cât vedeai cu ochii.

Era o zi umedă, cu nori de furtună. Pământul mustea de apă. Aerul abia se mişca. Cu atât mai bine pentru plecarea unuia dintre cei doi. Cu atât mai bine pentru ca celălalt să rămână. Se plimbau prin livadă atunci când s-a întâmplat. Se auzeau mierle cântând. Aerul era înmiresmat. Fiecare se simţea de parcă i se dăduse un an în care să facă ce vrea, exact altceva faţă de ce era în viaţa lor. Pasul final al acestui schimb: au schimbat încălţămintea între ei. Noul venit şi-a pus vechile cizme de lucru purtate cincisprezece ani, atât de confortabile încât le putea purta de dimineaţa până seara. Seth Jones şi-a pus pantofii tânărului, erau uşori la purtat, pantofi care să-l poarte departe.

Vremea rea trebuie să fi fost la peste o sută de kilometri distanţă, în vest. În nord. Nu pe aproape. Sau aşa se părea. Şi atunci s-a întâmplat, aşa cum se întâmplă astfel de lucruri, când te aştepţi mai puţin. Trăsnetul a lovit. A săpat o groapă în pământ. L-a lovit pe străin atât de tare, încât i s-a oprit inima. Plutea pe deasupra lui şi a stat acolo, plutind, până când şi-a revenit, la morgă. Când a încercat să vorbească, să întrebe despre celălalt om, i-a ieşit fum pe gură. Era uimitor că nu arsese de viu, povesteau asistentele. Indiferent ce spun experţii despre tălpile de

cauciuc, el îşi spunea că cizmele pe care le luase au fost cele care l-au salvat. Dar nu-şi putea explica mai mult de atât. Cumva, încă mai plutea.

La spital, a observat petele închise ca nişte ramuri de pe braţele sale. Nu se mai gândea decât cum să scape de acolo. Când s-a ridicat din cadă, plin de gheaţă, i-a auzit icnind de spaimă când i-au văzut semnul de pe spate. Era o arsură care semăna cu o faţă, a spus cineva. O rană de forma feţei unui om. Dar nu era asta. Ştia exact ce avea pe spate: pe omul căruia îi datora un an.

S-a îmbrăcat şi a refuzat orice îngrijire medicală; le-a auzit pe aceleaşi asistente spunându-i Lazarus. Deoarece abia îşi mai amintea propriul nume, a hotărât să-şi spună şi el la fel. Cum arată moartea? Pentru el era un nor, iar el îşi revenise din liniştea aceea înnorată. Unde a fost? S-a pierdut şi apoi a revenit. Dacă se gândea mai mult, parcă a fost o luptă, îşi amintea doar pe jumătate cum se lupta în baia de gheaţă ca să-şi poată reveni, cum cădea şi apoi se ridica.

A plecat din spital de îndată ce a fost posibil – nu-i puteau impune nimic, nu părea să reprezinte un pericol pentru sine ori pentru alţii, iar el trebuia să se ţină de cuvânt. De îndată ce s-a întors la livadă, a găsit locul exact unde a fost lovit de trăsnet. Groapa din pământ. Portocalele erau roşii. Şi apoi a văzut ceea ce căuta. O grămăjoară de cenuşă. Lazarus s-a lăsat în genunchi şi a mirosit-o. Sulf şi carne. Partenerul său fusese lovit şi arsese ca o flacără. Asta era tot ce rămăsese, o grămăjoară de cenuşă şi minerale, asta şi faţa imprimată pe spatele său.

Lazarus a strâns cenuşa într-un făraş şi a pus-o într-o cutie de lemn pe care a găsit-o pe raft. Nici nu s-a gândit să plece; îşi ţinea cuvântul. Seth Jones a supravieţuit celor mai mulţi dintre prietenii săi, iar Lazarus îi evita pe cei pe care Jones îi cunoscuse datorită afacerii sale, angaja oamenii prin telefon, rezolva problemele cu banca prin poştă sau telefon, în fiecare seară se plimba prin livadă la locul unde portocalele deveniseră roşii, încheiase târgul pentru un an; acum era nevoit să-şi poarte partenerul pentru totdeauna.

Când a venit ziua aniversării, a simţit nevoia să plece. O avea în sânge, asta descoperise. Nu era predispus să fie un om aşezat la locul lui. Dar acum trăia viaţa altcuiva, prins în capcana circumstanţelor. Când se încheia o promisiune? După felul în care Lazarus se simţea vinovat, răspunsul părea să fie: niciodată.

Lazarus m-a luat înapoi în casă; am mers după el la rafturile de cărţi. Era o cutie de lemn sculptată în Maroc, o cutie a morţii, o povară.

— Crezi că l-am ucis? a zis Lazarus.

Oricine în locul lui ar fi putut livra muici în acea zi, dar a fost el. Oricine ar fi putut păşi pe verandă, dar am fost eu.

Am ţinut cutia de lemn în mână, era surprinzător de grea, chiar uimitor de grea. Am cărat-o în livadă; ni se părea corect să-l luăm şi pe Seth Jones cu noi. Întunericul se cernea printre pomi. Ne-am dus la eleşteu, acolo unde Jones l-a văzut pe Lazarus pentru prima dată, în momentul în care a crezut că dorinţa lui a devenit realitate. Am lăsat cutia de lemn şi hainele şi ne-am dus să ne bălăcim în apă. Era rece şi adâncă, în Florida, noaptea nu era mai plăcută decât ziua, ci mai umedă, mai jilavă, mai cotropitoare, obligându-te să fii împreună cu cineva. L-am luat pe Lazarus în braţe. Nu mai conta cum îl chemase; acum era Lazarus. Simţeam toate locurile pe unde fusese, toate acele oraşe, acele femei, viaţa aceea. Simţeam că îşi spusese o dorinţă pe care acum o regreta, că ar fi dat orice să-şi primească pantofii înapoi, propria lui viaţă.

Pentru prima dată în viaţa mea nu m-am mai gândit la *ce a fost* sau la *ce va fi.* Nimic din toate astea. Ne înghiţea clipa prezentă, întunericul. Doi oameni care se înecau, cărora le plăcea să simtă apa. *Sărută-mă sub apă. Sărută-mă până mă pierd.* Simţeam fiorul care trecea prin Lazarus. Ce ciudat era să ai adevărul lângă tine, chiar acolo în apa neagră, purtat de valuri. Noapte caniculară, bondarii zburând la mică înălţime, un fulger în depărtare. Pluteam mult deasupra mea. Pluteam în întuneric. Nici urmă de frică, pentru prima dată în viaţa mea. Nu era ceea ce crezusem. Momentul curajului. Salvarea acolo unde nu te

aşteptai.

Îl simţeam pe Lazarus tremurând în braţele mele.

— Nu e vina ta, i-am spus.

Era ceva ce n-aş fi crezut despre cuvinte, propriile mele cuvinte, spuse cu voce tare, cele pe care le-am spus pentru a-i da o mângâiere, o speranţă, toate acele lucruri în care nu am crezut niciodată. Ele m-au salvat.

Capitolul cinci.
Aur

I

Stătusem tot sfârşitul de săptămână, iar pe drumul către casă îmi făceam griji pentru Giselle. Era luni, după-amiază târziu, aproape de ora cinei. Probabil pisica mă aştepta la uşă, disperată să iasă; poate nici nu a folosit lădiţa cu nisip, a folosit pantofii mei în schimb, aşa cum deseori făcea atunci când era nervoasă, îi lăsasem un vas mare cu mâncare, dar cu fiecare kilometru eram din ce în ce mai cuprinsă de remuşcări. În timp ce mă îndreptam către casă, mi s-a părut că o aud miorlăind, ceea ce era imposibil. Când am ajuns la intrarea în oraş, la semnul albastru de bun venit în Orlon, decorat cu portocale şi palmieri, am crezut că am auzit-o pe Giselle mieunând din ce în ce mai tare. Mai făcuse aşa de vreo două ori, atunci când văzuse prin fereastră o altă pisică, un presupus inamic sau iubit.

Nu era decât o sirenă – am văzut ambulanţa în oglinda retrovizoare – dar sunetul şi-a făcut datoria. Inima mea cu bătăi neregulate mi se izbea de coaste. Am parcat în faţa casei şi am coborât. Era o vreme destul de bună pentru Florida, aproape uscată, fără umiditate. Fără furtună. Nu se vedea nimic. Cu toate acestea, mi s-a zbârlit părul pe mână. Simţeam pe şira spinării că ceva nu era în regulă. Eram ca o giruetă umană, indicam doar tragediile. Aveam acel gust acru în gură şi nici măcar nu mi-am pus o dorinţă.

Am alergat la uşă şi am lăsat-o pe Giselle afară. Era supărată pe mine, avea expresia aceea arogantă, cu coada

în sus; a trecut pe lângă mine şi a început să sară prin ierburi. S-a întors cu spatele la mine ca să urineze. Era o fiinţă care ţinea la viaţa ei personală, iar eu îi respectam asta. Îmi purta pică; şi asta respectam.

Voiam să intru, să fac un duş, să-mi pun nişte haine curate, să-mi analizez viaţa. Credeam că poate descoperisem diferenţa dintre dragoste şi obsesie. Numai una dintre ele te pune în pericol. Mă simţeam ca un jucător de cărţi care tocmai şi-a dat seama cât de multe erau de pierdut. Totul părea altfel. Treptele pe care urcam, buruienile care îmi zgâriau pielea de pe picioare, pisica mea care mieuna.

Giselle a trecut la trap pe lângă mine către uşă. Avea ceva în gură. Speram să fie o floare, nu din nou o cârtiţă sărmană. Am alergat după ea. Îşi scutura prada în toate părţile. Ceea ce prinsese era ceva brun: pene sau blană, nu-mi dădeam seama. Giselle s-a frecat de picioarele mele, apoi a pus prada la picioarele mele. Nu mai era supărată că fusesem plecată atât de mult timp, era mândră de ea. Mi-a făcut un cadou. Cred că era animalul meu favorit – dar eu ce eram pentru ea? Cu siguranţă nu stăpâna ei. Poate, de fapt, eu eram animalul ei favorit. Mica ei ucigaşă. Draga dragii.

M-am aplecat, cu precauţie. Ceea ce era la picioarele mele mi se părea familiar. Asta era.

Era o mănuşă de piele. Când m-am uitat în ea, am văzut particule de aur.

Am traversat peluza în fugă. Am găsit cealaltă mănuşă lângă gard. Era boţită de parcă ar fi fost ceva frânt, o frunză, o pasăre, o cârtiţă, o inimă.

Luni. Ziua de după cea în care îi promisesem lui Renny că ne întâlnim să terminăm proiectul lui de arhitectură. Uitasem.

Am intrat în casă, am trecut prin camera de zi, spre bucătărie. Templul doric, neterminat. Mănuşile din iarbă. Inima mea ce bătea neregulat. Eul meu lacom. Dorinţa mea ca el să dispară.

Am auzit pe cineva strigându-mă. Vocea nu-mi era una

cunoscută. Am traversat casa în fugă şi am văzut o tânără la poarta mea.

— Alo, striga.

M-am uitat prin uşa de plasă.

— Aveam un mesaj de la Renny Mills, a spus fata. Era tânără, blondă, purta jeanşi şi un tricou. Mi se părea cunoscută.

— Ai un mesaj pentru mine?

— Nu. Pentru mine. Renny mi-a lăsat un mesaj să-l întâlnesc aici. În primăvară, am urmat acelaşi curs de istoria artei.

Iris Meginnis.

A râs, timid. Era subţire, cu pielea albă, cu o faţă drăguţă.

— Spunea că are un cadou pentru mine. Nu ştiu de ce voia să mi-l dea ceva.

Pentru că era nebun după tine, proasto, voiam să-i spun. Am deschis uşa. Era foarte tânără. Nouăsprezece ani, poate. Am avut un groaznic sentiment de prăbuşire.

— Ţi-a pregătit ceva, i-am spus.

— Mie? Iris a râs, suna ca o apă curgătoare. Poate de asta s-a îndrăgostit, de sunetul acela.

— Dar el nu este aici.

— O.K., atunci, puteţi să-i spuneţi să mă sune?

Iris a notat numărul ei de telefon pe o bucată de hârtie.

— Voi fi acasă toată ziua. Învăţ. Nu sunt la fel de deşteaptă ca Renny. El a luat nota maximă la cursul pe care l-am urmat împreună, iar eu am fost fericită să-l trec. Aştept să mă sune.

— Bine, i-am spus.

— Nu pot să cred că are un cadou pentru mine. Am observat că avea ochii verzi. Era drăguţă, aşa dulce şi cu părul deschis la culoare.

Când Iris a plecat, am sunat la Renny, la cămin. Mi-a răspuns cineva şi, când am cerut să vorbesc cu Renny, mi-a spus:

— N-aţi auzit?

M-am panicat. Aveam mănuşile lui la mine pe birou. Părul

mi s-a ridicat drept în sus de parcă aş fi fost electrocutată.

— Ce-a făcut? am întrebat. Ştiam că era ceva rău, ceva disperat, o încercare a monstrului să-şi rupă pielea, o încercare a îngerului să se înalţe.

Am pus cap la cap lucrurile pe care le-am aflat de la primul telefon şi apoi de la telefonul pe care l-am dat fratelui meu. Toată lumea de la Centrul de ştiinţă ştia. Renny s-a dus la magazinul Acres' Hardware şi a luat o secure de pe perete. Era calm şi vesel; nimeni nu-l observase. A fost atât de mult sânge pe podeaua magazinului, încât au trebuit să pună scânduri noi de stejar. Renny ar fi sângerat până ar fi murit, dacă şeful raionului de vopsele, bărbatul atacat de buldog, nu ar fi urmat un curs de prim ajutor. Şeful a avut prezenţă de spirit; era aşa de la atacul suferit. A sărit peste tejghea şi a făcut un garou din bretelele şorţului său.

Din cauza incidentului şi a faptului că universitatea putea fi dată în judecată, studiul asupra loviturii de trăsnet urma să fie desfiinţat. Nu a fost o supraveghere psihologică suficientă, au spus părinţii lui Renny, şi se zvonea despre un posibil proces. Universitatea Orlon nu avea un interes personal în privinţa acestui studiu. Doisprezece ani de cercetări urmau să se ducă de râpă; toate fotografiile noastre, diagramele privind starea noastră proastă de sănătate, acum vor fi distruse.

Toţi cei cu care am vorbit se întrebau de ce Dumnezeu ar comite cineva un asemenea gest oribil, chiar acolo în magazin, într-o zi perfect obişnuită. Dar eu am înţeles de ce Renny încercase să-şi taie mâna. Sunt sigură că atunci când a trecut pe lângă fetele de la tejghea şi le-a zâmbit, ele nici măcar nu s-au ostenit să-i zâmbească înapoi, la fel ca toate acele studente de la Orlon care treceau pe lângă el, cel mai probabil nici nu l-au observat măcar. Renny a trecut prin magazin la fel ca omul invizibil, avea în minte doar un singur gând. Îl cunoşteam destul de bine pentru a şti asta. O singură dorinţă, secretul lui definitoriu: voia să fie un om.

M-am dus imediat la spital, am găsit secţia de terapie

intensivă şi am ajuns la sala de aşteptare. Cunoşteam câteva dintre asistente, iar eu eram vizibil tulburată şi implicată. Nu eram un membru al familiei şi de aceea nu puteam să-l văd pe pacient, dar îmi permiteau să aştept. Să aştept ce, nu eram prea sigură. M-am aşezat pe unul dintre scaunele tari de plastic.

Cred că era uşor să fiu recunoscută în cazul în care cineva auzise de mine: victima unei lovituri de trăsnet, prietena înnebunită de durere, un monstru deghizat.

O adolescentă a venit şi s-a aşezat lângă mine.

— Sunteţi prietena lui Renny, mi-a spus. S-a prezentat ca fiind sora lui, Marina.

— Se va face bine? am întrebat.

— Nu este aşa de rău cum pare. Marina avea o voce plăcută, la fel ca Renny. Purta o bentiţă de catifea neagră, care-i prindea părul la spate. Cred că avea părul roşu, dar mie mi se părea alb. O bătrânică, îşi făcea griji pentru fratele ei. Renny îmi spusese că ea era cea deşteaptă. Favorita.

— A trebuit să i se sutureze mâna la loc, să i se lege la loc nervii secţionaţi. S-ar putea să nu mai simtă. Ori s-ar putea să simtă mai puţin. Dar cel mai important este că a pierdut mult sânge.

— Trebuia să-l ajut la un proiect. De aceea s-a întâmplat. Uitasem cu totul.

Îmi venea să mă aşez în genunchi şi să-i cer iertare Marinei. Să-mi scot inima şi să o pun pe linoleumul de pe podea.

— Templul doric? Nu era pentru curs. Era deja picat atunci când te-a rugat să-l ajuţi. Voia să facă ceva pentru a-l da fetei de care era îndrăgostit.

— Iris, i-am spus.

— Merită? m-a întrebat Marina.

— Nu ştiu. Am întâlnit-o doar azi.

Părinţii lui Renny se duseseră să ia lucrurile lui personale de la cămin. Urmau să se întâlnească cu avocatul lor de îndată ce se întorceau în Miami. Nu ar fi fost prea încântaţi ca Renny să fie vizitat de cineva de la proiectul legat de

lovitura de trăsnet, dar Marina m-a luat cu ea ca să-l văd.

— Nu este vorba că părinţii mei nu te-ar place, ei doar îl protejează de lumea asta. Părinţi. Marina a ridicat din umeri. Vor tot ce este mai bine şi fac ce este mai rău. Deocamdată îmi ţin gura până când voi fi pe picioarele mele.

Când am ajuns la camera lui Renny, am aruncat o privire înăuntru, din pragul uşii. L-am văzut. Sub cearşaf. Cu ochii închişi. Mai era o maşină care făcea un zgomot de parcă ar fi căzut zăpadă.

— Cioc, cioc, a strigat Marina. Niciun răspuns. Demerol, mi-a şoptit. O vreme a fost dus.

M-a condus înăuntru ca să-l văd. În cameră era întuneric şi i-am putut vedea petele de aur de pe mâini. Habar nu avea ce frumos era, chiar deloc.

Ne-am dus lângă patul lui.

— E-n regulă, mi-a spus Marina. Poţi să-i vorbeşti.

— Hei. Vocea mi-a sunat slab. A avut un ecou de parcă aş fi fost undeva departe, pe când eu eram chiar lângă el. Sunt eu.

Renny şi-a deschis ochii. Nu s-a întors cu spatele la mine aşa cum am crezut. Era ceva.

Am văzut o linie roşie pe braţul lui stâng – linia unde i-au cusut mâna. Am văzut-o – roşul acela uimitor, pregnant şi dureros. Trecuse atâta vreme de când nu mai văzusem culoarea aceea, încât aproape am fost orbită, îi uitasem intensitatea.

— Am vrut să fiu normal, mi-a spus Renny. Am vrut să pot pipăi lucrurile.

— Ai un fel ciudat de a fi normal, i-am spus.

Părinţii îl vor lua acasă, iar Marina îi va duce căni de ceai şi boluri cu supe până când îşi va reveni, într-o zi cineva va vedea cum este el de fapt şi se va îndrăgosti de el.

— Ce să fac cu proiectul tău? am întrebat.

Mi-a zâmbit. Avea un zâmbet nemaipomenit.

— Nu prea se caută temple dorice. Dă-l încolo.

— De fapt, Iris a venit după el.

— Cine? a zis.

Am râs amândoi. Fata visurilor lui. Acum poate ar fi mai bine să rămână acolo.

— Am fost o prietenă de două parale, i-am spus. Renny era un domn, chiar şi acum, sedat şi chinuit de dureri.

— Se poate şi mai rău, mi-a spus.

— Ce, un criminal în masă?

— Eu, a zis.

M-am aplecat şi l-am sărutat pe Renny pe frunte.

— Mulţumesc, mi-a spus. Cred că asta a spus. Deja dădea semne că adoarme din nou.

— E încă obosit, mi-a spus Marina.

Avea părul roşu, acum puteam vedea. Am clipit, dar încă mai eram uimită de frumuseţea acestei culori. Când mi-am revenit din şoc, i-am scris pe o bucată de hârtie adresa mea.

— O să-mi scrii ce mai face?

Mi se părea că era un vis cu el – atât de onest şi de sincer era Renny.

— Crezi că ar putea fi fericit? m-a întrebat. Totuşi nu era decât o fetiţă.

— Cred că ar putea, i-am spus. Am spus-o de parcă aş fi crezut-o.

Am plecat înapoi în canicula de afară. Traversam parcarea către maşina mea, gândindu-mă la dragoste, de ce avea atâta importanţă. Era o idee, nu-i aşa? Nimic real, nimic durabil, nimic pentru care să trăieşti ori să mori. În toate discuţiile pe care le avusesem cu Jack Lyons, nu-l întrebasem niciodată ce credea despre dragoste. Nu voiam să ştiu.

Norii se mişcau repede pe cer. Era atât de mult albastru şi mai era o culoare care îmi lipsise cel mai mult şi care traversa tot albastrul acela. Atât de surprinzător. Atât de viu. Era pasărea-cardinal, care zbura pe deasupra copacilor. Mi-am pus mâna peste ochi. După atâta timp, chiar şi cea mai mică pată de culoare îmi agresa retina. Cred că am simţit nişte lacrimi. Am auzit ceva. Sora lui Renny fugea după mine.

— Aşteaptă, mi-a strigat.

M-am întors şi am rămas pe loc.

— Renny mi-a spus să ai grijă de asta.

Marina a întins mâna către mine şi eu către ea. Mi-a dat cârtiţa cea mică pe care o salvase fratele ei din ghearele pisicii. O simţeam de parcă ar fi fost o mănuşă, o frunză, o dorinţă.

— Ce-o să i se întâmple? am spus.

— O să am grijă de Renny. Iar când se va face bine, va merge la Universitatea din Miami. Istoria artei. Sau te-ai referit la cârtiţă?

Nu, dar cred că ar trebui să mă intereseze şi făptura asta amărâtă; era în responsabilitatea mea.

— Dacă nu găseşti larve sau viermi, Renny a spus că poţi să-i dai brânză şi lăptuci. De două ori pe zi.

Nu era ceva ce-mi doream. Nimic de care-mi păsa. Dar cu toate acestea era a mea. Am ridicat cârtiţa şi m-am uitat în ochii ei orbi. Şi atunci mi-am dat seama ce putea face dragostea, îţi schimba felul în care vedeai lumea. Chiar dacă nu voiai.

În drum către fratele meu am văzut străluciri roşii peste tot. Cred că mă vindecam. Sau poate doar halucinam, imaginându-mi ceea ce-mi doream să văd cel mai mult. Semnul unui minimarket avea o strălucire purpurie atât de intensă, încât m-a lăsat fără respiraţie. Lucruri atât de ridicole fuseseră atât de frumoase, iar eu, pur şi simplu, nu le observasem? M-am oprit, am tras în parcare, am intrat în magazin, la raionul de fructe, încărcat cu salată, castraveţi, piersici, lămâi, iar apoi, în sfârşit, un singur măr galben, înroşit pe o parte, de parcă ar fi fost plin de viaţă, de sânge. Am cumpărat mărul şi l-am mâncat în maşină. A fost delicios, mai mult din cauza culorii sale. Stând în parcare, m-am simţit absurd de singură fără Renny. Mă implicasem, deşi întotdeauna ştiusem că era o greşeală.

Am condus încet până când am ajuns pe strada fratelui meu. Aşa se ajungea şi în poveşti. Soarele şi luna, fratele şi sora, paznicul şi păzitul, opuşii care îşi dădeau reciproc

formă, se ajutau unul pe altul până când ajungeau acasă. Ned era la universitate; ştiam că era o întâlnire fulger a grupului care cerceta loviturile de trăsnet, îşi făceau multe griji din cauza ameninţării cu tribunalul, din partea familiei lui Renny. Niciunul dintre experţi nu se oferise să-l consilieze, dat fiind că era într-o situaţie dificilă. Ei bine, nu eram noi toţi la fel? Era adevărat pentru toţi membrii grupului nostru de studiu. Am fost întorşi pe dos, adunaţi de pe jos şi aruncaţi înapoi, turtiţi, răniţi, rupţi în bucăţi, îl văzusem pe Omul gol de mai multe ori, plimbându-se prin parc, oprindu-se să arunce mingea pentru câinii altora. Am văzut-o pe fata cu ciorapii desperecheaţi la cafeneaua din oraş, cu mâna deasupra mesei, încercând să facă o lingură să se rotească.

Ca să spun drept, mă gândeam că dacă familia lui Renny voia să dea în judecată pe cineva, ar fi trebuit să fiu eu cea vizată. Ignorantă, egoistă, necumpătată, oarbă, o prietenă care nu-ţi era aproape. O, în definitiv, trebuia să fiu eu, deşi ceea ce puteau câştiga de la mine drept despăgubiri era puţin: pisica, maşina, viitorul, trecutul.

Am coborât din maşină în stradă şi am aruncat restul de măr. Cred că atunci când am văzut-o pe sora lui Renny cât îi era de devotată, mi-am amintit de Ned. Am fost o soră groaznică; ar fi trebuit să-i spun despre Nina şi cele *O sută de feluri de a muri.* Ei bine, am bătut la uşă. Maşina nu era în curte. Poate Nina plecase la orele ei; clădirea catedrei de matematică nu era departe. Era o zi atât de frumoasă. Se întuneca mai devreme. Acesta era singurul lucru care era ca în New Jersey. Pe vremea asta arţarii începeau să ruginească cu prima pală de vânt rece. Aici, totul căpăta o nuanţă de albastru. Păsările cântau în lumina înserării şi câteva frunze de palmier, cele care se uscaseră din cauza canicule, foşneau în timp ce erau scuturate de briză.

Mi-am făcut drum prin gardul viu de gardenii şi m-am uitat pe fereastră. O canapea albă. O inimă roşie înrămată pe perete. Nina a deschis uşa şi stătea acolo. Cred că am trezit-o. Părul îi era ciufulit. Ochii îi erau împăienjeniţi. Nu eram sigură că m-a recunoscut. Chiar şi atunci când a

vorbit, nu părea să-şi dea seama. Aş fi putut fi băiatul care aduce ziarele sau un comis voiajor.

— Fratele tău nu este aici. Este la Centrul de ştiinţă. Au o situaţie de criză.

— Da, ei bine, un prieten de-al meu a încercat să-şi taie mâinile. Era parte din studiul cu loviturile de trăsnet.

— Unii oameni îşi produc singuri suferinţă.

Nina s-a uitat la mine cu subînţeles. Deci era adevărat. Nu-i plăcea de mine. Purta o bluză de lucru plină de vopsea. Am observat că nu m-a invitat înăuntru.

— Zugrăveşti?

— Da. Evident. Culoarea era galbenă. Se vedea pe degete, pe jeanşi.

— Ai nişte brânză? am spus.

Nina a râs. Un râs caraghios, spart, dar uşor, ca un clopoţel.

— Ai venit pentru nişte brânză?

Am scos cârtiţa din buzunar. Nina s-a dat un pas înapoi, uimită.

— Doamne! Aproape a râs.

— Prietenul meu m-a rugat să am grijă de ea.

Nina a deschis uşa şi am urmat-o în casă. Am trecut prin camera de zi, pe lângă inima de pe perete, în bucătărie. Se simţea mirosul de var. Îmi plăcea mirosul: ceva ce acoperea altceva, ceva nou-nouţ.

M-am aşezat în timp ce Nina căuta prin frigider. Am pus cârtiţa jos şi m-am uitat la ea. Nu mişca. Speram să nu moară la mine.

— Te rog, nu pune chestia aia pe masă, mi-a spus Nina când a venit cu un pachet de brânză de culoare portocalie.

Am ridicat cârtiţa, mi-am pus rucsacul pe masă, apoi am pus-o pe rucsac.

— Unele fiinţe nu sunt menite să fie animale de casă. Nina s-a aşezat la masă. S-a uitat la cârtiţă. O fiinţă care nu vede, nu aude, nu vrea nimic nici nu are nevoie de nimic. S-a uitat la mine. Nu pare să-i placă brânza.

S-a dus la debara după nişte hrană pe care fratele meu o lăsase pentru liliecii pe care îi hrănea în curte. Piure de

fructe şi legume, pus într-un borcan. A luat o lingură din acel amestec şi l-a pus într-o farfurioară. Cârtiţa a luat o gură din ceea ce părea un strugure zdrobit. Aveam cartea în rucsac. *O sută de feluri de a muri.* Cârtiţa probabil stătea pe ea chiar în acel moment.

Am văzut pulsul pe gâtul Ninei, de un roz palid, delicat.

— Cum este când iubeşti pe cineva? am întrebat.

Nina a râs. Sau a scos un zgomot.

— Ce întrebare ridicolă. Sunt nenumărate răspunsuri posibile.

— Atunci pentru tine. Ce înseamnă pentru tine?

De unde stăteam, puteam vedea curtea. Cerul avea culoarea somonului, apoi gri, apoi o culoare de un albastru închis şi intens, una care nu o mai văzusem. Nimic asemănător în New Jersey. Ceva infinit, fierbinte, îndepărtat.

Nina privea în curte.

— Am crezut că-l iubeşti, i-am spus.

Nina s-a întors către mine, surprinsă.

— Pe Ned, i-am spus. Am crezut că într-adevăr îl iubeşti. Nina s-a uitat sever la mine şi s-a dus la chiuvetă. Doar stătea acolo. Nu s-a ostenit să dea drumul la apă. *Oh,* a spus. Cred că asta a spus.

— Uite, eram la bibliotecă, i-am spus. De aceea îţi spun. Crezi că vreau să intervin între voi? Nu am vrut să te văd, dar te-am văzut. Ştiu că ai împrumutat *O sută de feluri de a muri.* Dacă Ned ar şti ce ai de gând, ar fi distrus.

Mina a râs, dar râsul ei suna sec. Nimic vesel.

— Eu sunt cea distrusă, mi-a spus.

— Tu ai de gând să te sinucizi.

— O, mult mai rău.

Nina s-a întors şi a părăsit camera, aşa că m-am luat după ea. Am ajuns în holul lipsit de lumină. Nina stătea în birou, acum lipsit de mobilă. Vopsea un perete în galben. Nu s-a obosit să aprindă lumina, dar camera strălucea. Din cauza culorii galbene. Galbenul acesta.

— Frumoasă culoare, i-am spus.

S-a aşezat pe podea, cu picioarele încrucişate. Acoperise

mocheta cu o pânză de protecţie. M-am aşezat şi eu în faţa ei şi m-am uitat cum plânge. Când a terminat, şi-a şters ochii cu palmele.

— Vrei să ştii ce înseamnă dragostea? Este ceva ce te distruge.

Nina s-a uitat ţintă la mine. A întins mâna şi un moment am crezut că vrea să mă lovească. Nu aş fi putut să-i găsesc vreo vină dacă ar fi făcut-o. Am fost nepoliticoasă, am pus prea multe întrebări, am dat buzna acolo unde nu eram dorită, am spionat-o. În schimb, ea mi-a luat mâna şi mi-a pus-o pe stomacul ei. Sarcina era mai avansată decât ai fi putut să-ţi dai seama, îşi păstrase bine secretul. Simţeam bebeluşul cum mişcă.

— Asta nu-i distrugere. Asta-i minunat. De ce ai împrumutat cartea aceea? am spus.

M-am uitat drept la ea şi am văzut ce însemna dragostea pentru ea.

— Cartea era pentru el. În cazul în care situaţia ar deveni prea grea pentru el şi n-ar mai vrea s-o îndure, în cazul în care n-aş putea să stau şi să-l văd cum suferă.

Nu voiam să înţeleg ce spunea. Era distrugere; avea dreptate, însemna să te deschizi pentru a fi distrus. Acum ai totul. Iar în următorul moment nu mai ai nimic.

Acum aşa era.

— Are cancer la pancreas. Vrea să lucreze cât de mult poate, ceea ce pare a fi mai puţin de o lună. Bebeluşul va veni după Anul nou. Cartea am luat-o pentru situaţia în care ar fi vrut-o. Să moară aşa cum dorea. E dreptul lui, până la urmă. E viaţa lui. Dar nu am reuşit. Chiar un minut mai puţin cu el pe lumea asta ar fi prea greu. Am returnat-o.

Faţa Ninei era pătată; avea ochii uşor înroşiţi de plâns. Până şi eu puteam vedea culoarea aceea.

— Pot să zugrăvesc eu, i-am spus.

— Zugrăvim mâine, a sugerat Nina. Cel puţin pentru asta e timp.

Ne-am aşezat în întuneric, ţinându-ne de mână. Şi atunci am aflat răspunsul la întrebarea mea. Deci asta era.

II

De îndată ce a fost suficient de puternică, într-o seară, i-am dat drumul cârtiţei în curte. Am pus-o în iarbă lângă muşuroi şi a dispărut. Acum era aici, acum nu mai era. Cred că terenul îi era cunoscut, mirosul de hibiscus, iarba uscată. Cârtiţa nu a lăsat nicio urmă; pur şi simplu a dispărut.

Mă gândeam la felul în care bătrânele oarbe din poveşti îşi regăsesc iubitul pierdut şi îl recunosc chiar după ce au trecut cincizeci sau o sută de ani, chiar dacă fusese transformat într-un armăsar ori un monstru. Mă gândeam cum lucrurile cunoscute se imprimau în tine – un gard viu, un miros, o atingere. Dacă cineva ne-ar fi făcut o fotografie lui Lazarus şi mie împreună şi ar fi prins-o pe perete, oricine ar fi văzut-o şi-ar fi spus, *Nu sunt făcuţi unul pentru altul. N-au ce căuta împreună.* Aşa că nu am făcut nicio fotografie. Mă întrebasem cum era posibil ca acest om să mă iubească, dar până la urmă am început să înţeleg motivul: îl cunoşteam. Dacă ar veni la mine sub formă de urs ori cerb, tot l-aş cunoaşte. Dacă aş fi oarbă, dacă ar fi seara, dacă ar fi trecut o sută de ani, tot l-aş cunoaşte.

Asta nu putea fi luat, în ciuda distrugerii, în ciuda timpului.

În acea seară am plecat cu maşina şi ne-am plimbat prin livadă pe întuneric. În timpul zilei, muncitorii pe care îi angajase Lazarus strigau unii la alţii, iar maşina de cules făcea zgomot. Dar seara puteai auzi orice respiraţie, orice bondar.

I-am spus lui Lazarus despre fratele meu. Căutam o vină: dacă n-am fi plecat niciodată din New Jersey, dacă am fi respirat un alt aer, dacă am fi mâncat altceva, dacă n-am fi venit niciodată în Florida, dacă am fi avut alţi părinţi, o altă structură genetică, poate cancerul lui nu ar fi apărut. Mai era o teorie mai veche despre care mi-a spus fratele meu, principiul incertitudinii, o teorie care a precedat şi a dus la formarea teoriei haosului. O fabulă simplă ilustrează

această teorie: o pisică trăieşte sau moare în funcţie de distrugerea absolut aleatorie a unui singur atom. La fel era şi în cazul lui Ned. O celulă a afectat o alta; o afurisită de celulă oarecare a definit totul. De ce a trebuit să i se întâmple lui, era imposibil de ştiut. Nu erau doar sute de răspunsuri posibile, ci mii. Toate imposibil de cunoscut şi aleatorii. Toate de nepătruns.

— Ce pot să fac pentru el? l-am întrebat pe Lazarus. Mă gândeam că un om care a murit ştie astfel de lucruri.

Lazarus a râs. Rareori o făcea.

— Trebuie să-l întrebi pe el. Pentru fiecare este altfel.

— Dacă ai avea doar câteva săptămâni de trăit, cum ai vrea să le trăieşti?

Voiam să-mi spună, *Aşa ca acum, plimbându-mă în întuneric împreună cu tine.* Voiam să mă ajute să trec peste asta. dar Lazarus nu era aşa. Nu era vina lui. Era prea prins de propria-i viaţă pentru a putea să se gândească şi la altcineva.

— Dacă ar fi vorba de mine, aş vrea să fiu liber. Aşa cum am fost odată. Am crezut că viaţa mea nu însemna nimic, până când nu am pierdut-o. Dacă oamenii ar şti cine sunt, ar vrea să ştie ce s-a întâmplat cu Seth şi mă-ndoiesc că m-ar crede. Ar crede că l-am omorât, că i-am luat banii. Aşa că uite unde am ajuns. Blocat.

Blocat, în pantofi care nu sunt ai mei, în pădurea în care toate cărările duc exact în acelaşi loc. Îl înţelegeam pe Lazarus cum îşi dorea să fie din nou în propria piele. Asta nu era viaţa lui. De aceea am vrut să-mi amintesc totul despre noaptea asta. Urma să o pierd, cu totul, puteam să o spun chiar acolo. Mai devreme sau mai târziu. Mă uitam la orice frunză, orice stea.

— Cred că mă vor descoperi oricum, mi-a spus Lazarus. Cred că oamenii încep să-şi dea seama că nu sunt adevăratul Seth Jones.

Cei de la depozit protestaseră ultima dată când a încercat să facă o tranzacţie prin telefon. De ce nu a venit vreodată să facă o comandă? Vorbise cu directorul, care îl cunoscuse pe adevăratul Seth Jones, şi i-a spus:

— Ce-i cu tine, Jonesy? Ai văzut lupul?

— Gripa, aproape o afurisită de pneumonie, i-a răspuns Lazarus. Dar îşi făcea griji. Anul învoielii lor trecuse. A venit şi a trecut. Se gândea să plece, iar acum se gândea mai mult. Poate ar fi plecat demult dacă nu i-ar fi făcut o promisiune bătrânului. Dacă eu nu aş fi apărut, purtând rochia aceea roşie. Dacă nu mi-aş fi umplut gura cu gheaţă şi nu l-aş fi sărutat.

Fii fericit cu ce ai atunci când ai. Nu aceasta era şmecheria? Fericiţi pentru totdeauna nu înseamnă fericiţi *pentru totdeauna. Pentru totdeauna,* mai exact, ce însemna asta?

Visurile tale, viaţa ta, moartea ta, tot ce era al tău. Era acesta spaţiul gol care mergea şi rară noi? *Pentru totdeauna* după ce ne-am dus noi?

Deci acum. Aici. El. Canicula, iarna neagră, stelele, momentul, *pentru totdeauna* plutind în noi.

Ceva nu era în regulă cu recolta. Acesta era un alt motiv pentru care nu simţea că ar fi momentul să plece. M-a dus acolo unde lovise trăsnetul. Câteva maşini au trecut pe drum, dar nimeni nu ne-a acordat nicio atenţie. Eram doar un bărbat şi o femeie care ne revedeam trecutul.

Groapa din pământ se mărise mult, pământul se surpase, centimetru cu centimetru, scoţând la iveală piatra tare de dedesubt, în jurul ei din în ce mai mulţi pomi mureau. Acum erau plini de fructe, în următorul moment erau desfrunziţi şi înnegriţi.

În jur mai erau doar câţiva pomi cu portocale roşii. Acum îmi dădeam seama. Nu fructe de gheaţă, nici bulgări de zăpadă, ci un roşu de rubin. Lumi roşii, globuri roşii, frumoase în întuneric. Cum de-am putut fi atât de stupidă, încât să nu-mi dau seama de tot ce avusesem în viaţă? Şi numai culoarea roşie merita câteva regate.

— Vreau să culeg câteva, i-am spus.

Am luat o scara şi am sprijinit-o de un pom; m-am urcat şi i-am aruncat portocalele lui Lazarus.

— Destul, a zis. Nu vom reuşi să le terminăm.

Dar nu m-am putut opri. Din ce în ce mai multe. Fusesem

flămândă, dar nu mai eram.

Era o noapte răcoroasă, dar portocalele încă mai erau calde. Mici globuri de lumină solară arzătoare. Am dus coşul împreună, în seara aceasta, îndrăgostiţi, îndrăgostiţi. Totul însemna ceva pentru noi. Cer negru, copaci negri, portocale roşii, miros dulce de pământ, căldură când îmi şoptea ceva, sunetul paşilor noştri pe drumul de pământ, sistemul de irigare care a pornit, apa care cădea.

Ne-am dezbrăcat în livadă şi am intrat sub jetul de apă. În aerul nopţii, sub apă, ne puteam îmbrăţişa oricum voiam. Câţiva kilometri în jur nu mai era nimeni. Absolut nimeni, îmi plăcea să-l simt, aşa real, atât de mult *aici,* atât de mult *acum*. Îmi plăceau muşchii lui de sub piele, căldura corpului său, felul în care mă ardeau săruturile lui. Îmi plăcea cum mă dureau, felul în care îmi arătau că sunt vie, *acum* şi *pentru totdeauna,* că vedeam culoarea roşie, că voiam să mă aşez în genunchi, fără să-mi pese dacă mai era vreun om în univers. Nu-i de mirare că oamenii făceau asta oricum şi cu oricine; cu persoane străine, în parcări, disperaţi, lacomi; când eşti împreună cu cineva, ţi se pare că eşti unica fiinţă care nu e singură. Atât de diferit, deoarece atunci când eşti îndrăgostit, asta-i ironia: îţi simţi singurătatea atât de tare încât te doare. *Atunci când nu sunt cu tine.*

— Nu te mai gândi, mi-a spus Lazarus.

Simţeam că îngheţ, fără haine, udă, ţâşnind din sistemul de irigare apa aceea rece, lumina stelelor, *acum, acum.*

L-am sărutat şi am lăsat restul să se risipească. S-a aşezat pe pământ, m-a tras după el. Am fost în braţele lui cu el în mine, mă uitam ţintă în ochii lui, care erau de culoarea cenuşii. Mi-am plimbat mâinile în jos pe spatele lui. Simţeam totul. Nu mai era niciun alt om, nicio umbră nimic. Nu era decât el. Piele, muşchi, oase, inimă, sânge, roşu, căldură. Am lăsat să treacă totul. Am renunţat, am cedat: am încetat să mă opun să fiu vie.

Era momentul de care îmi voi aminti, mai mult decât peştele, cada, gheaţa, eleşteul, repede, tare, încet, dragule; asta era, înecul ştiind că se gândea la plecare. Eram un

exemplu uman al teoriei haosului, aruncaţi împreună de circumstanţe. Nu eram făcuţi unul pentru celălalt, ştiam asta. Dar pentru o singură noapte eram perfecţi.

Când ne-am întors în casă, am făcut un duş fierbinte. Tremuram, chiar şi după ce m-am uscat cu prosopul şi m-am îmbrăcat. Am luat un pulover din comoda din dormitor, apoi m-am dus în bucătărie. Lazarus purta hainele cu care fusese şi mai înainte; încă mai avea noroi pe el. Stătea la masă. S-a uitat la mine când am intrat în cameră. Din privirea lui mi-am dat seama că întotdeauna era un preţ de plătit. Distrugerea. Tristeţea. *Pentru totdeauna.*

— Fără tine aş fi fost absolut singur, mi-a spus.

Mă uitam la gura lui, la oasele feţei, ochii cenuşii, mâinile mari şi venele braţelor ca nişte frânghii. Albastru şi roşu. Vii. Păreau tari. Voiam să-mi amintesc că odată mă dorise. Port acest moment *pentru totdeauna,* miezul a tot ce am trăit vreodată.

A tăiat în două toate portocalele pe care le culesesem. Arăta de parcă era sânge pe masă, dar nu era decât suc. Acestea erau portocalele care aduseseră cel mai mare profit din vânzări. Oamenilor le plăcea că erau rare, o pată de culoare în coşul de fructe, în gură. Luase preţ dublu, dar afacerea nu mai mergea.

Cele pe care le tăiase în jumătate erau negre la mijloc. Fructul acela roşu, dulce, care avea gustul unei surprize, dispărea. Portocalele putrezeau dinspre interior. Mai auzisem despre aşa ceva. Un copac care a fost lovit a rămas în picioare luni de zile şi nimeni nu şi-a dat seama că murea în interior până când nu a căzut la pământ. Efectele luau timp; te uitai, credeai că eşti în siguranţă, apoi apăreau, înainte ca să-ţi dai seama, totul se schimbase.

Povestea este întotdeauna despre căutarea adevărului, indiferent de ce putea aduce cu sine. Chiar când nimic nu era ceea ce părea a fi, când totul era ascuns, exista un centru de care nici eu nu puteam fugi: cea care, cu adevărat, eram, ceea ce simţeam, ceea ce eram în sinea mea.

Capitolul şase.
Speranţa

I

Familia lui Renny a intentat un proces universităţii din Orlon. Foarte precaută şi prudentă, universitatea se apăra, la fel ca un animal care nu se gândea decât cum putea lovi. Cercetarea fratelui meu a fost încheiată, într-o zi, altcineva va aduna informaţii similare şi va intervieva victime ale loviturii de trăsnet, le va fotografia în dreptul unui perete alb, dar asta va fi *atunci.* Nu *acum. Acum,* cel în care ne aflam, totul era mărunţit şi transformat în praf.

M-am gândit la o modalitate de a-i da fratelui meu o parte din viaţa pe care a vrut să o trăiască. Ceva care să-i placă, să-l intereseze, ceva de care să-şi aducă aminte şi *după.* Am întrebat-o pe Nina şi ea a fost de acord, aşa că i-am telefonat fratelui meu la birou. Nu-l mai văzusem şi nu-i mai vorbisem de când m-am întâlnit cu Nina. Fratele meu şi cu mine nu prea eram obişnuiţi cu adevărul. Aşa că am mai tras de timp.

— Înainte de a fi distrus, ia dosarul Dragonului, i-am spus lui Ned.

Reuşisem să fac rost de o fişă de la Craven, cardiologul meu, aşa că puteam vorbi cu profesorul cardiolog din Jacksonville. Când l-am întrebat despre Dragon, cardiologul mi-a spus că bătrânul devenise tot mai puternic de fiecare dată când a fost lovit de trăsnet. Era vânjos ca un taur, încă mai putea merge vreo cincisprezece kilometri pe zi.

— L-am testat. Mi-a spus că e prea bătrân ca să ne

acorde mai mult de o zi pentru a-l studia.

Spunea că oricum e o pierdere de timp. Conform faptelor prin care trecuse, ar fi trebuit să fie mort.

Inima îi funcţiona cu mai puţin de zece bătăi pe minut, mai încet chiar decât în cazul hibernării. Avea optzeci şi şapte de ani când a fost lovit de trăsnet a doua oară. A fost aruncat la pământ pe spate şi au trecut prin el atâţia volţi încât nu se mai puteau măsura. Apoi s-a ridicat şi a luat masa. A refuzat orice îngrijire medicală, şi după câte ştiu, este cel mai sănătos afurisit de bătrân din stat. Imaginează-ţi.

— Vrei să fur dosarul lui? mi-a spus fratele meu la telefon.

— Chiar acum.

Ned a râs; părea încântat de ideea unei infracţiuni comise împotriva universităţii.

— Dacă mă prind, le spun că tu eşti creierul.

Eram neliniştita când mă gândeam că-l întâlnesc pe Ned. Mă gândeam că voi spune vreo prostie. Dar nu ar fi fost asta ceva obişnuit pentru mine? M-am gândit că un loc public ar fi fost cel mai bun, mă puteam abţine.

Poate nu plângeam.

L-am întâlnit într-un mic restaurant în oraş ca să luăm micul dejun şi el mi-a dat dosarul.

— Dragonul este o anomalie. Unică în felul ei. Chiar dacă ne-ar fi vorbit, tot nu ne-ar fi ajutat la studiul nostru. El este ceea ce în lumea cercetărilor se numeşte o „anecdotă” – o poveste extraordinară, dar lipsită de importanţă pentru cursul cercetării. Doar un nenorocit de bătrân norocos. Şi cum nu mai este vorba de studiu, chiar nu mai contează.

— Hai să-l vedem, i-am spus.

Ned a comandat jumări dintr-un singur ou şi pâine prăjită. Nu a mâncat nici jumătate.

— Ne-ntoarcem diseară, l-am asigurat.

— Nimeni de la noi nu s-a dus să-l viziteze şi să-l examineze. Nici nu putem fi siguri că mai trăieşte, în plus… Se juca cu mâncarea, în plus, nu mă simt prea grozav.

— Am întrebat-o pe Nina şi a spus că poţi să mergi cu

mine.

— Ai întrebat-o pe Nina? Dar câţi ani am eu, cinci? Trebuie să mi se permită?

Las-o-n seama mea chestia cu spusul a ceea ce nu trebuie. Am făcut un semn chelneriţei şi am comandat budincă de orez şi ceai. Când m-am întors, fratele meu îşi curăţa ochelarii cu cămaşa. Am observat că pielea de sub ochi îi era solzoasă, cu pete roz.

— Ţi-a spus, a zis Ned. Nu părea chiar nervos, doar dezamăgit.

— Cumva i-am forţat mâna, Ned. Până la urmă, sunt sora ta. Trebuie să ştiu dacă eşti bolnav.

— Aşa cum ştiu şi eu despre viaţa ta? Hai s-o spunem pe-a dreaptă, noi nici măcar nu ne cunoaştem.

— Ned, i-am spus. Îmi pare atât de rău.

— Tocmai de aceea nu am vrut să fie aşa. Chiar era nervos. Niciun „Ned” spus cu tristeţe. N-o mai spune aşa. Fără tâmpenii. Fără stat pe verandă. Nu mai am nervi pentru aşa ceva.

Acum eu eram cea supărată.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că nici nu mă duc acasă. Nu mă aştepta. Nici nu te gândi că lucrurile vor lua o altă întorsătură. Nici nu te gândi că poţi să împiedici ceva. Şi măcar o dată în viaţa ta, nu mai crede că e vorba de tine.

M-am ridicat şi am ieşit din restaurant. Canicula era cumplită. Aveam senzaţia că mă sufoc. Că mă topeam, mă topeam, dar în ce? Am vrut să-i fac un cadou fratelui meu. Să fac ceva ce şi-a dorit. O singură zi memorabilă. O prostie, ca de obicei. O greşeală, evident.

Fratele meu a plătit nota şi acum a ieşit şi el. Nu ne-am mai uitat unul la celălalt.

Până la urmă, a vorbit Ned.

— Trebuie să-mi cer scuze pentru că mor?

— Da. Cere-ţi scuze. Cine dracu’ te crezi?

Vorbeam prea tare. În ochi aveam flăcări. Chiar aş fi putut înnebuni. L-am privit ţintă. L-am urât. Mă gândeam că dacă eram din nou părăsită, mă voi prăbuşi. Mă gândeam

cum totul venea prea târziu.

Fratele meu şi cu mine stăteam în plină caniculă. Nervoşi. Transpirând. Mai bătrâni decât ne-am fi putut imagina vreodată. Nu era spaţiul nostru obişnuit. Am vrut să pot da lucrurile înapoi. Poate şi Ned. Se calmase.

— Am auzit că ai ajutat la zugrăvirea camerei copilului, mi-a spus. Un teritoriu mai neutru, mai vesel, dacă nu ar fi fost atât de tragic.

— Aş fi preferat culoarea roşie. Acum pot să văd anumite nuanţe.

— Bine. Îmi cer scuze, a spus fratele meu. Este doar greşeala mea. Să mă ia dracu' cu tot cu cancerul ăsta împuţit.

Acum el era cel care refuza să vadă. Distrugere. Cuvântul pe care îl uram. I se întâmpla lui.

— Trebuie doar să te punem invers, astfel ca moartea să nu-ţi stea la picioare. Aşa nu va putea să te ia.

Ned a râs. S-a adunat. S-a uitat la mine. Odată tu ai ştiut, ai văzut-o. Faţa îi arăta diferit. Trasă. Obosită.

— N-ai cum s-o prosteşti pe căţeaua aia. Fratele meu a dat din cap amuzat, îmi place povestea aia. De ce? E groaznică.

— Este adevărată.

Amândoi ne-am gândit la asta.

— Ei bine, în poveste, moartea este păcălită.

— Doar de două ori, surioare. Apoi ia ce-i aparţine.

— Dragonul e încă în viaţă şi a înşelat moartea de două ori.

— Deci, mergem să-i facem o vizită Dragonului. De aceea? Să aflăm nişte trucuri de-ale meseriei? N-o să meargă, fetiţo.

— Doar încercăm, i-am spus. Priveşte-o ca pe o ieşire de studiu pe teren.

— Tu nu eşti singura care ştie un secret. Nina mi-a spus. Ai un prieten.

— Acum suntem chit, i-am spus. Păream degajată? Păream ca şi cum puteam să discut aşa ceva?

— Da, tu ajungi să te îndrăgosteşti; eu mor. Chiar suntem

chit.

Mă gândeam că oamenii din restaurant erau într-un alt univers, unul în care erau mijloace de subzistenţă, speranţă, sănătate. Căldura te putea termina. Poate nu puteam face nimic pentru Ned. Eram gata să dau înapoi. Atunci fratele meu s-a întors către mine.

— Cu maşina ta sau a mea?

— Serios?

— De câte ori ai şansa să vezi un dragon?

Ne-a luat două ore să ajungem sus în nord; eu am condus, iar Ned a dormit tot drumul. Nina îmi spusese că încercase chemoterapie când s-a descoperit boala, dar l-a tăcut să se simtă atât de rău, încât nu mai putea munci; doctorii au fost de acord că tratamentul îi făcea mai mult rău decât bine. Încerca să reziste până în ianuarie, atunci când se va naşte copilul. Nu părea posibil.

— Doamne, am dormit cu gura deschisă, a spus Ned când s-a trezit.

Am ajuns la periferia oraşului Jacksonville pe la prânz. Era mai cald aici. Imposibil, dar adevărat. Aerul condiţionat din maşina mea dădea semne de oboseală. Era suprasolicitat aparatul. Am tras la o staţie de benzină şi am coborât pentru a controla informaţiile pe care le aveam din fişa de la cardiologul care-l tratase pe Dragon, îl implorasem, de fapt i-am spus că supravieţuisem loviturii de trăsnet şi aveam nevoie de speranţă. Nu avea niciun motiv să nu mă creadă.

A trebuit să mergem pe nişte drumuri lăturalnice şi îmi făceam griji că erau prea pline de gropi pentru Ned.

Din când în când mă uitam la el.

— Nu te mai uita la mine. Uită-te la drum. Fir-ar al dracu', a adăugat el când am dat într-o groapă.

Era o rulotă şi un tip stătea în afara ei.

— Trage pe dreapta, mi-a spus Ned.

A coborât şi a vorbit cu bărbatul în vârstă care stătea pe un scaun pliant. Se părea că individul avea acelaşi tip de scaun ca şi mine. Acres' Hardware. Cred că era un lanţ de magazine răspândit în tot statul. Ned şi bătrânul şi-au dat

mâna şi au schimbat câteva cuvinte, apoi Ned s-a întors la maşină.

— Şapte kilometri mai sus. Dar Dragonul nu va vorbi cu noi dacă nu suntem prezentaţi de cineva, aşa spune domnul de pe scaunul pliant.

— Ce ştie prostul ăla?

Am observat că tipul a închis uşa şi s-a îndreptat către maşina noastră.

— Prostul ăla e fiul Dragonului.

— Hei, a spus noul nostru tovarăş de drum în timp ce se aşeza pe bancheta din spate. Mă cheamă Joe. Avea cam şaptezeci de ani. Cel puţin. Vă duc să-l vedeţi pe tata.

— Noi niciodată n-am avut un tată, i-a spus Ned în timp ce eu am pornit maşina. Ei bine, am avut unul, dar şi-a luat tălpăşiţa.

— Împuţitul, a zis Joe, înţelegându-ne situaţia. Tata locuieşte mai la deal.

— Acum sunt pe moarte şi o să mă duc înainte ca să se nască copilul meu, a spus Ned.

Mi s-a uscat gâtul. Genul acesta de discuţii te face să plângi; trebuie să te concentrezi şi să începi să numeri ori eşti pierdut.

— Asta-i altceva. Joe şi-a aprins o ţigară; mi-am muşcat limba, chiar dacă aveau să treacă săptămâni până să scot mirosul de tutun din maşină. Asta nu-i abandonare. Tu nu vrei să pleci, aşa că o să mai întârzii probabil.

— Să întârzii? a spus Ned.

— Ca spirit.

Taci din gură, moşulică, am vrut să-i spun. M-am străduit să fiu politicoasă. A fost prea greu. Nu putea fi vorba despre Ned.

— Noi nu credem în astea.

Joe s-a aplecat în faţă.

— În ce credeţi voi?

Ne-am tot gândit până când Joe a strigat:

— Trage pe dreapta, acum!

Am tras şi aproape ne-am înfundat într-o zonă inundabilă plină de pipirig. Era o chestie noroioasă, mâloasă, dar am

reuşit să găsesc un loc uscat ca să parchez. Aici era casa dragonului, o căsuţă care arăta ca a mea. Când am oprit la staţia de benzină am cumpărat nişte chipsuri şi un suc. O gustare. Joe a luat-o înainte pentru a se asigura că tatăl lui putea să ne primească, apoi a scos capul pe uşă.

— Haideţi, ne-a chemat.

— Unuia care are nouăzeci de ani îi duci suc şi cartofi chips? m-a întrebat fratele meu.

— O, mai taci. Am zâmbit. Doamne, cald mai era. Ce să fi adus? Nişte terci?

— Pe ce punem pariu că nu are aer condiţionat, a zis Ned. Cel puţin era un ventilator de tavan, dar părea să meargă la viteză mică. Dragonul din Jacksonville nu părea mai bătrân decât fiul său. Destul de vioi, de fapt.

— Aţi dat de mine, ne-a zis Dragonul. Sper că aţi venit cu ceva care să facă această vizită să merite să-mi pierd timpul.

Stătea într-un fotoliu dintr-un înlocuitor de piele. Un bătrân care arăta bine. Încă îşi mai avea tot părul, o claie, alb.

I-am arătat chipsurile şi sucul, iar Dragonul a aprobat, încântat. I-a spus lui Joe să ne servească nişte băuturi cu gheaţă.

— Dar dumneata? i-a spus fratelui meu. Ned s-a uitat la mine. Nu se gândise să aducă ceva. Ce ceas frumos, a spus Dragonul.

Ned a zâmbit, l-a desfăcut de la mână şi i l-a dat.

— Arată bine timpul, a spus Ned.

— Nimic nu se compară cu prezentul, a spus Dragonul. Era o glumă, aşa că am râs pentru a arăta că ne-a plăcut. Am luat nişte Cola cu gheaţă şi ne-am aşezat pe nişte taburete incomode. Te topeai de căldură. Dragonul şi-a ridicat flanela de corp şi ne-a arătat locul unde a fost lovit de trăsnet prima dată.

— Mort paisprezece minute şi patruzeci şi cinci de secunde, a spus Joe cu mândrie. L-am cronometrat.

Apoi Joe i-a dat jos papucii de casă şi ne-a arătat picioarele Dragonului. Erau curbate sub forma unor copite.

— Artrită, ne-a spus Joe. Chestie de familie. Ne-a arătat urmele de pe tălpi.

— Trăsnetul a lovit un copac, a ricoşat, s-a scurs pe pământ, iar a doua oară l-a lăsat lat patruzeci şi cinci de minute în cap.

— Cum a fost? l-am întrebat pe Dragon.

— O treabă curioasă. Era exact ca acum, a spus Dragonul. Aşa cum stau acum aici cu voi. Te duci repede. Aşa a fost. Într-un moment era ceva, în următorul era altceva.

— Şi cum te-ai întors?

Ned mi-a tras un ghiont. Cred că am fost nepoliticoasă. Dar nu aveam prea mult timp, nu-i aşa? De aceea eram aici.

— Dacă ştiam asta, nu mi-aş fi cumpărat un loc în cimitir, chiar în săptămâna ce-a urmat. A fost doar o repetiţie, nu tot spectacolul. M-am întors pentru că m-am întors. Dragonul a luat o înghiţitură de suc. Ei bine, aş vrea să te întreb ceva. Poate ştii – de ce se-ntâmplă ce se-ntâmplă?

Ne-am uitat la fratele meu, omul de ştiinţă, pentru a afla un răspuns.

— Doar pentru că nu ştim sau nu înţelegem ceva nu înseamnă că nu există o cauză, a zis Ned.

— Aşa, măi. Dragonul era încântat de răspuns. Exact ce simţeam şi eu.

A ridicat ceasul fratelui meu. Era un Rolex vechi. Nina i-l cumpărase când împliniseră zece ani de căsătorie. Costase o avere şi bătuse toate magazinele de antichităţi din Orlando până când a găsit ce căuta.

— Îl vrei înapoi?

Ned a dat din cap că nu.

— Nimic nu se compară cu prezentul, a spus.

— Atunci am să-ţi spun un secret. Ai plătit pentru asta. Meriţi. Numai nu le spune colegilor tăi. Nu sunt o ciudăţenie de arătat la circ.

Ne-a luat ceva timp să mergem o bucată de drum. „O bucată de drum” era departe, aşa cam cum sunt lucrurile în Florida. Ned era obosit, iar Dragonul nu putea merge

repede, mai ales prin pipirigul lunecos de apă.

— O să ne trezim cu căpuşe, am spus. Purici. Ceva otrăvitor. Stejar sau iederă.

— Simţi mirosul? Fratele meu s-a oprit şi a tras puternic aer în piept. Aici apa sărată şi cursul de apă se întâlnesc şi se amestecă.

Mirosul era atât sărat, cât şi fetid. Dar undeva sub aceste mirosuri era ascunsă o anume dulceaţă. iată-ne, mai în vârstă decât fusese mama noastră, mergând prin mizeria asta într-o zi cu aproape patruzeci de grade, ţinându-ne după doi bătrâni prin mlaştină.

— Vreau doar să ştii: dacă văd un aligator, mă întorc. Ned a râs.

— Dar şerpii nu-i pui la socoteală, nu-i aşa? Fratele meu a clătinat din cap, iar când am văzut ceva lunecând prin iarbă, l-am apucat de braţ.

— Un şarpe inofensiv, a zis. Un fals coral.

Mi-am dat seama atunci că fratele meu părea să fie fericit. Locul unde avusese ceasul strălucea, pielea era albă, goală, nouă. Pantalonii lui kaki erau plini de noroi şi pipirig

— Bun, am ajuns, a zis Dragonul. Pot scuipa foc, ştiţi, nu-i aşa?

Ei bine, îl văzusem pe Lazarus dând foc la o bucată de hârtie, arzându-mă cu un sărut – am crezut că eram pregătită pentru aşa ceva. Dar Dragonul chiar scuipa foc şi unde cădea se ridicau flăcări din pipirig. Joe a fugit şi le-a călcat cu piciorul.

— Păi, din punct de vedere fiziologic este imposibil, a spus fratele meu.

Cu toate acestea părea foarte surescitat. Privea cu ochii larg deschişi.

— Aşa mi s-a spus şi mie, a zis Dragonul. Şi am găsit cum să opresc asta. Dragonul a băgat mâna în buzunar şi a scos ceva ce semăna cu un bulb de lalea. Usturoi obişnuit. Scoate tot focul din tine. Dar acum nu vreau să fac asta, pentru că am să vă arăt ceva ce merită văzut. Doar nu aţi bătut degeaba atâta cale pentru mine. Ei bine, promiteţi-mi

că nu spuneţi la nimeni.

Fratele meu şi-a făcut o cruce. Simţeam că îmi ard ochii. Mă gândeam la el pe vremea când eram în New Jersey, privind liliecii de pe cer. M-am gândit la colonia de furnici pe care a trebuit să o părăsească atunci când ne-am mutat la bunica. Mie nu-mi păsa de lucrurile pe care nu le puteam lua cu mine, dar fratele meu era altfel; după ce bunica a pus piciorul în prag, Ned s-a dus după ea în spatele casei şi a lăsat furnicile în libertate. L-am privit de la fereastra din dormitor. Nu i-am spus-o niciodată, dar l-am văzut plângând.

— Fă-ţi şi tu cruce, mi-a spus fratele meu.

Mi-am făcut. Nu mi-am pus nicio dorinţă, nu voiam nimic, nu am spus nimic. Trăiam clipa, stând în noroi, cu pantofii care arătau jalnic, cu pielea care mă ustura.

Mai încolo era un trunchi, nu. copacul lovit de acelaşi trăsnet care îl nimerise şi pe Dragon, a doua oară. Un stejar bătrân acoperit de muşchi, mort acum, de un gri deschis, deschis. Culoarea zăpezii în toată verdeaţa aceasta, noroiul acesta, frunzele acestea, apa aceasta, căldura aceasta. Dragonul s-a îndreptat către el. Era în apă până la genunchi. Şi-a scos flanela şi am văzut urmele ca nişte copaci lăsate de trăsnet pe braţele şi bustul său. Exact ca în cazul lui Lazarus. Am simţit o urmă de tristeţe. De parcă tot ce se întâmpla acum se mai întâmplase, dar altcuiva.

Dragonul s-a întors către noi şi ne-a făcut un semn cu capul.

— Priviţi.

A scuipat către trunchi şi a apărut o mică flacără. Dragonul a făcut vânt şi a înteţit flacăra cu flanela, dar fumul a făcut ceea ce se aştepta. Zeci de lilieci s-au ridicat din trunchi. La început au părut să fie de un negru intens, dar, la lumina soarelui, străluceau, un albastru lucios, apoi purpuriu. Părea că vezi ceea ce era lumea, parcă vedeai toate posibilităţile din toate timpurile. Din fum, din foc, din lemn, din gheaţă, se ridicau ca un nor.

Ned nu-şi credea ochilor.

— Măi, să fie, a zis.

— Toată ziua sunt aici, doar că nu-i vede nimeni. Treci pe aici şi crezi că nu-i nimeni. Dar uite-i, a spus Dragonul, împreună cu toate celelalte lucruri pe care nu le vedem.

Liliecii au dispărut din ce în ce mai sus; priviţi de jos aveau o culoare gri-maronie, ca nişte frunze care cădeau în sus, de parcă timpul o luase invers.

Umerii îmi erau arşi de soare, abia mai puteam respira de căldură, o căpuşă mi se urca pe picior, dar merita. Dacă nu mi-aş fi ştiut lecţia, mi-aş fi dorit să stau acolo pentru totdeauna. Dar acum ştiam cum este. Am văzut ceea ce ne-a făcut să venim să vedem. Felul în care poţi păcăli moartea. Inspiră. Expiră. Priveşte cum se ridică, negru şi albastru către un cer şi mai albastru.

II

Am sunat-o pe Frances să mă scuz că nu am mai apărut la serviciu, în perioada de dinainte de a mă muta în Florida, eram o persoană de încredere, colega nemaipomenită, cea care aranja petrecerile. Acum, nu mai fusesem la bibliotecă de o săptămână. Nu am fost nici măcar o singură dată.

— Păi, nu veni acum, mi-a spus Frances. Treci pe la mine acasă pe la şase jumătate. Strada Palmetto numărul treisprezece. Casa cu o curte mare.

— Uite, dacă vrei să mă concediezi, te înţeleg. Poţi să-mi spui şi la telefon. E în regulă. O merit.

— Nu am concediat pe nimeni în viaţa mea şi nu am de gând să încep acum. Te invit la cină.

Nu am prea crezut-o. M-am îmbrăcat frumos cu ocazia concedierii mele. Mi-am prins părul la spate, cu un şnur roşu pe care-l cumpărasem de la magazin, iar apoi, o mită de ultim moment, o plantă de la florărie. Capcana lui Venus. Folositoare în Florida. Practică. Iar eu, cea veche. Fata de încredere. Poate Frances îşi va da seama că are nevoie de mine, deşi adevărul era că, la bibliotecă, abia

dacă mai era de lucru pentru doar una dintre noi.

Nu mai fusesem acasă la Frances; era în partea veche a oraşului, unde curţile erau mai mari şi aveai mai degrabă senzaţia că te aflai la ţară, nu într-un oraş. Casa ei era una tipică pentru Florida, acoperiş de tablă, obloane, palmieri. Am parcat maşina şi am coborât cu planta în ghiveci, purtam nişte pantofi de ocazie, negri, care nu erau prea confortabili. M-am oprit pe cărare. Pe verandă, era ceva ce semăna cu un urs. Se întuneca şi vederea mea nu era prea bună. Am avut un moment de panică. Apoi mi-am dat seama că era câinele ei din pozele de pe birou care se făcuse monstruos de mare. Era din rasa Newfoundland. Nu era o rasă potrivită pentru Florida şi chiar auzeam câinele respirând greu. Când a lătrat, Frances a ieşit din casă. Purta jeanşi, un tricou vechi, o eşarfă în jurul capului. Nu semăna cu cea de la bibliotecă.

— Gata, Harry, i-a spus câinelui. Sărmanul, l-au adus nişte studenţi, apoi şi-au dat seama că nu puteau avea grijă de el şi l-au lăsat aici când au plecat acasă în vacanţa de vară.

Se întâmplă în fiecare an. Abandon.

— Bine că nu a fost un ponei, i-am zis.

Când m-am apropiat, Harry m-a mirosit politicos. Era plin de salivă, dar un gentleman. Nu genul de animal de casă la care m-aş fi aşteptat de la Frances.

— Am crezut că ai o pisică, i-am spus. Clişeu.

— Tu ai?

— Oficial, nu este a mea. A fost a unei colege. Zice că este a mea când se apropie ora mesei. Şi am mai avut o cârtiţă. S-a adaptat bine. Tocmai i-am dat drumul în natură. De fapt, în muşuroiul din faţa casei mele. M-am gândit că mai bine îi dau drumul decât să ajungă să moară la mine. Am un ghinion teribil cu fiinţele vii.

— Au venit să întrebe de Seth Jones, a spus Frances.

— Poftim? Cred că nu am auzit bine. Noi vorbeam despre animale, nu-i aşa?

— Hai să intrăm, a sugerat Frances.

Am urmat-o, iar câinele m-a urmat pe mine. A spus ceva

despre Seth Jones? Ne-am aşezat în bucătărie. Frances pregătise nişte limonada. A turnat nişte suc de vişine într-o cană, o slabă roşcată, un roz acru. Îl puteam vedea deşi era atât de pal. Va urma ceva mai rău decât o concediere. Voia să vorbim despre Lazarus, omul despre care nu am vorbit niciodată, omul pe care ştiam că-l voi pierde. Nu chiar acum. Nu încă.

— Poliţia din Orlon a primit un telefon de la cineva de la depozit. Aşa a pornit totul, iar acum ei sunt convinşi că s-a comis o crimă. Nimeni nu l-a văzut pe Jones ăsta, de când a fost lovit de trăsnet, iar acum cineva de la depozit jură că a recunoscut un om în casa lui Jones care nu era Jones. Era cineva care cândva lucrase la depozit. Aşa că acum fac săpături. Frances a lăsat să se aşeze lucrurile, apoi mi-a spus:

— Cred că vrei să ştii cum de ştiu toate acestea.

— Da, cum? Bănuiesc că păream surprinsă. Cu siguranţă eram.

— Au venit la bibliotecă pentru informaţii. Fişa lui. Frances mi-a turnat un pahar de limonada.

— Nu mai era la locul ei, dar am găsit-o pe biroul tău. Ştia multe. Mai multe decât m-aş fi aşteptat. Tot timpul a văzut prin mine.

Câinele stătea lângă mine, sperând că erau şi dulciuri la limonada, cred, îi simţeam respiraţia pe picior.

Mă gândeam care ar fi putut fi cea mai potrivită minciună.

— Nu te obosi, mi-a spus Frances, înainte să vorbesc. Nu-mi pasă în ce fel eşti implicată. Vom da foc la fişă, iar ca să nu creadă ei că am ars-o în mod intenţionat, vom da foc şi la celelalte.

Ne-am dus la debara. Cutiile cu fişe erau adunate acolo, inclusiv cele de la subsol. Era un miros trist de hârtie mucegăită. Frances şi-a pierdut toată săptămâna cărând acasă fişe.

— Pentru că nu este treaba nimănui ceea ce citeşte cineva la bibliotecă, a spus Frances.

Am aşteptat să apună soarele. Apoi am tras toate cutiile

în curtea din spate, am pus nişte fişe pe grătar şi am turnat nişte combustibil. Era beznă, o noapte cu cer noros. Aveam rucsacul la mine; l-am deschis şi am scos şi celelalte fişe ale lui Seth Jones. Cele pe care le-am sustras.

— Îţi mulţumesc că mă ajuţi, i-am spus. Şi chiar şi-aşa, trebuie să ştii că nu s-a întâmplat nimic criminal. Nimic de felul acesta.

— Nu-mi spune nimic. Nu te ajut pe tine. E vorba de ceva în care eu cred. Să-şi găsească urmăritul fără noi.

Ne-a luat aproape trei ore să ardem toate fişele. Am băut toată limonada.

— Mâine, şeriful va veni din nou. I-am spus că am nevoie de timp pentru a căuta fişa domnului în cauză, îl voi anunţa că, de-a lungul anilor, fişele s-au pierdut.

Îmi făceam griji pentru Frances, în felul acesta se expunea prea mult pericolului.

— O, ştiu că nu vom mai primi fonduri, în cazul în care închid biblioteca, oamenii din oraş vor trebui să meargă la biblioteca publică din Hancock sau poate universitatea le va permite să se înscrie la biblioteca lor. Poate plec la Paris. Dacă voi pleca, ai putea avea grijă de Harry.

Am râs.

— Vorbesc serios.

Probabil da. Amândouă aveam funingine pe faţă, pe sub unghii, tăieturi de la hârtia pe care ani rupt-o pentru a distruge catalogul de fişe.

— Te place, a spus Frances.

Câinele era la picioarele mele, un munte de blană.

— Sunt total dezagreabilă, am insistat.

Câinele a oftat, iar pe Frances şi pe mine ne-a umflat râsul.

Am terminat de băut whiskeyul, apoi am băut nişte cafea ca să ne mai trezim. După ce am terminat de ars, am aruncat apă peste cenuşă şi am pus-o în saci de gunoi, pe care i-am luat cu mine la plecare. Nu mai erau probe. Harry a venit după mine la maşină şi m-a urmărit cu privirea când am plecat. Drăguţ câine, dar eu aveam deja un animal.

Am mers până când am crezut că am ajuns la un loc

sigur; am aruncat cenuşa în pubela din spatele restaurantului. Apoi am ieşit repede din oraş. Nu m-am gândit să-i dau telefon lui Lazarus; mă gândisem că aveam timp. Acum îmi doream să fi sunat de la Frances. Pur şi simplu nu mă aşteptasem ca autorităţile să se mişte atât de repede. Când am ajuns acolo, am ştiut, înainte de a intra pe drumul către casa lui, că nu era totul în ordine. Am oprit pe marginea drumului. De aici puteam vedea că nu mai erau portocale roşii. Toate erau negre. Portocalele căzeau din copaci precum pietrele. Printre pomi am văzut o lumină albastră rotindu-se.

Era maşina şerifului mai în sus pe drum, aşa că am mers mai departe; am întors şi am revenit pe autostradă. Când am ajuns, tremuram. Nu eram sigură că făcusem ceea ce trebuia. Poate ar fi fost mai bine să mă duc la ei şi să-i întreb ce dracu' se întâmplă? Poate mă panicasem. Sau poate am fost deşteaptă. Oricum, eram în drum spre casă acum. M-am oprit la o staţie de benzină în Lockhold şi m-am gândit să mă întorc la Lazarus. Am stat în maşină aproape o oră, întorcând lucrurile pe toate feţele, iar apoi am luat-o înspre Orlon.

Voi angaja un avocat – asta voi face. Voi fi lângă el chiar dacă se credea că l-a omorât pe Seth Jones. Poate, pentru ei, voi fi complice la crimă. Poate Lazarus nici nu va fi învinovăţit de ceva. M-am oprit la o altă staţie de benzină. Nu ştiam dacă s-o iau înainte ori înapoi, aşa că nu am pornit în nicio direcţie. De data aceasta am coborât şi am chemat poliţia din Red Bank, New Jersey. A fost un lucru nebunesc şi nici nu eram sigură de ce am făcut-o. Unele hotărâri le iei tu, altele par a fi luate pentru tine. Cred că am sunat la persoana în care aveam cea mai mare încredere. Singura a cărei opinie conta pentru mine. Eram lângă toaletele scufundate în întuneric, introducând monede în telefonul public. Camioanele huruiau pe autostradă. Când l-am prins pe Jack Lyons la telefon, la început, nu a zis nimic. Nu părea să creadă că eram eu.

— Bineînţeles că sunt eu, i-am spus. Parcarea. Tu şi cu mine.

— Destul, a zis. Tu şi cu mine.

— Trebuie să te întreb ceva important.

În orăşelul nostru, Jack se ocupa de tot ce însemna moarte: omucideri, sinucideri, duble omucideri, moarte prin imprudenţă şi provocată de accidente, moarte din cauze naturale. Când oamenii îl vedeau intrând în căminul pentru bătrâni, cei internaţi îşi făceau cruce şi se uitau în altă parte, ştiau că unul dintre ei se dusese, în mod sigur. Când a fost să le vorbească elevilor de la şcoala elementară despre siguranţă – să nu-şi bage degetele în priză, să nu ia în mână vase care erau pe foc – unii copii au devenit isterici şi a trebuit să fie duşi la cabinetul medical, în tot acel timp Jack îmi cerea referinţe, pe care le-ar fi putut găsi chiar el. Ajunsesem să-l înţeleg. El deja ştia, poate doar îi plăcea cum pronunţam asfixiere, mătrăgună, virus West Nile.

Ori poate el doar voia să vorbească cu mine în propria mea limbă.

— Unde eşti? m-a întrebat Jack. Ai dispărut. Ţi-am scris un bileţel, dar nu mi-ai mai răspuns.

— M-am mutat în Florida. Clima e mai bună. Ce glumă. Erau aproape patruzeci de grade şi era atâta umezeală încât părul meu, de obicei drept ca un pai, se cârlionţase. Noaptea mirosea ca otrava.

— Ştiu că te-ai mutat. Crezi că nu am încercat să aflu ce s-a întâmplat cu tine? Vreau să spun, unde eşti în acest moment? Aud maşini.

Mi-am amintit felul în care mă privea. A vrut ceva de la mine, dar niciodată nu a primit. Am crezut că mă umilisem, dar poate îl umileam eu pe el.

— Îmi pare rău, Jack.

— Îţi pare rău că ai dispărut şi nu te-ai obosit niciodată să scrii? Ori îţi pare rău că niciodată n-ai dat doi bani pe mine şi pe ceea ce simţeam?

— Nu ştiam ce vreau.

— Ceea ce nu este cazul acum.

Am râs. Poate într-adevăr mă cunoştea.

— Deci, despre ce vrei să vorbim? a continuat Jack. Sau lasă-mă să ghicesc. Ce am avut noi doi în comun

întotdeauna? O, da. Moartea.

Vorbea ciudat, sau poate că nu l-am ascultat niciodată. Poate că vremurile de atunci, când eram în maşina lui în parcare, nu erau cum credeam noi că erau. Poate el observase gheaţa, pietrele, felul în care eu credeam că meritam să fiu rănită.

— Râzi de mine? Nu eram obişnuită să simt aşa ceva atunci când vorbeam cu el. Trecuse mult timp, la urma urmei.

— Hei, dragă, sunt doctor Moarte, întreabă-mă.

L-am sunat să-l întreb despre Lazarus, despre cum puteam să-l ajut, în cazul în care era acuzat de crimă. Să-l ajut să fugă ori să-i spun să-şi apere drepturile în faţa oricui? Dar după cum s-a dovedit, nu asta era ceea ce voiam cu adevărat să ştiu.

Am ezitat. Parcă nu mai eram eu, eram copleşită de sentimente.

— Hai! Zi-i, m-a îndemnat Jack. Zi-i una bună. Ceva de genul: ce-ar fi dacă.

Ceea ce am făcut. Am zis una singură.

— Ce-ar fi dacă fratele tău ar fi pe moarte şi tu nu ai putea să schimbi nimic. Ce faci?

Tot ce am auzit erau camioanele. Cutiile de viteză scârţâiau. Atât de mulţi oameni se duceau undeva. Eu stăteam în staţia de benzină, în plină noapte în Florida. Era de parcă nu mai vorbisem cu nimeni până atunci. Auzeam respiraţia lui Jack. Îmi venea să plâng. Niciodată nu-i acordasem vreo şansă. Ocupându-se atât de mult de moarte, a învăţat să găsească o logică într-o lume iraţională.

— Îl ajuţi găsind ceva ce-l face să vrea să mai trăiască. Este singurul lucru pe care poţi să-l faci.

— Poate tu ar fi trebuit să te ocupi de documentare. Puteam fi oriunde pe pământ. Atât eram de pierdută.

— Nu-i pentru mine, mi-a spus Jack. Întotdeauna a fost o muncă pentru tine.

Când am ajuns acasă, ştiam că exista cineva şi pentru mine. Giselle era pe peluză, dar eu o lăsasem în casă.

Aveam o cheie de rezervă sub cutia de scrisori. Nu prea greu de găsit; când am căutat-o, nu mai era acolo. M-am lăsat pe vine lângă pisică, am mângâiat-o şi am mai lăsat-o afară. Nu mă ura prea mult sau poate a ajuns să se obişnuiască cu mine. Lazarus dormea pe canapea, cu un picior pe podea. Părea tânăr şi obosit, ca un om care a făcut autostopul şi a mers toată noaptea. Am închis toate uşile, am tras telefonul din priză. Avea o geantă de voiaj cu el, pe care am dus-o în bucătărie. Nu trebuie să faci asemenea lucruri, ştiu, dar degeaba. Am deschis geanta, şi m-am uitat prin ea. Cred că încercam să mă asigur că era cine credeam că era. Erau nişte haine, un portofel cu câteva sute de dolari în bancnote, un bilet de avion pentru Italia, un paşaport pe numele lui Seth Jones şi o fotografie a lui Lazarus; jos de tot am găsit cutia de lemn plină cu cenuşă.

Am rearanjat totul la loc şi am pus de cafea. Am scos o pungă nouă de cafea din congelator şi am observat că în timpul nopţii probabil s-a întrerupt curentul. Casa mea era un dezastru. Nu i-am acordat niciun pic de atenţie; dar, pe de altă parte, niciodată nu am simţit că-mi aparţinea. Niciodată nu am locuit aici cu adevărat. Singurul lucru mai aproape de ceva familiar, ceva ce era al meu, erau cele câteva piese de la templul doric al lui Renny, care se mai aflau încă pe masă. Pisicii i-a plăcut să se joace cu coloanele, le-a lovit cu lăbuţele până au căzut pe podea.

M-am dus la uşa din spate să o chem înăuntru, dar nu a vrut să vină. A trebuit să merg să o iau de lângă muşuroi. Cerul era de cerneală, în centru, orizontul avea culoarea liliecilor pe care îi văzusem în plină zi, albastru închis, dungi de negru şi purpuriu. Când m-am aplecat am văzut că Giselle prinsese cârtiţa lui Renny. Am recunoscut-o după muşcătura de la ureche, încercaserăm să o salvăm, dar nu am putut. Micul animal care a păcălit moartea; acum nu mai mişca.

— Fetiţă rea, am certat-o pe Giselle.

M-am aşezat cu picioarele încrucişate şi am ţinut cârtiţa în palmă.

Până când s-a trezit Lazarus, eu îngropasem cârtiţa, am făcut cafeaua şi am sunat-o pe cumnata mea. Fratele meu încă se odihnea după lunga noastră călătorie la Dragon, dar era fericit că ne-am dus. De atunci visa lilieci şi fluturi, mi-a spus Nina. Scria o lucrare despre teoria haosului în poveşti. Scria ca un apucat, până dincolo de miezul nopţii.

Lucrurile se clarificaseră pentru el şi voia să scrie totul până nu era prea târziu. Cea mai măruntă acţiune, cea mai mică fiinţă, cea mai neînsemnată decizie aveau uriaşe ramificaţii. O cârtiţă moare, una este salvată doar pentru a muri din nou. Un cuvânt este spus cu voce tare şi lumea se schimbă. Un braţ devine aripă, un animal devine om, o fată nu se mişcă o sută de ani – îngheţată în spaţiu şi timp – un tânăr trebuie să cutreiere prin toată lumea pentru a descoperi cine este cu adevărat.

M-am aşezat pe canapea lângă Lazarus. A deschis ochii. Cenuşă din cenuşă. Erau atât de negri.

— Hei, mi-a zis. A vrut să mă ia în braţe, să mă sărute, apoi şi-a zis că mai bine nu. Te ard.

Am dat din cap că nu. Mi-am amintit ce ne-a spus Dragonul despre foc. I-am dat lui Lazarus doi căţei de usturoi pe care i-am curăţat în bucătărie.

— Remediul, i-am spus.

Altcineva ar fi avut dubii, ar fi picat examenul. Lazarus m-a privit, apoi a mâncat usturoiul. Mi-am sprijinit capul de pieptul lui. Nu am mai descoperit aceeaşi căldură în interiorul lui.

Lazarus văzuse camionul pentru livrări de la fereastra lui şi el îl recunoscuse pe şofer, Hal Evans. Îl recunoscuse pentru că avuseseră o altercaţie pe vremea când lucrau împreună la depozit. Hal a intrat băut şi vorbea aiurea, provocându-l pe Lazarus. Lazarus lăsase nişte saci cu îngrăşăminte în drumul lui Hal şi acesta se împiedicase. Hal Evans era ultimul care ar fi trebuit să vină pe la livadă. Poate auzise zvonurile pe care le-au împrăştiat muncitorii, că lucrau pentru un monstru, un om care refuza să fie văzut, că nu era totul în regulă în casa cu toate jaluzelele trase.

Lazarus şi-a făcut bagajul de îndată ce Hal a plecat cu camionul. De câtva timp se aşteptase la aşa ceva; apoi s-a aşteptat la ceea ce a urmat. Mai târziu în aceeaşi zi, cineva pe care nu l-a recunoscut vorbea cu muncitorii din câmp. L-a văzut uitându-se la casă, discutând cu angajaţii lui. În acea după-amiază a plecat pe uşa din spate. Şi-a închipuit că orice convorbire telefonică putea fi ascultată, dar ştia că plecarea însemna să fii un om liber.

Lazarus tremura, aşa că l-am acoperit cu o pătură. Dimineaţa era însorită. Lumina ne-a făcut să clipim. Mi-am zis să nu-mi pun nicio dorinţă sau, în cazul în care mi-o puneam, în cazul în care trebuia, în cazul în care chiar nu mă puteam abţine, atunci să-mi pun una pentru el. Lazarus a adormit la loc; era extenuat şi nu putea să se trezească. Voiam să-l las să viseze cât de mult putea. Mersese kilometri întregi. L-am privit îndelung. Puteam simţi gustul usturoiului, medicamentul, sfârşitul tuturor lucrurilor, începutul tuturor lucrurilor.

M-am îmbrăcat şi am plecat la bancă. Peggy, fizioterapeuta mea, era la rând şi m-a felicitat pentru cât de bine arătam.

— Ai lucrat bine, mi-a spus. Ţi-ai revenit.

Chiar? Cred că da. Exerciţiile acelea m-au făcut aproape să plâng, trăgând de partea mea stângă. Acum mă simţeam aproape normal, dar nu chiar; încă mai aveam sentimentul a ceva metalic de-a lungul coastelor, în jurul inimii. Nu se putea vedea, dar era acolo, la fel de sigur ca faptul că mâinile lui Renny aveau pete de aur.

Am scos aproape tot din cont cu excepţia a câtorva dolari.

— Cumpărături mari? m-a întrebat casiera. Toată lumea ştia pe toată lumea în oraşul acesta. Până şi pe mine.

Am zâmbit. Foarte mari. I-am spus că îmi trebuiau bani gheaţă pentru că voiam să cumpăr o maşină la mâna a doua. O Corvette mai veche.

— Sunt invidioasă, mi-a spus casiera.

Aveam cincisprezece mii de dolari care îmi rămăseseră de la vânzarea casei bunicii, dar au încăput bine în rucsacul

meu.

— E roşie, i-am spus.

— Cea mai bună, mi-a spus casiera.

Am traversat parcarea. Honda mea era acolo. Cea care avea cauciucuri noi, cauciucuri sigure pe care le alesese fratele meu înainte de a pleca din New Jersey. Când am ajuns acasă, Lazarus încă mai dormea. Am înţeles. Nu voia să se trezească. M-am aşezat pe un scaun. Poate am plâns, îl iubeam într-un fel care se terminase, într-un fel care era începutul a ceva. Felul acela de dragoste care te predispunea la mai mult.

Mai târziu după-amiaza, m-am aşezat pe canapea lângă el. I-am şoptit că era momentul să plece.

Nu mai vreau, mi-a spus.

Ba da, mi-am spus în gând. *Tu vrei asta.*

Acesta ar fi momentul de care nu m-aş despărţi niciodată, deşi mi-a produs cea mai mare durere. Când voi fi bătrână, când nu voi mai putea vedea sau vorbi, tot asta îmi voi aminti.

Se gândea că voi merge cu el. Că vom lăsa pisica afară, iar cineva o va găsi şi va avea grijă de ea. Nu aşa se făceau lucrurile? Pisicile îşi găseau singure casa, se descurcau singure. I-aş putea trimite fratelui meu o scrisoare de undeva de pe drum, nu până nu am ajunge unde ne-am propus, toate acele locuri, Veneţia şi Paris, peste tot unde întotdeauna mi-am dorit să merg.

A împachetat banii în geanta de voiaj. Mă uitam la mâinile lui. Nu mă puteam uita la altceva.

Asta era. Distrugerea. Totală. Dacă ţi s-a întâmplat o dată, ţi se întâmplă încă o dată. Asta-i problema. Acesta-i adevărul.

*

Lazarus a făcut un duş, a băut cafea cu gheaţă, şi un bol de supă de roşii rece. Afară era umezeală, iar când s-a încheiat ziua, noaptea era caldă şi lipicioasă. Era târziu când am plecat şi cerul era întunecat. Am ajuns la

Jacksonville pe drumuri lăturalnice. Ştiam drumul. Un loc unde nu ne ştia nimeni. Am mers o oră, apoi două. Părea că mergeam undeva împreună, în timp ce conduceam, mâna lui era pe a mea. Îl simţeam, dar nu era suficient. Ar fi trebuit să ştie că nu mergeam cu el: ar fi trebuit să observe că am lăsat pisica în casă, ceva ce nu aş fi făcut sub nicio formă dacă nu m-aş fi întors. Nu eram eu genul care să plece aşa.

L-am dus la autogara. Tot ce mai avea nevoie era să găsească pe cineva care să-i schimbe data naşterii de pe paşaport şi atunci ar fi devenit Seth Jones. Dar acum, trebuia să părăsească Florida. Am cumpărat un bilet pentru următorul autobuz; mergea la Atlanta.

Am stat în autogara împreună, până la cinci dimineaţa. Atunci pleca autobuzul. Şi mai era ceva: nu ne-am mai uitat unul la celălalt. Nu ne-am cerut unul altuia nimic. Ne dăduserăm deja tot ce aveam.

— Deci, aşa se termină, mi-a spus.

Cei din jurul nostru dormeau. Aveau propriile lor poveşti; nu ne ascultau pe noi. Un copil cu un pulover roşu stătea în braţele mamei sale. Soarele intra pe fereastra murdară, înceţoşată.

Deloc, mi-am spus. *Aşa începe.*

Capitolul şapte.
Frate şi soră

I

Ştiam că se apropia momentul pentru că fratele meu visa fluturi. Chiar şi în timpul zilei, visa fluturi. La început societatea de meteorologie refuzase să-i accepte lucrarea, „Teoria haosului şi poveştile”. A trebuit să stau peste noapte cu Ned, când Nina a luat avionul ca să vorbească cu preşedintele societăţii. La întoarcere, a spus că hotărârea se schimbase.

Când Ned s-a dus la Washington, DE, să prezinte lucrarea, era deja în scaun rulant; moderatorul a trebuit să pună microfonul mai jos şi să ceară să fie linişte totală astfel ca vocea slabă a lui Ned să poată fi auzită. Ideea centrală a lucrării era că noţiunea de poveste ne scăpa de nevoia de ordine şi ne permitea să avem dorinţe imposibile şi iraţionale. Ceea ce era magic era real, aceasta era teza lui. Această teză era chiar în miezul teoriei haosului – dacă cele mai mărunte acţiuni reverberau în tot universul în moduri invizibile şi neaşteptate, schimbând vremea şi clima, atunci totul era posibil. Fata doarme o sută de ani pentru că s-a hotărât să pună aţă în ac. Mingea de aur care cade în fântână zguduie lumea, schimbând totul. Pasărea care lasă să-i cadă o pană, fluturele ce bate din aripi, totul pluteşte prin univers, prin păduri, de cealaltă parte a muntelui. Praful pe care îl inspiri a fost odată expirat. Cine eşti tu, vremea din jurul tău, totul o vrajă pe care nu o poţi înţelege şi nici explica.

A fost îndelung aplaudat, mi-a povestit Nina. Aranjam camera copilului împreună, după întoarcerea lor de la Washington, pictam peretele în acuarelă. Nina trebuia să aibă grijă – avea preeclampsia, tensiune sanguină ridicată din cauza graviditățiı – dar ea picta flori şi copaci în camera bebeluşului după ce se întorcea de la ore. Uneori Ned se uita la noi, iar noi ne întorceam către el, gata să glumim cu el, dar deja adormise. Am continuat să pictăm. Nina picta soarele. Treaba mea era luna.

Uneori fratele meu plângea în somn, uneori striga.

— Fluturi, spunea Nina. În vis.

Nina avea cearcăne sub ochi. Acum, când fratele meu se ducea la controlul medical, îl lăsau să ia orice pentru a-i alina durerea. Ar fi trebuit să fie un lucru bun, dar nu era aşa, pentru că atunci ştii că te apropii de sfârşit.

M-am oferit să o ajut în fiecare zi, iar Nina a fost de acord. Biblioteca a fost închisă, exact cum a bănuit Frances. Nu mai aveam serviciu şi trăiam din ajutorul de şomaj. Nu mă gândeam la ce voi face după ce mi se vor termina banii. Aş fi putut să mă angajez casieră la Acres' Hardware. Şi acolo oamenii îmi vor pune întrebări. Spune-mi despre un fierăstrău, un ciocan, o cutie de vopsea, un şorţ, o nicovală. Voi învăţa tot, le voi spune pe de rost.

Dar acum eram liberă. Făceam piaţa şi spălam rufe. Mă simţeam în sfârşit utilă. Am început să pictez fluturi pe perete. Am început să-i visez şi eu. Mă gândeam la Lazarus, cu siguranţă se afla în cealaltă parte a lumii, îl visam şi pe el, doar din când în când. Acum eram prea ocupată pentru aşa ceva.

Fratele meu începuse să îmbătrânească, aşa cum se întâmplă cu oamenii bolnavi. Avea o sută de ani când adormea în scaunul rulant; ne frângea inima. Când picotea, Nina şi cu mine ieşeam pe iarbă, chiar şi atunci când era caniculă. Aveau un gard viu de cimşir. Stăteam la umbra lui. Nina plângea; eu o priveam. O dată, m-am dus în bucătărie să iau nişte apă rece pentru Nina şi l-am găsit pe fratele meu la fereastră.

— Tu crezi că toţi avem ceva la care să visăm? m-a

întrebat, în acel moment era perfect conştient.

M-am aşezat la masă.

— Adică?

— Mii de fluturi monarhi, în plină migraţie. Mii de schimbări. Totul în haos. Totul într-un singur moment. Asta este ceea ce întotdeauna mi-am dorit să văd. Vreau să văd aşa ceva.

Glasul îi suna trist. Niciodată nu-l auzisem pe fratele meu dorindu-şi ceva atât de profund, atât de mult. Asta era ceva mai mult decât dorinţa de a-l vedea pe bătrânul din Jacksonville. Aceea era o toană; aceasta era o problemă esenţială. Sfârşitul vieţii lui.

Noi nu am auzit-o, dar Nina intrase ca să vadă unde sunt. Încă mai plângea, dar părea de piatră, aşa cum era la petrecere când o văzusem în curte. Avea iarbă pe haine. Mirosea a cimşir şi pin. Era mai puternică decât am crezut. Pur şi simplu nu lăsa pe oricine să vadă cine e. Probabil atunci şi-a făcut planul.

Atunci când a auzit visul fratelui meu.

O asistentă venea acasă o dată pe săptămână când Nina şi cu mine mergeam la cursul ei pentru viitoare mame de la centrul de sănătate al universităţii. Celelalte femei erau tinere, absolvente, soţiile tinerilor profesori şi două cupluri de lesbiene. Toate păreau atât de sigure de viitor. Pregăteau şi luau cina împreună la sfârşit de săptămână. Noi nu participam la asemenea lucruri. Poate toate credeau că Nina şi cu mine suntem un cuplu. Cred că în acele ore cât stăteam acolo chiar eram.

— Ea respiră cel mai bine din toată clasa, i-am spus lui Ned.

— Desigur. Bineînţeles. Era mândru de ea. Era îndrăgostit de ea. Dar era pe cale să moară. Deseori stătea la fereastră şi se uita în curte şi nu eram prea sigură că vedea ceea ce ochii vedeau.

Am primit o vedere de la Seth Jones. Ştampila era din Florenţa, deci a ajuns acolo. Scria, *Am de gând să duc cenuşa la Veneţia. Aş vrea să fii şi tu aici. SJ.*

Nu eram. Voiam să fiu exact unde mă aflam, stând cu

fratele meu după-amiaza, pregătind cina şi spălând vasele după aceea, jucând cărţi cu Nina seara, într-o zi a sosit un pachet pentru fratele meu; era un halat de baie, trimis de Jack Lyons.

— Cine dracu' mai e şi Jack Lyons ăsta? m-a întrebat Ned. Îi plăcea halatul, dar i se părea ciudat să accepte un cadou de la un străin.

— Ai fost la aceeaşi şcoală cu el în Red Bank. Iar eu mă culcam cu el.

— Are bun gust, a spus Ned.

— O, mai taci.

— Vreau să spun la halate.

Jack ştia de ce aveau nevoie cei care erau pe moarte. Era un expert mult mai bun decât aş fi fost eu vreodată. Chiar dacă nu l-am căutat, el a continuat să-i trimită cadouri fratelui meu. Iar, în ceea ce-l priveşte, Ned a început să aştepte pachetele. Să le aştepte cu nerăbdare, într-o săptămână a fost o înregistrare cu triluri de păsări pe care fratele meu o asculta înainte de a adormi. Altădată au fost două perechi de ciorapi de lână groşi. Apoi a sosit o cutie imensă de ciocolată de casă, cum se făcea pe vremuri. Fratele meu nu avea voie să mănânce, dar îi plăcea mirosul. Până la urmă am sunat la New Jersey.

— Nu trebuie să-i trimiţi nimic fratelui meu, i-am spus lui Jack.

— Nu-i nevoie să-mi spui ce să fac, mi-a răspuns. Nu era chiar un răspuns.

— Îi place înregistrarea cu păsările. Şi ciocolata de casă. Eram bucuroasă că Jack nu mă putea vedea. Eram în nişte pantaloni de trening şi un tricou, cu Giselle încolăcită în braţele mele. Toate luminile erau stinse ca să nu mai plătesc mult la curent. Tocmai mă dusesem să solicit o slujbă la magazinul Acres' Hardware, pentru a mi se spune că nu aveam calificarea necesară.

Mi-am pus mâna peste receptor. Plângeam.

— Ştiu ce faci, a zis Jack.

— Chiar eşti un expert. Eram arogantă, mâhnită şi disperată.

— În unele privinţe. Majoritatea oamenilor nu plâng fără motiv. Majoritatea oamenilor nici nu râd fără motiv.

Următorul pachet conţinea clopoţei de vânt. Fratele meu ne-a spus să-i punem lângă fereastră. Zâmbea ori de câte ori îi auzea. Era un cadou pentru fratele meu, dar era şi un mesaj pentru mine. Încă mai avea ceva pe lume, ceva ce merita să ai.

— L-am cunoscut pe Jack ăsta? m-a întrebat Ned. Era pe cale să înceapă să repete toate discuţiile noastre. Memoria nu-l mai ajuta, şi nici *aici* şi *acum* nu-l mai ajutau.

— Nu, i-am spus. Nimeni nu l-a cunoscut.

— Are bun gust.

— Aşa se pare, a trebuit să fiu de acord.

Seara, când Nina era extenuată, stăteam cu fratele meu şi îi citeam poveşti.

— Citeşte-o pe aia care-mi place, mi-a spus într-o seară.

— Nu e în culegerea asta, am minţit.

— Mincinoase.

Dar nu voiam să-i citesc povestea despre moarte, nu acum, nu acum când ştiam care era sfârşitul. I-am citit *Hansel şi Gretel, Omul din tufiş* şi *Fratele şi sora;* i-am citit despre soţii de pescari şi cai care erau credincioşi, iar apoi i-am spus povestea pe care o inventasem eu, despre fetiţa îngheţată de pe munte.

— Ei bine, e o poveste tristă, a spus fratele meu. Tot ce trebuie să facă este să se ridice şi să plece; şi nu se mai transformă în gheaţă. Chiar şi atunci când eram copii şi mi-ai spus-o, n-am înţeles-o pe fata aia niciodată.

Voiam să schimb ceea ce se întâmpla, dar nu se mai putea, îmi muşcam limba de o mie de ori pe zi. Nu voiam să-mi mai doresc nimic, încă îmi era teamă de dorinţe. Dar Ninei nu-i era. S-a dus la doctorul ei, care i-a spus că nu mai putea suporta călătorii lungi. Fratele meu reuşise să supravieţuiască şase luni. Îi plăcea să pună mâna pe Nina şi să simtă bebeluşul mişcând. Nina nu mi-a spus, dar a cumpărat bilete pentru visul lui. A început să mă înveţe cum să-i fac lui Ned injecţiile cu antibiotice şi Demerol. M-a învăţat cum să-l alimentez intravenos când avea nevoie de

mai multe fluide.

— Care-i cel mai bun fel de-a muri? l-am întrebat pe Jack într-o seară. De obicei îl sunam la birou, dar de data aceasta îl sunasem acasă, încă mai era surprins să mă audă, dar mi-a răspuns imediat.

— Să trăieşti, a zis. Nici nu a trebuit să se gândească mult. Era de parcă ştia răspunsul dintotdeauna.

Atunci când Nina mi-a spus că voia să-l duc pe Ned în California, ceea ce m-a copleşit a fost un sentiment de frică. Doctorul i-a spus că nu putea rezista călătoriei din cauza stării în care se afla. Dar cu siguranţă nici eu nu eram la înălţimea cerinţei. Nu eram pe niciunde. Fratele meu se stingea repede. Era în scutece acum. Mergea înapoi în timp. De fiecare dată când se trezea, vorbea despre fluturi.

Odată-n viaţă, aceasta era dorinţa lui cea mai fierbinte. Nina sunase la o prietenă din Monterey care să ne ia de la aeroportul din Sân Francisco; Eliza, care era asistentă, urma să vină cu o ambulanţă închiriată şi să ne ducă la ea acasă. Migraţia deja avea loc, i-a spus Ninei. Soţul Elizei, Carlos, urma să ne ducă la Big Sur, unde fluturii monarhi îşi petreceau iarna. Puteam ajunge acolo cu ambulanţa, dacă era nevoie.

— E prea mult pentru el, i-am spus.

— E prea puţin, mi-a spus Nina.

Părea a fi făcută din piatră. Era femeia care citise despre o sută de feluri de a muri. Voia ca fratele meu să primească tot ce şi-a dorit vreodată, în seara aceea, mi-am făcut bagajele. O geantă de mână, pentru că valiza urma să fie plină cu medicamente. Nina a închiriat un avion sanitar. Pusese deja o a doua ipotecă pe casă. Chiar dacă nu ar mai fi avut niciodată maşină; chiar dacă ar fi trebuit să meargă oriunde pe jos, cu copilul, să mănânce orez ori să citească la lumânare, tot mai voia asta. Chiar dacă nu putea să fie acolo.

— Vei vedea fluturii, i-a spus fratelui meu în dimineaţa în care plecam.

— Nu-i adevărat. I-a spus asta zâmbind. Nu-i venea să creadă, încă mai călătorea înapoi în timp. Avea mai puţini

ani decât în noaptea în care a murit mama. Acum eu eram sora mai mare. Eu eram mâna de ajutor.

— Eu nu pot să merg din cauza bebeluşului, dar sora ta merge cu tine în California.

— Ce să mai zici? Fratele meu şi-a închis ochii, extenuat doar pentru că se gândise la asta.

— Eu zic că te iubesc, a spus Nina.

S-a aşezat în genunchi lângă patul lui. Niciodată nu mai văzusem un asemenea act de generozitate. Ned avea în picioare ambele perechi de ciorapi pe care i le-a trimis Jack. La fereastră se auzeau clopoţeii de vânt. Greşisem în toate privinţele, îmi era teribil de frică să merg.

— Nu-ţi face griji, mi-a spus Nina. Trebuia să-l ducem la aeroport cu ambulanţa – cum aş fi putut să nu-mi fac griji?

— O să reuşeşti.

Cel puţin prietena ei Eliza era asistentă. Nu voi fi complet singură.

— Eşti sigură că vrei să facem asta? Probabil n-o să fii cu el când se va întâmpla. *Când se duce,* am vrut să spun. Dar nu am putut.

Nina m-a luat în braţe. Mi-a spus un secret.

— Voi fi.

I-am dat fratelui meu doza maximă de Demerol şi ne-am urcat în avion. Două persoane din serviciul medical erau cu noi, aşa că am dormit o vreme. Când m-am trezit mă simţeam imponderabilă. Peste tot în jurul nostru erau nori. Fratele meu era ataşat la un aparat intravenos, care scotea un zgomot ca un clinchet. Mi-am dat seama că acel clinchet din capul meu dispăruse cu mult timp în urmă şi nici nu observasem. Vedeam picioarele lui Ned şi ciorapii pe care i-a trimis Jack. Cred că am oftat. Unul dintre cei de la ambulanţă, un bărbat de vârsta mea, s-a aşezat în faţa mea şi m-a luat de mână.

Deasupra Munţilor Stâncoşi, fratele meu a avut dureri. Cerul era de un albastru strălucitor cum nu mai văzusem niciodată, cu buline de puf. Mă întrebam dacă cerul din Italia arăta aşa. Atât de albastru. Atât de deschis. Pluteam în spaţiu şi timp. Dar nu-mi doream să fiu acolo pentru

totdeauna. Ştiam că era doar de moment. I-am făcut lui Ned o injecţie, ca să mă asigur că eram în stare, cu specialiştii care mă urmăreau.

— Bravo, mi-au spus. Ca un vechi profesionist.

Nu voiam să-l cunosc, nici pe el, nici pe tânăra asistentă. Nu mai puteam duce mai mult de-atât. I-am descris norii fratelui meu.

— Cumulus, a zis.

Avea gura uscată, aşa că asistenta care călătorea cu noi i-a dat să sugă o bucată de gheaţă.

— Gheaţă, a zis. Foarte drăguţ. Dacă nu este de pe verandă. Ned şi cu mine am râs.

— O glumă de-a noastră, am spus celor de la ambulanţă. Când am ajuns la Sân Francisco, Ned dormea. Ambulanţa era parcată lângă pista de aterizare, iar prietena Ninei era acolo, în copilărie, ea şi Nina erau vecine, în Menlo Park, şi era exact opusul Ninei, brunetă şi veselă, chiar şi acum când Ned striga de durere când îl vârau în ambulanţă.

— Îl punem imediat într-un pat mare, m-a asigurat Eliza. Vom avea grijă de tine, i-a spus fratelui meu.

Eliza a sunat-o pe Nina de pe pista de aterizare şi apoi a ţinut telefonul la urechea lui Ned. A zâmbit când a auzit vocea soţiei lui. Nu ştiu ce i-a spus Nina, dar i-a adus puţină alinare, iar el a dormit tot drumul până acasă la Eliza, în Monterey, o călătorie lungă, atât de obositoare, încât am adormit şi eu, stând pe scaun, sprijinită de geam.

Când am deschis ochii nu am văzut decât verde în jurul meu. Iar apoi cerul şi apoi norii.

— Aproape am ajuns, a spus Eliza veselă. Ambulanţa a tras pe alee. M-am aşezat lângă Ned în timp ce se pregătea targa. L-am văzut pe soţul Elizei ieşind să întâmpine personalul medical. Erau alţii. Cei din avion dispăruseră.

— Afurisitul meu de spate, a zis Ned. Mă doare.

— Aşa-ţi trebuie pentru că tu tot timpul eşti o pacoste. O glumă de acum o mie de ani. Şi-a amintit-o.

— Ba tu eşti. Tu.

*

Cred că Ned a luat farfuriile de pe masă atunci când le-a găsit acolo în dimineaţa aceea. Cred că le-a pus în chiuvetă atunci când şi-a dat seama ce a însemnat pentru mama faptul că ne-a lăsat micul dejun. A făcut un lucru logic într-o lume ilogică. A făcut curăţenie.

Am sărit afară din maşină pentru ca oamenii de la ambulanţă şi Carlos să-l poată duce pe Ned în casă. Era frumos aici, oriunde ne aflam. Am clipit. Un liliac. Dincolo de copaci.

— Du-te să mai dormi, mi-a spus Eliza. O să te trezim noi în câteva ore şi atunci plecăm drept acolo.

Era asistentă. Şi-a dat seama de starea fratelui meu. Că nu mai avea mult.

— N-am nevoie de somn, i-am spus.

— O oră, a insistat Eliza. Atunci vom fi gata de plecare.

Mi-au pregătit un pat extensibil. Erau drăguţi şi am acceptat gentileţea lor, chiar dacă ştiam că nu-i voi mai întâlni niciodată şi niciodată nu voi putea să-i răsplătesc.

Când m-am trezit, am auzit-o pe Eliza şi pe fratele meu vorbind. L-a întrebat dacă vrea ceva de mâncare, sos de mere sau budincă de vanilie făcută în casă, sau biscuiţi înmuiaţi.

— Nu, a spus fratele meu. Nu mai am stomac pentru aşa ceva. E o glumă. Te-ai prins?

Am auzit-o pe Eliza râzând. M-am ridicat, am găsit baia şi m-am spălat pe faţă. Azi era ziua cea mare. Era începutul *pentru totdeauna.* Mi-am trecut prin păr o perie străină. Nu-l mai avusesem atât de lung din ziua aceea când mi-l tăiasem singură. Negru. Drept. Culoarea penelor de cioară. M-am dus în sufragerie. Fratele meu era fericit. Era ca un nor.

— Ghici unde ne aflăm, mi-a spus.

— În mijlocul visului tău?

— Monterey, California, mi-a spus.

Mai era aici. Chiar aici cu mine. Şi eram recunoscătoare.

Carlos şi Eliza l-au dus la microbuzul lor şi l-au aşezat în spate. Probabil o ambulanţă nu ar fi mers atât de departe în

pădure pe cât voiam noi să mergem. M-am urcat în faţă în timp ce Eliza îl conecta intravenos şi i-a dat toată medicaţia. Încă un drum de făcut, dar nu era atât de lung.

Carlos s-a aşezat la volan. Lucra la întreţinerea zonelor verzi.

— Încercăm să păstrăm secretul acestei săptămâni, ne-a spus. Ca să nu avem o avalanşă de turişti.

În plus, niciodată nu ştim cu exactitate. Toată iarna fluturii vin, în grupuri, iar apoi toţi deodată. Sunt peste tot. De aceea a fost totul dintr-un moment într-altul. Dar tu ai venit la timp, Ned, i-a strigat fratelui meu.

Nu ne-a luat prea mult timp să ajunge, acolo, dar drumul era plin de curbe. Era cel mai frumos loc în care fusesem vreodată.

— Vezi ceva? i-am strigat lui Ned.

Aşa cum era pe spate, vedea doar cerul.

— Cirrus, mi-a răspuns.

Vocea lui avea o sută de ani. Dar suna veselă. Acum mulţi ani în urmă, când am intrat în bucătărie, Ned arunca ceva la gunoi; punea vasele în chiuvetă. Mama ne lăsase două boluri cu cereale, două pahare de suc, vitaminele, zaharniţa, două linguri, prăjituri cu afine, tăiate în două.

Aveam ochii somnoroşi când am intrat în bucătărie în acea dimineaţă. Fratele meu simţea vinovăţie pentru că el ştia ceva ce eu nu ştiam, îi era ruşine, de parcă ar fi avut un secret care era prea urât pentru a fi spus altcuiva.

E prea devreme. Du-te să mai dormi.

Nori prelungi, frumoşi, întinşi pe aproape tot cerul pluteau peste ocean. Stânci mari negre. Drumul sinuos. Mirosul a ceva necunoscut. Am scos capul pe fereastră, am respirat adânc. Sentimentul de *aici* şi *acum* m-au terminat. Dar nu mi-am dorit nimic. Nici mai mult. Nici mai puţin. Eram exact unde mă aflam, cu capul pe geam, simţind vântul, lacrimile din ochi. Mirosul locului acesta era uluitor.

— Eucalipt, a spus Carlos. Asta atrage fluturii. Poienile. Habar nu aveam cât era ceasul. Cred că am călătorit o zi şi o noapte, încă mai era dimineaţă, mi-a spus Eliza. Simţeam mai mult pentru ea decât pentru oameni pe care îi

cunoscusem ani de zile.

— Rezistă bine, mi-a spus, dar felul în care mi-a spus-o m-a făcut să înţeleg că nu pentru mult timp.

Am tras într-o parcare, în faţa noastră era masivul Sânta Lucia. Iar mai aproape muntele Lion. Numai stânci şi copaci. Oceanul era atât de albastru încât nu-mi venea să cred. Eram într-o zonă de picnic, dar era devreme şi parcarea era goală. O dată avuseserăm şi noi noroc. Noroc chior.

— Tot spectacolul este al nostru, a spus Carlos. Şi e o zi fără ceaţă. E un miracol.

Noi trei l-am scos pe Ned pe targa la aer curat. Eu duceam aparatul intravenos.

— Verde, a spus Ned.

Era. Era o poiană de eucalipţi. Era atât de minunat. De parcă lumea era nou-nouţă. Am urcat pe o potecă; acele de pin te fac să aluneci, aşa că atenţie, atenţie. Aerul era rece şi cald în acelaşi timp – răcoros la umbră, mai acidulat la soare. Am trecut peste o creastă. La început am crezut că erau frunze care cădeau. Toate chestiile acelea portocalii. Peste tot.

Dar nu.

M-am aplecat şi i-am şoptit fratelui meu:

— N-o să-ţi vină să crezi.

Am ajuns într-un luminiş şi erau peste tot. În faţa noastră erau mai multe mese de picnic făcute din lemn de mahon şi am pus targa pe una dintre ele. L-am aşezat, cu grijă.

— Doamne, Doamne, a spus fratele meu. Era o învolburare de fluturi monarhi. Se auzeau bătând din aripi. Stăteam acolo cu braţele întinse, iar ei s-au aşezat uşor pe mine, peste tot; îmi atârnau de degete.

Carlos şi Eliza stăteau în picioare pe o bancă, ţinându-se de braţe.

— Mai vrem, spuneau amândoi, râdeau şi se apropiau brusc unul de altul ca să zburătăcească fluturii.

Erau prea mulţi pentru a-i putea număra, peste tot, erau cu miile, somnoroşi, lenţi, zburând în vârtejuri.

Era sfârşitul migraţiei lor, şi fluturii erau extenuaţi şi

frumoşi. Atât de portocalii, de parcă erau rubine, roşii, roşii, roşii.

Am împrumutat telefonul celular al Elizei. Semnalul era prost, dar când am pus telefonul la urechea fratelui meu, a putut să o audă pe Nina. Ştia că era ea.

— Totul s-a schimbat de o mie de ori.

Şi-a folosit toată energia pentru a spune asta. După aceea am închis telefonul şi am aşteptat. Simţeam nevoia disperată să schimb poziţia fratelui meu. Repede, îmi spuneam, trebuie să o facem repede.

Pune-i picioarele unde i se odihneşte capul. Aplică trucul final. Fă ca moartea să treacă mai departe; să treacă pe lângă noi. Te rog, hai să încercăm. Dar nu am spus asta. Nu am spus nimic.

Eliza i-a scos acul intravenos puţin înainte de a începe. S-a auzit un clic, apoi a fost linişte. Nici nu-ţi venea să crezi că pot fi atâţia fluturi în lume. Nu puteai crede că totul se putea schimba într-o clipă. Dar sunt atâţia fluturi şi totul se schimbă.

Erau nişte nori învolburaţi deasupra noastră, aduşi de aerul oceanic rece. Nimbus. Se mişcau repede. Zburau. Erau de-a dreptul înălţători. Era bine pentru tot din jur. Era bine pentru el.

II

Nina a numit-o pe fetiţa lor Mariposa. S-a născut în ianuarie, într-o zi când nu era niciun nor pe cer. Am observat. Ţineam evidenţa unor asemenea lucruri. Eram acolo cu Mariposa când s-a născut; eram cea care spunea: respiră şi împinge şi, o, Doamne, nimic nu fost mai frumos. Am avut grijă de ea încă de la început, aşa că am fost aleasă naşă, ceea ce însemna că trebuia să am grijă de ea pentru totdeauna. S-a dovedit că eram bună la aşa ceva. Ceva pentru care am fost menită. Am mai stat câteva luni,

având grijă de copil, ajutând-o, aproape învăţând să gătesc, până când Nina a fost gata să meargă la serviciu, gata să poată să o ducă pe fiica ei la grădiniţa de la universitate în timp ce ea era la ore. Am lăsat-o pe Giselle la ele. Aşa era mai bine. Acum era o pisică de Florida. Ar fi mieunat neliniştită dacă ar fi trebuit să pună lăbuţa pe zăpadă şi gheaţă. Pe de altă parte, niciodată nu am considerat-o ca fiind a mea, aşa că, de fapt, nu renunţam la nimic.

Rolul unei naşe era să trimită cadouri, iar eu asta fac prea multe, probabil, în fiecare an, de ziua Mariposei, le fac o vizită. Nu îmi mai fac griji în privinţa vremii în acea perioadă a anului. Este luna mea favorită, la fel ca altă dată. I-am făcut cadou Mariposei vreo zece volume de poveşti. Favoritele ei sunt cărţile lui Andrew Lang, care au coperţile acelea drăgălaşe, pline de poveşti care par ilogice şi adevărate în acelaşi timp. Amândouă aveam o slăbiciune pentru *Cartea roşie a animalelor.*

Odată i-am citi lui Mari povestea favorită a tatălui ei, *Naşa Moarte.*

— Nu-i hazlie, mi-a spus.

— Nu, nu este, am fost de acord. Dar tatălui tău i-a plăcut povestea asta. Era un om de ştiinţă la fel ca doctorul.

— Nu toate trebuie să fie hazlii, a spus după un moment de gândire. Dar spune-mi-o pe aia cu fata care urcă pe muntele pe care nu s-a mai urcat nimeni.

— Nu o ştiu. O ştiu doar pe aia cu fata care s-a transformat în gheaţă.

— Inventeaz-o.

Mariposa avea o expresie serioasă care îmi aducea aminte de Ned. Ned, care ştia să păstreze un secret. Ned, care credea în logica perfectă. Ned, cel din *pentru totdeauna.*

Îmi venea greu să-i spun nu Mariposei. Voiam să aibă totul. Aşa că am inventat o poveste pentru ea. S-a dovedit să fie una bună. Mai bună decât cea care mi-o spuneam mie.

Era aceeaşi fetiţă, în acelaşi ţinut al gheţurilor, dar de

data aceasta s-a gândit să urce pe munte în loc să stea într-un singur loc şi să îngheţe. Era mai deşteaptă acum, mai puţin probabil să se dea bătută.

De îndată ce a ajuns dincolo de munte a început să se topească; a lăsat un râu albastru în spatele ei, un râu care este întotdeauna rece, întotdeauna pur, întotdeauna adevărat.

Ultima dată când am vizitat Orlon, am dus-o pe Mariposa la livada de portocali. Aveam grijă de ea. Nina avea ore, iar Mariposa tocmai împlinise şase ani. Asta era. Timpul merge înainte. Cântam în timp ce mergeam cu maşina, cântece pe care crezusem că le-am uitat demult. Mariposa mă făcea să-mi aduc aminte de mai multe lucruri, îi plăcea vocea mea oribilă şi mă aplauda. Orice făcea era foarte important pentru mine. Eram doar naşa ei. Îmi aparţinea şi mie.

Când am ajuns la livadă, am tras pe alee şi am luat-o pe Mari la o plimbare. Avea o tunsoare băieţească. Nina mi-a spus că fetiţa refuza să poarte părul lung; nu-i plăcea să i-l pieptene, să-l împletească şi să se joace cu el.

— Fată deşteaptă, i-am spus. I-am spus asta de multe ori.

— Miroase frumos aici, mi-a spus Mari pe când ne plimbam prin livadă.

Şi de data asta avea dreptate. Terenul fusese vândut la licitaţie; toţi copacii erau în floare. Am luat-o în jos pe drum şi le-am făcut cu mâna unor muncitori.

— Salut! i-a strigat Mariposa unuia dintre ei care tăia crengile uscate. Tu locuieşti într-un copac?

Mă gândeam la Lazarus Jones, dar el era ca o poveste pe care am auzit-o cu multă vreme în urmă. O poveste în care întorceam paginile deşi ştiam cum se va termina. Aşa sunt unele lucruri, cu excepţia teoriei haosului. O poţi lua la stânga sau la dreapta, tot la aceleaşi concluzii vei ajunge, la exact aceleaşi rezultate. Un tânăr care se afla în locul nepotrivit în momentul nepotrivit, căruia nu-i era frică de moarte, care, atunci când i s-a oferit şansa de a fi altcineva, a trebuit să accepte.

Acum groapa din pământ fusese umplută cu pietre. Cred că noul proprietar spera să o poată acoperi cu fertilizator şi

brazde de iarbă, poate să refacă solul. Toţi pomii bătrâni fuseseră tăiaţi. Mi s-a părut că văd o portocală roşie într-unul dintre copaci, dar nu a fost decât lumina soarelui care schimbase culoarea portocalei în purpuriu.

Secretul mamei era că niciodată nu îşi făcuse planul să se întâlnească cu prietenele ei. Enigma ei. Împlinea treizeci de ani. Era luna care îi plăcea cel mai puţin. Mie întotdeauna mi-a plăcut luna ianuarie. Mi-a plăcut gheaţa. Era frumoasă, ca diamantul, cel mai strălucitor din toate lucrurile din lume. Îmi plăcea să-mi scriu numele cu degetul pe geamul rece şi aburit din camera mea. Îmi plăcea cât de întunecat era cerul, cum stelele păreau să atârne de un cer coborât puţin mai jos. S-a întâmplat înainte de a-mi tăia părul, de a-mi îngheţa inima, de a mă învinovăţi de tot ce s-a întâmplat vreodată. Atunci, mă gândeam la viitor. Priveam înainte.

Mama avea altceva în minte. Ned nu a vrut ca eu să ştiu, aşa că a ascuns farfuriile pe care le pusese pe masă înainte de a pleca cu maşina. Mi-a ascuns faptul că nu mai voia să se întoarcă. Dar poate o ştiam oricum. Poate i-am citit asta pe faţă, în tristeţea zilelor dinainte de ziua ei de naştere. O prinsesem de mai multe ori plângând în baie. Mama era genul de persoană căreia nu-i era bine singură şi chiar dacă era cu noi, era singură. Niciodată nu a auzit povestea fetei care a urcat pe muntele pe care nu mai urcase nimeni, încă nu o concepusem. Nu mai avea nicio dorinţă sau cel puţin aşa credea ea probabil, deci ideea unei zile de naştere e posibil să o fi îngheţat. Nimic nu era cum trebuie, în afară de noi, poate de aceea ne-a lăsat micul dejun pregătit, ca să nu ne facem griji şi să nu ne fie foame. Probabil nici nu s-a gândit cât de mult ne va lipsi, în fiecare minut al fiecărei zile.

Mă întrebam dacă ultimele gânduri ale mamei au fost la noi. Copiii ei, acasă, în siguranţă. Dacă avea inima frântă, dacă nu a fost din cauza gheţii, ci din cauza noastră. Ne-a spus la revedere. Eu pe verandă, fratele meu la fereastră, liliecii, în burlanele de pe acoperiş. La revedere. La revedere, în acest ultim moment, în acel ultim moment.

Pentru totdeauna, învolburarea din cer.

Dacă cineva mi-ar fi spus de planul ei, aş fi fugit după maşină câţiva kilometri. Dar nu ar fi contat. Se hotărâse deja. A avut grijă pentru ultima dată să nu ne fie foame când ne vom trezi, în momentul în care a văzut gheaţa, probabil a crezut că este norocoasă. Poate a fost ultima ei dorinţă. Puţin noroc o dată în viaţa ei. Viaţa de care se săturase. Atunci când s-a aplecat să-mi spună la revedere, poate am auzit-o în vocea ei. A spus: *La revedere, fetiţa mea dragă.* Ar fi fost mai uşor să mă învinovăţesc decât să mă gândesc că putea să ne părăsească în acel fel. Dacă s-ar întoarce acum, sunt sigură că m-ar şti; încă m-ar recunoaşte.

Am devenit şefa de la documentare în cadrul bibliotecii din Red Bank. Aşa cum am fost odată. Un cetăţean din New Jersey. Nu lipsesc nicio zi de la serviciu şi conduc cu atenţie.

Îmi controlez cauciucurile toamna, pentru a fi pregătită pentru iarna care vine. Până acum am numărat treizeci şi două de culori de gheaţă, de la indigo până la stacojiu. Poate din cauza chimicalelor pe care le folosesc pentru dezgheţarea drumurilor, poate datorită felului în care se filtrează lumina printre copacii desfrunziţi, poate sunt mai sensibilă la culoare decât majoritatea oamenilor, în casa mea, toate camerele sunt roşii, fiecare o altă nuanţă: rubiniu, stacojiu, vişiniu.

Unii cred că nu contează, dar nuanţele sunt foarte diferite, la fel ca diferenţa dintre alb şi negru. Jack spune că văd ceea ce vreau să văd şi aud ceea ce vreau să aud; şi nu mă pot schimba. *Să vopsim tavanul în roşu, dacă aşa vrei tu.* Va avea o surpriză când şi dacă o voi face. Nu pare să-l deranjeze surprizele. O dată, când am mers în Florida, l-am luat pe câinele Harry în maşină. Frances se pensiona, pleca în Franţa aşa cum avusese de gând, iar eu i-am adoptat animalul.

— Te-ai întâlnit cu un urs pe drum? m-a întrebat Jack când am coborât câinele din maşină.

— Te-am întâlnit pe tine.

— Vrei să mă flatezi ca să nu văd cât de mare e câinele, a glumit Jack. Ne ocupă jumătate din camera de zi.

Şi cu asta am încheiat subiectul. Nu-i păsa de câine. Avea încredere în mine şi în alegerile mele. Am lăsat-o baltă.

Asta-i tot ce ştiu, singurul lucru. Cel mai bun fel de-a muri este în timp ce trăieşti, chiar şi aici în New Jersey. Chiar şi pentru cineva ca mine. Ai râde dacă ai şti cât de mult mi-a luat ca să-mi dau seama, când nu trebuia decât să traversez muntele. Când mă duc la maşină, în parcare, în serile de iarnă, deseori văd lilieci, un nor negru pe cerul întunecat, îmi aduc mângâiere. Mă fac să simt că nu eşti atât de departe. Când te gândeşti că odată îmi era teamă. Odată fugeam şi mă ascundeam. Acum stau pe loc şi privesc în sus. Nu-mi pasă cum e vremea; frigul nu m-a deranjat niciodată. Sper că ceea ce văd eu *este pentru totdeauna.* Sper că eşti tu.